

Αναρχία

Αρ. φύλ. 12, 100 δρχ.

ΙΟΥΝΗΣ 1989

Ταχ. θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΑΡΝΗΘΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟ

Από την ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ κυριαρχία των βασιλιάδων και των αρχόντων περάσαμε στην ΕΛΕΩ ΛΑΟΥ κυριαρχία των καπιταλιστών πλουτοκρατών πάνω στην κοινωνία. Από το καθαγιασμένο ΜΑΣΤΙΓΩΜΑ, στο ΑΥΤΟΜΑΣΤΙΓΩΜΑ: ΤΟΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟ.

Οι κυρίαρχες τάξεις, κάστες, οι γραφειοκράτες και οι στρατοκράτες έχουν καταλάβει ότι το ιδεωδέστερο σύστημα καθυποταγής του ανθρώπου είναι ο κοινοβουλευτισμός. Γι αυτό κάθε τόσο με τη θεσμοθετημένη ΒΙΑ με τον ΕΚΒΙΑΣΜΟ το ΨΕΜΜΑ μας προτρέπουν κρατώντας: ΨΗΦΙΣΤΕ ΨΗΦΙΣΤΕ ΨΗΦΙΣΤΕ.

Θέλουν και απαιτούν τη ΣΥΝΕΝΟΧΗ της κοινωνίας στην εγκληματική τους κυριαρχία. Θέλουν την ψήφο μας για να καταπιέζουν και να εκμεταλεύονται με τη «θέλησή μας». Θέλουν την ψήφο μας για να επιβάλουν την φτώχεια και την λιτότητα με τη «θέλησή μας». Θέλουν την ψήφο μας για να θεσμοθετούν μέτρα εναντίον μας με τη «θέλησή μας». ΘΕΛΟΥΝ ΤΗΝ ΨΗΦΟ ΜΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑ.

Μεγάλα ή μικρά κράτη, ανεπτυγμένα ή υπανάπτυκτα προσώβουν τον κοινοβουλευτισμό σαν ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο. Καμιά σημασία δεν δίνουν αν ένα καθεστώς είναι αιματοδομένο, καμιά σημασία δεν δίνουν αν ένα καθεστώς φυλακίζει, καμιά σημασία δεν δίνουν αν ένα καθεστώς πουλάει όπλα ή ναρκωτικά, καμιά σημασία δεν δίνουν αν ένα καθεστώς προω-

θεί τον πόλεμο. Αρκεί ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΝΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΨΗΦΟ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, με την ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ.

Με την ψήφο ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕ τα εγκλήματα της εξουσίας. Γι αυτό αυτοί που έχουν τα προνόμια και την εξουσία, μας ΚΑΛΟΥΝ να ψηφίσουμε ότι θέλουμε ακόμη και εναντίον τους. Δεν τους ενδιαφέρει το χρώμα της ψήφου, τους ενδιαφέρει η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ μας στο θεσμό κυριαρχίας. Όσο περισσότεροι ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ στη ΒΟΥΛΗ τόσο πιο ΔΙΕΥΡΗΜΕΝΗ εξουσία θα έχουν.

ΣΤΗΝ εποχή της ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ, της ΕΜΜΕΣΟΤΗΤΑΣ, ο ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ εύκολα παρεμβάλεται ανάμεσα σε μας και στη ζωή μας. Είναι αυτός που θα μεσολαδήσει για τη ΣΩΤΗΡΙΑ μας. Όταν ψάχνουμε για μεσολαδήσεις - ΧΡΗΜΑ, ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝ - ο ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ θα μεσολαδήσει για ΟΛΑ και ΕΦ ΑΠΑΞ. Όλα τα προβλήματα, οι επιθυμίες, οι ανάγκες μας εναποτίθενται στον ΒΟΥΛΕΥΤΗ, ΣΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ, ΣΤΟ ΣΩΤΗΡΑ.

Αριστεροί, Δεξιοί, πράσινοι, κόκκινοι, «επαναστάτες», αριστεριστές, εναλλακτικοί, παπάδες, τραβεστί, μας υπόσχονται τα ΠΑΝΤΑ. Στα προγράμματά τους διακρίνει κανείς υποσχέσεις όπως: ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΡΑΤΟΣ, «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ», ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΙΕΡΟ ΚΡΑΤΟΣ.

Η ιστορία αποδεικνύει ότι δεν είναι τρελός ή αφέλης, όποιος αρνείται να τον κυβερνούν. Ιστορικά γεγονότα απέδειξαν, ότι ο άνθρωπος μπορεί να πάρει τις τύχες στα χέρια του. Αυτό το επιβεβαιώνει όχι μόνο το παρελθόν αλλά και το παρόν. Στη σύγχρονη ζούγκλα, η κοινωνία και το άτομο ξεχωριστά επιδιώκουν, δημιουργούν, ερωτεύονται, χωρίς την παρέμβαση του κράτους, χωρίς μεσολαδήσεις και σωτήρες.

Εμείς οι ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ πιστεύουμε, ότι το να ΕΑΝΑΘΕΤΟΥΜΕ σε κάποιον να μιλά εξ ονόματός μας, σημαίνει ότι του αναθέτουμε να ΜΙΛΑ και να ΠΡΑΤΤΕΙ εις ΒΑΡΟΣ ΜΑΣ.

Το να αναθέτουμε σε κάποιον να μας ΣΩΣΕΙ, είναι σαν να του αναθέτουμε να μας καταστρέψει.

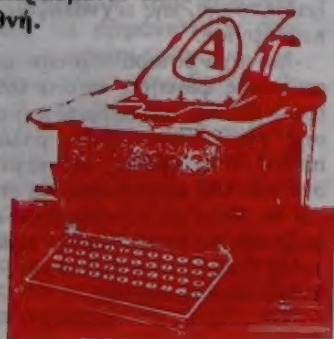
Το να αναθέτουμε σε κάποιον τη ζωή μας, σημαίνει ότι είμαστε ΑΝΙΚΑΝΟΙ να την πάρουμε στα ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ.

ΕΠΕΙΔΗ η απελευθέρωση των ανθρώπων είναι έργο των ίδιων των ανθρώπων γι αυτό: ΓΡΑΨΤΕ ΣΤΑ ΠΑΛΙΑ ΣΑΣ ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ, ΤΟΥΣ ΕΙΔΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. ΑΣ ΜΗ ΓΙΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ - ΣΥΜΜΕΤΟΧΟΙ ΣΤΑ ΒΡΩΜΕΡΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ.

-ΑΠΟΧΗ από τις εκλογές -
ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Εξουσία και εξουδετέρωση των κοινωνικών αντιστάσεων.
- ΦΥΓΗ-τικές εκλογές.
- Νέος Σωφρονιστικός Κώδικας.
- Για τα πυρηνικά απόβλητα του Δημόκριτου.
- ΠΑΤΗΣΙΑ - Κατάληψη.
- Ποιος θα θεραπεύσει τους θεραπευτές;
- «ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΙ» και «ΑΔΙΑΦΟΡΟΙ» ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ των ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ.
- Ν.Δ.: «Φιλελεύθερη» Αγυρτεία.
- ΟΧΙ στην έκδοση του ΧΑΜΝΤΑΝ.
- Το Αναρχικό κίνημα στην Ελλάδα του περασμένου αιώνα.
- Διεθνή.

Ο ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ - ΑΠΑΤΕΣ ΚΑΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

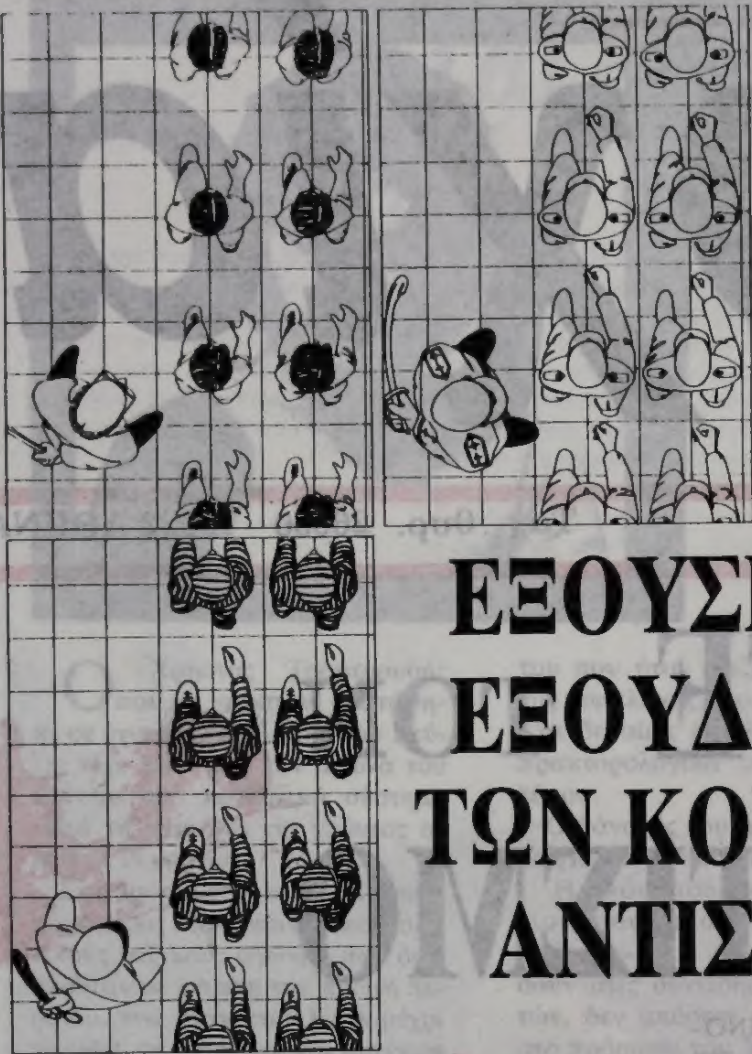
Το Ελληνικό κράτος, από την ίδρυσή του (1833), μέχρι και το 1974 όχι μόνο δεν γνώριζε τι θα πει κοινοβουλευτική Δημοκρατία, αλλά και όσες φορές επιχειρήθηκε κάτι τέτοιο καταστάληκε άμεσα και οίαια. Για 140 χρόνια στην Ελλάδα η εξουσία είχε δύο εκλογές: ή τον διορισμό της από τρίτους ή το πραξικόπημα. Η νεαρή Δημοκρατία, μόλις 15 χρόνων, παρ' όλες τις φιλοδοξίες της, ιδιαίτερα μετά την ολοκλήρωσή της (ανάθεωρηση του συντάγματος από το ΠΑΣΟΚ) δεν μπόρεσε να πείσει πως η λειτουργία της είναι ικανή να εκπληρώσει την λαϊκή εντολή ακόμη και στα όρια του συστήματος. Ο βαθμός εξάρτησης της Ελλάδας απ' την Αμερική (ήδη από το 1950) δεν αφήνει περιθώρια για μια «ανεξάρτητη πολιτική». Στους νεοραλικούς τομείς της άμυνας, της εξωτερικής πολιτικής, της οικονομίας κι ως ένα μεγάλο βαθ-

μό της παιδείας, οι αποφάσεις άλλοτε διακριτικά και άλλοτε με προκλητικούς εκδιασμούς πρέπει να είναι συμβατές με τις εντολές του Μεγάλου Αδελφού. Εξ άλλου ο διακοσμητικός ρόλος της Βουλής ενισχύεται από το τρίπτυχο ΕΟΚ-ΝΑΤΟ-Μονοκομματική κυβέρνηση. Είναι αξιοσημείωτο δε, μιας και αναφέρουμε την ΕΟΚ, να πούμε ότι οι νόμοι και οι οδηγίες δημιουργούνται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή και αποφασίζονται από το Συμβούλιο των υπουργών. Έτσι κι αυτό ακόμη το Ευρωκοινοβούλιο είναι περισσότερο μια συνέλευση, παρά κοινοβούλιο και δεν έχει αρμοδιότητες ελέγχου. Δεν μπορεί να εκλέξει την επιτροπή και το Συμβούλιο, την στιγμή που οι Ευρωπαϊκές ντιρεκτίβες υπερτερούν απέναντι στο εθνικό δικαίο.

Εμείς τώρα δεν έχουμε παρά να προσθέσουμε στην αυταπάτη της «ε-

θνικής αντιπροσωπείας» την απάτη της, πάνω στην οποία στηρίζεται ολόκληρο το σύστημα του κοινοβουλευτισμού, που τείνει να γίνει ένα παγκόσμιο και δικτατορικό σύστημα μετά τις εξελίξεις στη Ρωσία, Πολωνία, Ουγγαρία κ.λ.π.

Ο κοινοβουλευτισμός, σαν σύστημα διαχείρισης της εξουσίας στηρίζεται πάνω στο μύθο της «λαϊκής θέλησης». Και είναι μύθος γιατί όπου στήθηκαν μικρά και μεγάλα κοινοβούλια (Βουλή, συνδικάτα, συννοικιακά και δημοτικά συμβούλια) η λαϊκή θέληση πήγαινε περίπατο και αυτό που κυριαρχούσε ήταν η θέληση μιας κλίμακας επαγγελματιών της εξουσίας, που βασίζονταν πάνω στην ανημποριά αλλά και στην ενοχή (ψήφο) αυτών που τους εμπιστευτήκαν τις τύχες της υπαρχείας τους.

ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΝ

Η εξουσία επιβάλλεται στην κοινωνία πάντα μέσα από την ίδια γενικά τακτική. Ασκώντας την βία με άμεσο ή έμμεσο τρόπο τρομοκρατεί τους ανθρώπους αναγκάζοντάς τους να υπακούουν στις προταγές της. Αυτός ο μηχανισμός μέσα στους αιώνες δεν έχει αλλάξει θέβαια καθόλου. Είτε χθες, είτε σήμερα ή εξουσία και η βία της παραμένουν πάντα ίδιες στις συνέπειές τους. Το μόνο που αλλάζει και αυτό σαν το αποτέλεσμα των εκάστοτε αντιστάσεων της κοινωνίας, είναι τα μέσα που χρησιμοποιεί για να πετύχει τον έλεγχο των ανθρώπων.

Το ζητούμενο γι' αυτήν είναι μια κοινωνία υπάκουη, χωρίς τις δικές της απαιτήσεις, συνε-

ναιτική στις επιλογές της. Το επιταγχάνει αυτό διαχειριζόμενη την βία που οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί της διακυβέρνησης εμπεριέχουν. Ας μην ξεχνάμε την φυσιογνωμία της εξουσίας: αυτή δημιουργείται εκεί όπου υπάρχει η πιθανότητα μέσα από ιεραρχικά σχήματα να κάνει την εμφάνισή της η βία. Μπορούμε να πούμε πως η διαχείριση της απειλής να ασκηθεί η βία σε κάθε χωροχρονική στιγμή στοιχειοθετεί το φαινόμενο της εξουσίας. Αυτό δεν σημαίνει τίποτα άλλο παρά πως η εξουσία για να εμφανιστεί, πρέπει να μπορεί να διαχειρίζεται την βία. Οι σχέσεις εξουσίας που είναι κατά κανόνα οι κάθε λογής ιεραρχικές σχέσεις, είναι σχέσεις διαχείρισης της βίας.

Έτσι εφόσον η διαχείριση της βίας είναι αυτή καθ' αυτή η τρομοκρατία, γίνεται ολοφάνερο το πως μέσα από την εξουσία επιβάλλεται η τρομοκρατία στην κοινωνία.

Κι αυτή η τρομοκρατία παθητικοποιεί, οπωσδήποτε παράγει και αντιστάσεις, αλλά ως επί το πλείστον οργανώνει τους συνειδητούς, κάνει όμως ασυνειδητούς και αδρανείς τους περισσότερους. Η στάση αυτή της κοινωνίας στο να μην αντιδρά στην εξουσία και συ-

στρέψει τους μηχανισμούς της λογικής του, έχει παραλλάξει τις αισθήσεις του. Γίνεται το κοινωνικό τέρας που δεν μπορεί να κατανοήσει το προφανές, που έχει κατασκευάσει μηχανισμούς δικαιολόγησης των παραλογισμών που η εξουσία του επιβάλλει. Η συνείδηση έχει γίνει ασυνείδητη, ο υποκειμενισμός του ο αντικειμενισμός της εξουσίας, οι αξίες του οι ανώδυνες αξίες της κυρίαρχης νομιμότητας: ήθος ανάλογα με τον χώρο και τις ανάγκες, πιστεύω ανταλλάξιμα και αλλάξιμα, ανθρωπισμός αγοραίος και καταναλωτικός, εναλλακτισμός στις επιλογές σαν εσώρρουχα μιας χρήσης, πολιτική και κοινωνική δράση για την ανανέωση της «αξίας άσκησης» της εξουσίας.

Όλα τους καλυμμένη βία που βιάζουν τις υποκειμενικότητες, που πνίγουν με τις εξουσιαστικές αναθυμιάσεις τους κάθε αντιστασιακή και κινηματική διάθεση.

Και στον Ελληνικό χώρο τα συμπτώματα αυτά του εξουσιασμού είναι ολοφάνερα. Το φάσμα των πολιτικών και οικονομικών εξουσιών έχει κατορθώσει να μετατρέψει τους πολίτες σε αδιάφορους ή συνεναιτικούς παρατηρητές των όσων πράττει. Ασκήει την βία του και επιζεί από αυτήν έχοντάς την μεταλλαγμένη σε ιδεολογήματα και εκσυγχρονισμούς. Απαιτεί την υπακοή εκδιάζοντας για την συνέναυση. Χρησιμοποιεί τις ανάγκες και τις επιθυμίες για να τρομοκρατεί και να υποχρεώνει την υποταγή στις πολιτικές ή οικονομικές εντολές της.

Απωθεί αλλά και έλκει. Έτσι κατορθώνει και επιζεί. Έχοντας απομακρύνει τους ανθρώπους από τα πραγματικά τους προβλήματα, έχοντας ισοπεδώσει τις ιδιαιτερότητές τους, τους βάζει να εκτονώνονται με ψεύτικους τρόπους για ψεύτικα

προβλήματα, εξαντλώντας τις ανάγκες τους για αντίσταση και αντίδραση σε πορείες και κοινοβουλευτικές καταγγελίες.

Χρησιμοποιώντας τον κίβδηλο λόγο και την παραπλανητική εικόνα, τρομοκρατεί με την απειλή της φτώχειας, της ανεργίας, εκβιάζει με την στέρηση των αναγκών που η ίδια πολιτική και οικονομική εξουσία έχει κατασκευάσει, και έτσι ομογενοποιεί, μεταμορφώνοντας τους ανθρώπους σε φωτοαντίγραφα του ίδιου αρχικού πρωτότυπου. Κατανάλωση μέχρι και πακεταρισμένων εξωτικών σκατών, επίδειξη ακόμη και του πρωκτέου περιγράμματος, αρχές και αξίες μιας νεαρής αμοιβάδας συνθέτουν την εικόνα του σύγχρονου Έλληνα, ενός ανθρώπου παθητικού στις πραγματικές αξίες, αδιάφορου στην λογική της αξιοπρέπειας. Ενεργητικού όμως και με ενδιαφέρον για οτιδήποτε παράγει η εξουσία, οπαδού της βίας της μέσα από τις αξίες της που για αυτές αγωνίζεται...

Και έτσι η εξουσία συντηρεί την κυριαρχία της. Και όσο θα κατορθώνει να επιδιώκει, τόσο και περισσότερο θα προσπαθεί να διαμορφώσει τους ανθρώπους σε υπηκόους της, τρομοκρατώντας τους μέσα από την πολυπρόσωπη βία που κατέχει. Οι άνθρωποι θα υπακούουν ή θα αδιαφορούν. Είναι όμως σίγουρο πως πάντα κάποιοι από αυτούς θα διατηρούν ζωντανή την πραγματική αντίσταση, την αξιοπρέπεια την αγάπη για τον άνθρωπο, αρνούμενοι την ύπαρξή της, αψηφώντας την βία της. Και όσο θα υπάρχουν αυτοί ένα είναι σίγουρο: Η εξουσία δεν θα κατορθώνει την ολοκληρωτική ισοπέδωση, η βία της για να τους καταστείλει, θα κάνει την αποτροπαιχτική εμφάνισή της και τότε ο σκεπτόμενος άνθρωπος θα ξαναθυμάται. Και αυτό αρκεί προς το παρόν.

ΦΥΤΗ-ΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

«ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ - ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ,

ΣΤΟ ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ... ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΙ;»

Τι να πούμε εμείς οι αναρχικοί για το πανεπιστήμιο; Οτι είναι νύχτα που νομιμοποιεί το έγκλημα της διαχωρισμένης γνώσης; Οτι είναι ο θεσμός που αναπαράγει την ιδεολογία των αφεντικών; Οτι είναι ο βασικός μοχλός για την κυριαρχία της εξουσίας; Οτι είναι ο μηχανισμός εξειδίκευσης των ανθρώπων και παραγωγής στελεχών που θα επανδρώσουν το κίνημα; Η όλη το μόνο κόκκινο πανεπιστήμιο είναι αυτό που καίγεται;

Αν τα πούμε αυτά, οι σύγχρονοι φοιτητές θα μας κατηγορήσουν για εξτρεμισμό, ή θα πουν ότι όλες οι παραπάνω διαπιστώσεις αιωρούνται στα... κεφάλια μας.

Γιατί αν κάποτε η φυσιογνωμία του φοιτητή εμπεριείχε και τον τύπο

του ιδεολόγου, του ατόμου που πίστευε ότι η γνώση και η ζωή υπήρχε και έξω από το πανεπιστήμιο, ο σημερινός φοιτητής είναι το πρότυπο του εντατικοποιημένου στη μελέτη σπουδαστικών και μόνο συγγραμμάτων, του επαγγελματία που διεκδικεί μία θέση στο σύστημα.

Γιατί αν κάποτε το φοιτητικό κίνημα εξέφραζε περισσότερα διαφορετικά αιτήματα κάτω από επιφανειακές φυσικά παραταξιακές διαφορές, σήμερα οι διεκδικήσεις είναι ίδιες και κοινές.

Γιατί και ο αριστερός και ο δεξιός φοιτητής διεκδικεί: αύξηση των δαπανών για την παιδεία, καθηγητές, βιβλία, αίθουσες, οργάνωση προπτυχιακών και μεταπτυχιακών σπουδών σύμφωνα με τα ΕΟΚικά προγράμματα.

τα, υποθήκη επαγγελματικής προοπτικής σ' όλα τα επίπεδα παραγωγής και άλλα συναφή.

Γιατί τέλος ο σύγχρονος φοιτητής μετέχει και συνδιοικεί τον πανεπιστημιακό μηχανισμό, έτσι ώστε το φοιτητικό κίνημα να εντάσσεται στη λογική της συνδιαχείρισης, εξυπηρετώντας τις ανάγκες (οικονομικές, ιδεολογικές, πολιτικές) του Κράτους και των εκμεταλλευτών.

Έτσι το αποτέλεσμα των πρόσφατων φοιτητικών εκλογών με το μεγαλύτερο ποσοστό (41%) της ΔΑΠ, πρωτοφανής για παράταξη, δεν μας ξένισε καθόλου, εφόσον εκφράζει το ήθος, το ύφος και τη συμπεριφορά του συνόλου των φοιτητών. Γιατί:

Η ΔΑΠ παρέχει την δυνατότητα πραγματοποίησης των σημερινών στόχων των φοιτητών.

Η ΔΑΠ ταιριάζει καλύτερα στο σύγχρονο καθεστώς του φοιτητή.

Η ΔΑΠ εκφράζει τον συντηρητισμό και την αποιδεολογικοποίηση.

Όσο για την ΠΕΚ που πάλευε, ώστε οι φοιτητές νάναι πρώτοι στα μαθήματα, πρώτοι στον αγώνα, τίποτα δεν την χωρίζει από την σημερινή νεολαία του Μητσοτάκη. Σήμερα οι φοιτητές απέδειξαν ότι είναι πρώτοι στα μαθήματα, πρώτοι στον αγώνα.

Έτσι λοιπόν όλοι μαζί φοιτητές-σχολείο-εξουσία πλήρως ενορμονισμένα οδεύουν πανηγυρικά για την πραγμάτωση των εθνικών οραμάτων του 92, της Ολυμπιάδας του 96, της θεοποίησης της ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας, συγκροτώντας έτσι νέα ιδεολογικά πρότυπα και ιδανικά.

Για τα νέα αυτά πρότυπα και ιδανικά απαιτείται:

Ένας φοιτητής με συστηματική σκέψη και λογική, ένας τύπος ανθρώπου απόλυτα ρομποτοποιημένου και πειθαρχημένου στις νέες τεχνολογικές φύσης αναγκαίες του κράτους και της εξουσίας.

Ένα πανεπιστήμιο όχι της γενικής μόρφωσης και κουλτούρας, αλλά ένα επιλεκτικό πανεπιστήμιο της εξειδίκευσης, της τεχνολογίας και της κυριαρχίας.

Μονάχα ύστερα από την απόκτηση από τους φοιτητές αυτού του επιπέδου κριτικής αντίληψης και συνείδησης, για το ποιο δηλαδή ρόλο τους επιβάλλει το κράτος της εκμετάλλευσης και του κεφάλαιου, θα είναι ικανοί οι ίδιοι να απαρνηθούν αυτό το ρόλο και να συμμετέχουν στις κοινωνικές διαδικασίες ανατροπής του συστήματος κυριαρχίας.

ΝΕΟΣ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ.

Φυλακή: από μηχανισμός καταστολής, τώρα και ιδεολογικός μηχανισμός του κράτους.

Ψηφίστηκε στα μέσα Απρίλη, το σχέδιο νόμου για τη μεταχείριση των κρατουμένων, που διαφημίστηκε από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ σαν προσπάθεια εξανθρωπισμού της έκτισης της ποινής και σαν ενίσχυση της προσπάθειας της πολιτείας για την κοινωνική επανένταξη. Στο σύνολό της, η κριτική που ασκήθηκε από την πλευρά της αντιπολίτευσης επικεντρώθηκε στους παράγοντες που καθιστούν το συγκεκριμένο νόμο πρακτικά ανεφάρμοστο, δηλ. στην έλλειψη υλικοτεχνικής υποδομής και στην έλλειψη προσωπικού.

Ο νέος σωφρονιστικός κώδικας διαφέρει από τον προηγούμενό του στην εξωτερική του μορφή. Περιέχει λ.χ. λιγότερα άρθρα και λιγότερο λεπτομερείς διατάξεις, των οποίων την εξειδίκευση αναθέτει στη διοίκηση, η οποία κατά την κρίση της (!!!) ρυθμίζει με κανονισμούς τα επιμέρους θέματα. Επιχειρεί ταυτόχρονα να εξωραϊσει φραστικά την όλη κατάσταση γύρω από τη φυλακή, βαφτίζοντας το «Σωφρονιστικό Κώδικα» του 1967 σε «Κώδικα Βασικών Κανόνων για την Μεταχείριση των Κρατουμένων», τις φυλακές σε «καταστήματα κράτησης - γενικά - ειδικά - α' τύπου - β' τύπου κ.λ.π.», τις φυλακές ανηλίκων σε «Μονάδες Αγωγής Νέων» και τους δεσμοφύλακες σε «σωφρονιστικούς λειτουργούς που συμβάλλουν στην ομαλή διαβίωση και συντείνουν με την εν γένει συμπεριφορά τους στην κοινωνική επανένταξη των κρατούμενων». Και βέβαια, απουσιάζουν οι χαρακτηρισμοί «κατ' επάγγελμα εγκληματίες, ψυχικώς ανώμαλοι, φυγόπονοι αλήτες, ρέποντες εις ακόλαστον και εγκληματικόν βίον», η «κουρά εν χρώ», η υποχρέωση όσων καταδικάστηκαν σε ποινή που υπερβαίνει το έτος να φορούν υποχρεωτικά την ενδυμασία που παρέχει η φυλακή, η υποχρέωση των γυναικών να είναι «κόσμιες στην εμφάνιση περισσότερο από τους άνδρες και σεμνοπρεπείς το ήθος», η πρόβλεψη για εκδηλώσεις τις Κυριακές και τις γιορτές που να προκαλούν «ψυχική ανάταση και το ενδιαφέρον των κρατουμένων», η απαγόρευση ανάγνωσης ημερησίων εφημερίδων, η λεπτομερής ρύθμιση της εκτέλεσης της θανατικής ποινής, καθώς και άλλες διατάξεις, στην πλειοψηφία τους αναχρονιστικές και γιαυτό καταργημένες στην πράξη, ήδη πριν από μεγάλο χρονικό διάστημα.

Οι όποιες καινοτομίες που εισάγονται με το νέο σωφρονιστικό κώδικα, συνοψίζονται στα εξής:

1. Γίνονται πλέον ξεκάθαροι οι σκοποί του κράτους: η φυλάκιση δεν είναι μία απλή στέρηση της ελευθερίας. Αποβλέπει στην «αγωγή των κρατουμένων και στην κοινωνική τους επανένταξη», στην «ανάπτυξη της θέλησης και των ικανοτήτων τους που θα τους επιτρέψουν να ενταχθούν στην κοινωνία». Διαδικασία η οποία, με πρόσχημα την αναμορφωτική μεταρρύθμιση του ατόμου, του επιβάλλει εξαναγκασμούς, και νομιμοποιεί τις όποιες επεμβάσεις στο σώμα και το μυαλό του.

2. Για την εφαρμογή της κατάλληλης μεταχείρισης που θάχει στόχο την κοινωνική επανένταξη του κρατούμενου, επιβάλλεται η γνώση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών που συγκροτούν την προσωπικότητά του. Για το σκοπό αυτό, σε κάθε «κατάστημα» τηρείται βιβλίο κρατουμένων και ατομικοί φάκελλοι, όπου καταχωρίζονται τα στοιχεία ταυτότητας, ο τόπος τελευταίας διαμονής, η οικογενειακή κατάσταση, το είδος της παρεχόμενης

εργασίας και η απόδοση του κρατούμενου, κ.λ.π. Σχηματίζεται δηλ. γύρω από τον κρατούμενο ένα ολόκληρο σύστημα καταγραφής όλων εκείνων των στοιχείων που αφορούν τις ιδιότητες, τη συμπεριφορά, και τις κοινωνικές σχέσεις του ατόμου, όλα εκείνα τα στοιχεία που επιτρέπουν πληρέστερη γνώριμία της προσωπικότητας του κρατούμενου, με τελικό στόχο τη μετατροπή του σε άτομο αδρανισμένο και «χρήσιμο», σε άτομο που αποδέχεται τελικά το μοντέλο ζωής που επιβάλλει η σημερινή κοινωνία της παθητικοποίησης, του καταναλωτισμού, του κοινωνικού καθωσπρεπισμού.

3. Επιβάλλεται όμως και η συνεργασία του κρατούμενου στη διερεύνηση της προσωπικής του κατάστασης, με στόχο την εφαρμογή της καταλληλότερης για αυτόν μεταχείρισης. Υποχρέωση η οποία θέτει σε αμφισβήτηση την αυτονομία του ατόμου, και στοχεύει στον ολοκληρωτικό ευνουχισμό της ατομικότητάς του.

4. Δημιουργείται μία πληθώρα «επιστημονικών» επιτροπών (επιτροπή για τη χορήγηση αδειών απουσίας, Επιστημονικό Συμβούλιο για τη διερεύνηση της προσωπικής κατάστασης του κρατούμενου, επιτροπή καθορισμού εργασίας, πειθαρχικό συμβούλιο κ.λ.π.), που επιτηρούν σε συνεχή βάση τον κρατούμενο, και ελέγχουν καθημερινά τα αποτελέσματα της μεταχείρισής που ο ίδιος υφίσταται. Μέτρο για την κρίση περί κοινωνικής επανένταξης του αποτελούν: η καθαριότητα, η έφεση για εργασία, η καλή συμπεριφορά, η άκριτη αποδοχή των κανονισμών της φυλακής, η πρόθυμη συνεργασία με τους δεσμοφύλακες για τη διατήρηση της τάξης και της ασφάλειας στη φυλακή κ.λ.π.

Εφαρμόζεται λοιπόν ένα νέο πρόγραμμα μεταβολής της συνείδησης που συνδυάζει γνώση και εξουσία. Με αφορμή την ποινή που επιβάλλεται από την δικαστική εξουσία, από το μανδύα δηλ. της «ανεξαρτησίας» και

πλαισιωμένο από γιατρούς - ψυχιάτρους κ.λ.π. υπό το μανδύα δηλ. της «επιστημονικότητας», ο έλεγχος αυτός εφαρμόζεται με στόχο την περιστολή της διαφορετικότητας, την ολοκληρωτική καθυπόταξη του ατόμου.

Σ' αυτή την επιχείρηση «κοινωνικής ορθοπεδικής» χρησιμοποιούνται διάφορα μέσα:

1. Οι πολυδιαφημισμένες άδειες απουσίας. Θεσμός που δεν είναι καθόλου νέος, αφού προβλεπόταν και από τον σωφρονιστικό κώδικα του 1967, σαν «ηθική αμοιβή για τις αξιόπαινες πράξεις και τη σταθερή βελτίωση της συμπεριφοράς των κρατουμένων». Ήταν αναγκαία άλλωστε η αναβάθμι-

στασης μέσα στη φυλακή.

2. Η εργασία. Κατά το νέο σωφρονιστικό κώδικα, «ο κατάδικος μπορεί και οφείλει να εργάζεται. Η εργασία αποσκοπεί στη διατήρηση και επαύξηση των ικανοτήτων του για την κοινωνική του επανένταξη». Για την εργασία του αυτή αμοιβείται, αλλά το 1/3 αποδίδεται στο κράτος ως συμμετοχή του κρατούμενου στις δαπάνες διαβίωσής του μέσα στη φυλακή. Η προσπάθεια να γίνει αποδεκτός ο θεσμός της εργασίας υποβοηθείται τόσο από την αύξηση του ευεργετικού υπολογισμού των ημερών εργασίας, όσο και από την ψευδαίσθηση του οικονομικού κέρδους που δημιουργεί.

Εκτός λοιπόν από την καθημερινή εξόντωση μέσα στη φυλακή, ο σωφρονιστικός κώδικας έχει επινοήσει και τρόπους εκμετάλλευσης της ανθρωπίνης εργασίας, εφευρίσκοντας ένα ακόμα μέσο προσπορισμού οικονομικού οφέλους για το κράτος.

Αλλά ταυτόχρονα η εργασία αποτελεί άλλον ένα μηχανισμό χειραγώγησης του ατόμου, το οποίο μαθαίνει έτσι να αποδέχεται τις κυρίαρχες κοινωνικές αξίες: παραγωγικότητα, εντατικοποίηση, ιεραρχία στον εργασιακό χώρο, αποταμίευση, συναίσθημα ιδιοκτησίας με τελικό στόχο τον ίδιο: την υποταγή του ατόμου στο σύστημα παραγωγής που επικρατεί στην κοινωνία. Η κατασκευή μηχανοποιημένων ατόμων, εθισμένων να εκτελούν με κανονικές κινήσεις το ποσοστό εργασίας που τους έχει ανατεθεί, είναι βασική προϋπόθεση για την απορρόφησή τους, μακροπρόθεσμα, από την βιομηχανική κοινωνία.

3. Οι υλικές και ηθικές αμοιβές, «που επιβραβεύουν την καλή διαγωγή, την επίδειξη πνεύματος αλληλοβοήθειας, προθυμίας για εργασία, αισθήματος ευθύνης και αμοιβαίου σεβασμού και εμπιστοσύνης ανάμεσα στο σωφρονιστικό προσωπικό και τους κρατούμενους». Ανάμεσα στις αμοιβές, διακρίνουμε την απονομή βραβείων (βιβλίων, εργαλείων δουλειάς), το γραπτό έπαινο, το ελεύθερο επισκεπτήριο σε συγγενείς, τη δυνατότητα χρησιμοποίησης μουσικού οργάνου κ.λ.π. Όλα τα μέσα δηλαδή, στην υπηρεσία του ενός και μοναδικού σκοπού: της κατασκευής του νέου - αποβλακωμένου είδους «ανθρώπου».

Για όσους βέβαια αρνούνται να αποδεχτούν το ρόλο που προετοίμασε το κράτος για αυτούς, αδιαφορώντας και για τα όσα σε αντάλλαγμα προσφέρει, υπάρχουν οι πειθαρχικές κυρώσεις, η ελάττωση ή στέρηση του επισκεπτηρίου, ο περιορισμός σε ειδικό κελί, ποινές που ανακοινώνονται και στους υπόλοιπους κρατούμενους με στόχο τον εκφοβισμό και την ηθικοποιητική τους διαπαιδαγώγηση.

Και βέβαια, όταν κινδυνεύει η τάξη υπάρχουν χειροπέδες, η χρήση θραχείας ράβδου, υδραντλίας, δακρυγόνων αερίων. Ίδια γεύση δηλαδή σε κάθε σωφρονιστικό κώδικα. Μοναδικός στόχος η διατήρηση της τάξης, η εξόντωση όσων έμπρακτα αμφισβητούν το μοντέλο εξουσίας που επιβάλλει η φυλακή.

4. Αλλά, όποιος νομίζει ότι η ιστορία τελειώνει με την αποφυλάκιση του κρατούμενου, είναι γελασμένος. Ο νέος σωφ. κώδικας έρχεται με σαφήνεια να διαλύσει οποιαδήποτε τέτοιου είδους ψευδαίσθηση. Προβλέπει ότι η κοινωνική αγωγή μπορεί να συνεχίζεται και να επεκτείνεται κατάλληλα προσαρμοζόμενη και μετά την αποφυλάκιση του κρατούμενου και μέχρι την ολοκλήρωσή της κοινωνικής επανένταξης, ενώ η «μεται-

συν. σελ. 5

από σελ. 1

Αυτό το μύθο, αυτή την απάτη και την αυταπάτη καλούνται να διαιωνί-

σουν στις 18 Ιούνη οι ανήμποροι ψηφοφόροι, που η ψήφος τους θα είναι, αν μη τι άλλο, ψήφος εμπιστοσύνης στο κράτος και στο κεφάλαιο.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ.

Η ελληνική κοινωνία έχει ήδη μπει στο ρυθμό της εκλογικής μάχης με πρωτεργάτες και κυρίαρχους του παιχνιδιού, τους τρεις μεγάλους φορείς της εξουσίας (ΠΑΣΟΚ, Ν.Δ., ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ) που κατά τα αναμενόμενα θα απορροφήσουν τουλάχιστον το 90% του εκλογικού σώματος. Προσπερνώντας την επιφάνεια του πολιτικού αγώνα που διεξάγεται ενόψει των εκλογών, είναι προφανές πως δεν θα μπορούμε στη λογική της εξουσίας για να διαλέξουμε ανάμεσα στην «προοδευτική» ή «συντηρητική» της εκδοχή, ιδιαίτερα σήμερα. Η προσοχή μας επικεντρώνεται σε κείνα τα σημεία που σηματοδοτούν τόσο το πραγματικό πρόσωπο της ποικιλομορφίας εξουσίας, όσο και το μέλλον που αυτή επιφυλάσσει στην κοινωνία. Επιπλέον είναι σκόπιμο να τονίσουμε πως η θέση από την οποία ασκούμε την πολεμική μας στο πολιτικοεκλογικό θέατρο, είναι εκείνη που βλέπει τη δυνατότητα της κοινωνικής απελευθέρωσης σαν μια ζωντανή δύναμη κρυμμένη μέσα στο άτομο, η έκρηξη της οποίας σπάει όλους τους μύθους της επισταμονικο-εξουσιαστικής κοινωνίας. Είναι η θέση από την οποία η καταστροφή κάθε καταπιεστικού μηχανισμού ελέγχου και καθυπόταξης της κοινωνίας τίθεται σαν συνειδητή και ελεύθερη επιλογή. Από την σκοπιά αυτή, ο εκλογικός αγώνας που διεξάγουν με ιδιαίτερο ζήλο τα τρία μεγάλα κόμματα μας αναγκάζει να στρέψουμε την προσοχή μας στα εξής, κεντρικής σημασίας, σημεία:

Δεν είναι δα και τόσο περίεργο που σε αυτό το κυνήγι έχουν επιστρατεύσει όλες οι ιδεολογίες και οι μηχανισμοί της εξουσίας. Οι καλλιτέχνες, οι σκηνοθέτες, οι ποιητές, οι ηθοποιοί με ελάχιστες εξαιρέσεις, αποδεικνύονται μια φάρα που παράγει και αναπαράγει την διαβροχή της εξουσίας. Η «ελεύθερη πολυφωνική ραδιοφωνία» αποδεικνύεται πως στις πιο κρίσιμες στιγμές δεν είναι παρά ο κομματικός μονόλογος των δυνάμεων της κρατικής κυριαρχίας.

Πίσω από τη μερική προσταγή «ψηφίστε μας» δεν παύει να κρύβεται η γενική προσταγή «ψηφίστε». Για αυτό το σκοπό, η ιδεολογία της «ιερότητας» της ψήφου προβάλλεται σαν η αναγκαία και ικανή συνθήκη της κυριαρχίας τους. Και δέβαια η ψήφος είναι ιερή μόνο με την προϋπόθεση ότι θα αναγνωρίσει ένα μέρος εξουσίας συνασπισμένης, σοσιαλιστικής ή συντηρητικής. Πως αλλιώς θα μπορούσε να ερμηνευτεί η επιθετική στάση όλων

χή τους. Κι από άποψη ουσίας ανοχή ή συμμετοχή είναι το ίδιο πράγμα. Εξάλλου η στάση τους σήμερα απέναντι στις απάτες είναι η ίδια και απαράλλαχτη τουλάχιστον στα τελευταία 15 χρόνια. Δεν είναι δα και τόσο δύσκολη η εξήγηση.

Το οικονομικό σύστημα στην Ελλάδα, κατ'επίφαση καπιταλιστικό, δεν στηρίζεται στην ορθολογική ανάπτυξη του κεφαλαίου με συνέπεια την ορθή λειτουργία των μηχανισμών παραγωγής, κατανάλωσης, επένδυσης και επέκτασής του. Αλλά τουναντίον σ'έναν γενικευμένο ανορθολογισμό, συνέπεια της καθυστέρημένης ανάπτυξης αλλά και των εγχώριων ιδιαιτεροτήτων, όπου το κεφάλαιο παράγεται και αναπαράγεται με τις κομπίνες, τις μίζες, τα θαλασσοδάνεια, την παραοικονομία, τον παρασιτισμό του κράτους, τις φοροαπάτες και τις αλληλοκλοπές πάνω στον παραγόμενο πλούτο. Η λογική του ο,τι αρπάξουμε είναι η κυρίαρχη λογική του συστήματος.

Μέσα σ'αυτό το σύμπλεγμα της απάτης η προβαλλόμενη «κάθαρση» θα πρέπει να στείλει στη φυλακή όλο σχεδόν τον επιχειρηματικό κόσμο, παρ'ότι όλες τις κυβερνήσεις αν αναζητηθούν πολιτικές ευθύνες. Κάτι τέτοιο είναι προφανές όχι μόνο αδύνατο, αλλά και επικίνδυνο για την καθεστώς τάξη πραγμάτων. Κάθαρση και κοινωνική γαλήνη με τάξη και ασφάλεια είναι πράγματα ασυμβίβαστα. Πόσο μάλλον όταν το τελευταίο αποτελεί στόχο των κομμάτων, που δρουν στα όρια του συστήματος. Δεν μπορεί λοιπόν από τη μια να διατυμπανίζουν πως «ο τόπος πρέπει να βγει απ'τις περιπέτειες» και από την άλλη να ωθούνται για κάθαρση δηλαδή να μπει ο τόπος σε περιπέτειες.

Συνεπώς ποιούς σκοπούς επιτελεί η «κάθαρση»;

1. Προβάλλοντας την «κάθαρση» χωρίζουν τον πολιτικό κόσμο σε «τίμιους» και «ανέντιμους». Κάτι τέτοιο εξυπηρετεί όχι μόνο την ψηφοθηρία αλλά και κάτι πιο σπουδαίο: αποκρύπτουν έντεχνα πως η εξουσία διαφθείρει από τη φύση της ιδιαίτερα αυτούς που την ασκούν και ταυτόχρονα μια τέτοια μανιχαϊστική λογική α-

ποτρέπει οποιαδήποτε επαναστατική ρήξη με το σύστημα, τη μόνη που μπορεί να καθαρίσει την κοινωνία από την ύπαρξη του κράτους και του κεφαλαίου.

2. Η μετεκλογική περίοδος είναι ιδιαίτερα κρίσιμη λόγω της ευρωπαϊκής ενοποίησης που προνοηθείται συναινέσει, κοινωνική γαλήνη και σκληρά μέτρα. Συνεπώς μια «δίκη των σκανδάλων» σε ελεγχόμενα επίπεδα θα μπορούσε να λειτουργήσει αποπροσανατολιστικά σε μια τόσο κρίσιμη περίοδο. Το έργο αυτό εξάλλου το έχουμε ξαναδεί στην κρίσιμη περίοδο της μεταπολίτευσης με τις περίφημες «Δίκες της Χούντας».

γ) ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΤΟΥ '92.

Οι προγραμματικές διακηρύξεις των κομμάτων τόσο της Δεξιάς όσο και της Αριστεράς καθορίζονται απόλυτα από 2 ίσου ενδιαφέροντος παράγοντες. Ο ένας είναι η Ευρωπαϊκή ενοποίηση του '92 και ο άλλος η σύγκλιση των 2 μεγάλων υπερδυνάμεων και το τέλος του ψυχρού πολέμου. Όλες οι παλιές ιδεολογίες αρχίζουν σιγά σιγά να υποχωρούν μπρος στα νέα δεδομένα. Ο κομμουνισμός και ο αντικομμουνισμός έχουν φθαρεί τόσο που κάθε διαφορά τους να γίνεται δυσδιάκριτη. Δεν είναι παράλογο λοιπόν που και τα 3 μεγάλα κόμματα χαιρέτισαν τις αλλαγές στην ΕΣΣΔ. Η μεταβιομηχανική κοινωνία, ο νέος διεθνής καταμερισμός εργασίας, η σύγκλιση των οικονομιών σε παγκόσμιο επίπεδο, η διακυβέρνηση της ανθρωπότητας μέσα από διεθνείς και παγκόσμιους μηχανισμούς έχουν διαλύσει κάθε ψευδαίσθηση για «εθνική ανεξαρτησία, δικτατορία του προλεταριάτου, σοσιαλιστικό όραμα κ.λ.π. Η αλλαγή του σκηνικού γίνεται ολοφάνερη στο πρόγραμμα του συνασπισμού, όσον αφορά το θέμα της ΕΟΚ, της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και της κοινοβουλευτικής αντιπροσώπευσης. Η Ευρωπαϊκή προοπτική των αφεντικών απαιτεί ρεαλισμό και αναθεώρηση των παλιών αδιάλλακτων θέσεων. Η ένταξη στο νέο σύστημα κυριαρχίας απαιτεί ελαστικά προγράμματα και ελαστικές ιδεολογίες.

ΣΗΜΕΙΑ ΣΥΓΚΛΙΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ.

α) ΤΟ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

Το αμφίβολο εκλογικό αποτέλεσμα, αλλά και η σημασία των μεγάλων μεταβολών ενόψει της Ευρωπαϊκής ενοποίησης, καθιστούν το πρόβλημα της κατοχής εξουσίας πρόβλημα πολιτικής επιδίωξης ή πολιτικού θανάτου και για τους 3 μεγάλους φορείς του κρατισμού. Μπροστά σ'αυτή την προοπτική η νομή της εξουσίας αποκτάει ιδιαίτερη σημασία και για τα τρία μεγάλα κόμματα. Κάτι τέτοιο γίνεται φανερό και από τον τρόπο με τον οποίο προβάλλεται το μοίρασμά της.

Η Ν.Δ. προβάλλει την αυτοδυναμία της ή την ακυβερνησία, το ΠΑΣΟΚ μια αμφίβολη αυτοδυναμία αλλά κι έναν σκεπτικισμό μιας συμμαχικής κυβέρνησης (η προσφιλή τακτική των δύο ταμπλών του Α. Παπανδρέου) και ο Συνασπισμός λόγω θέσης την ύπαρξη μιας υπό όρους «προοδευτικής συμμαχικής κυβέρνησης».

Είναι η πρώτη φορά που τα τρία αυτά κόμματα προβάλλουν κυβερνητικές αξιώσεις με ή χωρίς αυτοδυναμία, με ή χωρίς όρους. Επιτέλους, αυτό που τους διαχωρίζει ωχρία μπροστά σ'αυτό που τους ενώνει. Γιατί ενώ τους διαχωρίζει το ποσοστό εξουσίας τους ενώνει όσο ποτέ άλλοτε το κυνήγι της.

των αξιωματούχων της πολιτικής πάνω στο ζήτημα της αποχής και του άκυρου μετά την απόπειρα εκτέλεσής του Γ. Πέτσου.

β) Η ΑΠΑΤΗ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΣΗΣ ΚΑΙ Η ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΑ ΤΗΣ.

Τα σκάνδαλα αποτελούν αυτή τη στιγμή το σημείο αναφοράς του προεκλογικού αγώνα. Η υπόσχεση της κάθαρσης φαντάζει σαν πρόταση «εθνικής σωτηρίας». Οι εκτιμήσεις για τα σκάνδαλα ακόμα συνοπτικά είναι για την Ν.Δ. ότι αυτά οφείλονται στα πρόσωπα, για το ΠΑΣΟΚ ότι οφείλονται στις δομές και για τον Συνασπισμό ότι οφείλονται και στα πρόσωπα και στις δομές. Οι προτεινόμενες λύσεις συνοψίζονται στις σημασίες εκδημοκρατισμός, διαφάνεια, ποινικές και πολιτικές ευθύνες στους ενόχους. Πίσω όμως από τις υποσχέσεις και τις προτάσεις τους που ο προεκλογικός χρόνος τις κάνει εκ προοιμίου πονηρές, η μέχρι τώρα στάση τους δεν επιτρέπει την ύπαρξη καμιάς αυταπάτης. Με απόλυτη σχεδόν σιγουριά μπορούμε να ισχυριστούμε πως δεν υπάρχει η παραμικρή δόση αλήθειας στα λεγόμενά τους. Εδώ και 2-3 χρόνια που τα σκάνδαλα εμφανίζονταν το ένα πίσω από το άλλο, όχι μόνο δεν έδειξαν καμμία διάθεση αντίστασης, αλλά τουναντίον η ύπαρξή τους στηρίχτηκε, αν όχι με την συμμετοχή τους σ'αυτά, τουλάχιστον με την ανο-

αναμφισβήτητη, η Ευρωπαϊκή ενοποίηση θα αποτελέσει την έναρξη του πιο σκληρού ανταγωνισμού των οικονομιών των χωρών - μελών. Η Ελλάδα σαν μέλος της ΕΟΚ των αφεντικών (η ΕΟΚ των εργαζομένων μόνο στα όνειρα του Συνασπισμού υπάρχει) είναι αναγκασμένη για να μπει στο μεταβιομηχανικό παιχνίδι, να πάρει εκείνα τα μέτρα που θα αποτελέσουν τις ασφαλιστικές δικλίδες της κυριαρχίας του κράτους και του κεφαλαίου πάνω στην κοινωνία. Εδώ βρίσκονται και τα σημεία σύγκλισης των κομμάτων της Δεξιάς και της Αριστεράς. Είναι τα σημεία εκείνα που ενοποιούνται οι δυνάμεις της κυριαρχίας θα προσπαθήσουν να επιβάλουν, προκειμένου να θάψουν όσο πιο βαθιά μπορούν κάθε προοπτική και απόπειρα κοινωνικής απελευθέρωσης. Μετά τις εκλογές η αντεπανάσταση στην Ελλάδα θα δώσει ίσως την πιο ουσιαστική μάχη της, γιατί χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή στις κινήσεις της. Η συνένωση Μητσοτάκη, Φλωράκη, Κύρκου, Στεφανόπουλου ήταν μόνο η αρχή. Εξάλλου η έκθεση Πετελάση (Διοικητή της Εμπορικής) είναι άκρως αποκλυπτική:

«Σημειώνει να είμαστε σήμερα μαγνημένοι σε μια ιστορικά επικίνδυνη αντιστοιχία. Οι περισσότερες βιομηχανικές κοινωνίες της Δύσης άγγιξαν τα όρια της ταχύρρυθμης ποσοτικής οικονομικής τους ανάπτυξης. Όμως τώρα στρέφονται σε άλλες μορφές οργάνωσης της οικονομίας και κοινωνίας τους, με προεξέχοντα στοιχεία, την ποιότητα της ζωής και την υφή της ανάπτυξης και των θεσμών τους. Δεν ισχύει διςτιγώς το ίδιο για την χώρα μας. Απέχουμε πολύ απ'τα όρια της ποσοτικής οικονομικής μεγέθυνσης. Παράλληλα όμως, διατυπώνονται κοινωνικά αιτήματα τα οποία εμμένονται από τις εξελίξεις που χαρακτηρίζουν τις προηγμένες κοινωνίες. Έτσι π.χ. η επιταγή για βιομηχανική ανάπτυξη προτείνεται πολλές φορές από τους ίδιους εκείνους ανθρώπους που προτείνουν ταυτόχρονα και την προστασία του περιβάλλοντος. Γενικότερα η συνύπαρξη αντιφατικών κοινωνικών διεκδικήσεων συνοδεύονται από την απουσία οργανωτικής και θεσμικής υποδομής. Απουσιάζει δηλ. ένα επαρκές θεσμικό πλαίσιο για την κοινωνική διαπραγμάτευση που θα

συν. σελ. 5

από σελ. 4

οργάνων τους συμβιβασμούς αυτούς. Τα αντιφατικά φαινόμενα που παρατηρούμε δεν μπορούν να γίνουν αντιληπτά, αν δεν κατανοήσουμε τον συνδυαστικό τους ιστό, δηλαδή το γεγονός ότι η ελληνική κοινωνία και οικονομία σίφονται σ' ένα εκσυγχρονισμό χωρίς υποδομή στο οικονομικό, τεχνικό, επισημονικό και θεσμικό επίπεδο. Φοβούμαι ότι κανένα μέτρο δεν θα αποδώσει μακροπρόθεσμα αν δεν αναληφθεί και δεν καρποφορήσει μια τολμηρά και μακρόπνοη προσπάθεια για την αναδιαπαιδαγώγηση της κοινωνικής μας συνείδησης. Που δέβαια, δεν θα εξαντλείται σε διατάξεις και παραινήσεις, αλλά θα συντελείται καθημερινά μέσα απ' την πρακτική των πολιτειακών, διοικητικών και κοινωνικών οργάνων και θεσμών»

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ: Η ΓΕΡΟΝΤΙΚΗ ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ.

Και δέβαια δεν γίνονται εκλογές χωρίς την εξωκοινοβουλευτική (!) Αριστερά. Η εξέλιξη της και η σημερινή της κατάληξη μας επιτρέπει να κάνουμε έναν σαφή διαχωρισμό ανάμεσα σ' εκείνα τα ψυχοπαθολογικά σχήματα (ΚΚΕ Μ-Α, ΟΑΚΚΕ, ΚΔΕ, ΣΑΚΕ, κ.λ.π.) που έχουν μείνει ακόμη στην εποχή, όπου οι επαναστάσεις γίνονταν με εμπροσθογεμή καρυσφιλία και τσουγκράνες και σ' εκείνα τα σχήματα που έχουν αντιληφθεί τις αλλαγές στο σκηνικό της παγκόσμιας κατάστασης κι έχουν συσπειρωθεί γύρω από μερικούς μεν, αλλά σύγχρονους προβληματισμούς.

Κι ενώ οι μεν πρώτοι, όσο ακίνδυνοι είναι σαν ιδεολογικό σχήμα άλλο τόσο είναι και σαν άτομα δεν συμβαίνει το ίδιο με τους δεύτερους. Και να εξηγουμαστε για να μην παραξηγούμαστε. Σ' ολόκληρη την Δυτική Ευρώπη και στην Ελλάδα είναι ολοφάνερη η στροφή όχι μόνο των κρατών αλλά και των κοινωνιών προς τον συντηρητισμό. Αυτή η στροφή έχει σαν αποτέλεσμα τον αυταρχισμό των κρατών και σαν αιτία την οπισθοχώρηση μεγάλων τμημάτων της κοινωνίας που

Να λοιπόν τι κρύβεται πίσω από τις αριστερές και δεξιές προγραμματικές διακηρύξεις για την αναβάθμιση των θεσμών. Η απόλυτα ελεγχόμενη κοινωνία μέσα από νέους και συμπαγείς θεσμούς είναι όρος για την επιβολή της τεχνολογικής κυριαρχίας του Κράτους. Και προς αυτή την κατεύθυνση η σύγκλιση αριστεράς και δεξιάς είναι ενδεικτική. Τα εκδημοκρατισμένα ευχολόγια της αριστεράς δεν είναι παρά οι νωχελικοί δισταγμοί της λίγο πριν την ολική αποδοχή της νέας τεχνολογικής κυριαρχίας του κράτους και του κεφαλαίου.

Η αλυσή από οποιονδήποτε (νέο ή παλιό) θεσμό του κράτους είναι το πρώτο και κύριο μέλημα όσων επιζητούν τον πόλεμο μ' αυτό.

στρέφονται στην παθητικοποίηση, στον ατομισμό, στην καταναλωτική αποχαύνωση. Αυτή η συντηρητική στροφή οδήγησε ταυτόχρονα κάποια άλλα τμήματα, να μεν μικρότερα αλλά όχι ασήμαντα σε μια αμυντική στάση προάσπισης των κεκτημένων. Κύρια χαρακτηριστικά τους είναι οι αντιαναπτυξιακές τους θέσεις απέναντι στην αλόγιστη βιομηχανική ανάπτυξη που προκάλεσε τεράστιες οικολογικές καταστροφές, η φιλειρηνική και αντιπυρηνική τους στάση απέναντι στην στρατιωτικοποίηση της πυρηνικής Ευρώπης και τέλος η προάσπιση των συνταγματικών ελευθεριών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Το Ευρωπαϊκό αυτό κίνημα, το λεγόμενο πράσινο-εναλλακτικό ανέπτυξε ένα προβληματισμό που έστω και με καθυστέρηση, δρῆκε θερμή ανταπόκριση σε ορισμένους κύκλους της άκρας αριστεράς αλλά και σ' ορισμένους «αντιεξουσιαστές» οικολόγους.

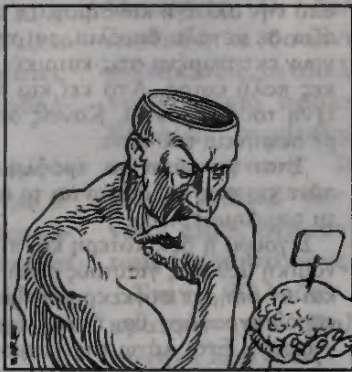
Όμως το κίνημα αυτό είναι στο σύνολό του αφομοιωμένο αφού οι αναφορές του, γίνονται σε μιά κοινωνία που σβήνει (βιομηχανική) και τους προβληματισμούς του, τους έχει δει η

του αν στόχος της ποινής πρέπει να είναι η γενική ή ειδική πρόληψη, ή η αγωγή και η κοινωνική επανένταξη του «δράστη». Όλα αυτά είναι φληναφήματα των θεωρητικών της εγκληματολογίας, της σωφρονιστικής, της δικαστικής ψυχολογίας-ψυχιατρικής, που χρησιμεύουν σαν άλλοθι για την ύπαρξη και διατήρηση των παραπάνω «επιστημών» αλλά και όσων τις στελεχώνουν. Άλλωστε οι εξυπηρετήσεις τέτοιου είδους, είναι αμοιβαίες: η ύπαρξη των παραπάνω «επιστημών» συμβάλλει στη νομιμοποίηση και την εξασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης για τη διατήρηση του θεσμού της φυλακής - ο ίδιος αυτός θεσμός με τη σειρά του δικαιώνει και δικαιώνει την ύπαρξη των παραπάνω «επιστημών».

Γνωρίζουμε ότι με την αναγόρευση μίας πράξης σε «έγκλημα», η κυρίαρχη εξουσία διασφαλίζει τα συμφέροντα των προνομιάχων πολιτών, αλλά ταυτόχρονα προστατεύει και το ίδιο το κύρος της, καθώς η οποιαδήποτε παράβαση θίγει την αυθεντία της η οποία προχώρησε στην αναγνώριση του συγκεκριμένου αγαθού ως έννομου. Το «έγκλημα» λοιπόν είναι δημιουργία της κρατικής βούλησης που ιεραρχεί τα προστατευτέα αξίες και ανάγει την προσβολή τους σε αξιόποινη πράξη, επικυρώνοντας και

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Το ότι η αναφορά έγινε στα τρία μεγάλα κόμματα, ουδόλως αλλάζει τις θέσεις μας για τους μικρούς της επίσημης πολιτικής. Τα μικρά κόμματα που επιμένουν στην «ορφάνια» τους και απέφυγαν να συστεγαστούν με μια απ' τις 3 κυρίαρχες λογικές της εξουσίας, μπορεί να ονειρεύονται αυτοδύναμη παρουσία στη Βουλή, αλλά είτε το πετύχουν είτε όχι, δύο επιλογές έχουν: ή να αυτοδιαλυθούν και να αποδεχθούν την χρεωκοπία τους ή να συμπαραταχθούν με μια απ' τις 3 κυρίαρχες λογικές, αν δεν θέλουν να καταντήσουν το φολκλόρ της πολιτικής.

κοινωνία που ανατέλλει (μεταβιομηχανική-ηλεκτρονική). Οι κυρίαρχοι της νέας κοινωνίας μη έχοντας πια την ανάγκη της ποσοτικής ανάπτυξης και επέκτασης της οικονομίας, στρέφονται σε άλλες μορφές οργάνωσης - της με προεξέχοντα στοιχεία την ποιότητα ζωής και την υφή της ανάπτυξης, με σαφείς οικονομικούς προσαυτολισμούς.

Συνειδητά ή ασυνειδητά λοιπόν το κίνημα αυτό είναι εγκλωβισμένο στο παιχνίδι της κυριαρχίας.

Επειδή όμως στην Ελλάδα δεν μπορούμε να μιλήσουμε ακόμη για κίνημα, αλλά για κίνηση μικρών πολιτικών ομάδων, μπορούμε να πούμε με σιγουριά ότι συνειδητά παίζουν το παιχνίδι του Κράτους, αφού η καθοδός τους στις εκλογές τουλάχιστον επικυρώνει τα εγκλήματα του κοινοβουλευτισμού. Δίνοντας ταυτόχρονα τα απαραίτητα άλλοθι στην επίσημη εξουσία. Κατά συνέπεια η αντίσταση στην κρατική κυριαρχία δεν μπορεί παρά να είναι ταυτόχρονα και αντίσταση σ' όλες εκείνες της ενδιάμεσες εναλλακτικές λύσεις του επιχτού που την επικυρώνουν.

αναπαράγοντας έτσι τις κοινωνικές ανισότητες, ενώ οι νόμοι, σαν συγκεκριμένη έκφραση της ίδιας εξουσίας, ούτε βέβαια είναι «δίκαιοι», ούτε η κοινωνική τάξη που υποστηρίζουν είναι «ηθικά παραδεκτή».

Γιαυτό και η άρνηση εφαρμογής του νόμου, συμβολίζει την έμπρακτη αμφισβήτηση από τον άνθρωπο, τόσο του ίδιου του νόμου όσο και εκείνων που είναι σε θέση να τον επιβάλλουν. Δεν παραγνωρίζουμε άλλωστε το γεγονός ότι η παράβαση του νόμου μπορεί να οφείλεται στους ρόλους, τις αξίες και τους θεσμούς που προωθεί το κράτος, κυρίως με τη βοήθεια των ιδεολογικών μηχανισμών του, και που ο πολίτης αποδέχεται και υιοθετεί διαπράττοντας τα «εγκλήματα» εκείνα που υπαγορεύονται από τους θεσμούς (π.χ. εγκλήματα τιμής).

Ετσι, η περί «εγκληματικής φύσης» θεωρίες συντελούν στη συγκάλυψη των κοινωνικών προβλημάτων και στην αποπολιτικοποίησή τους. Ταυτόχρονα συμβάλλουν στην εξασφάλιση από την εξουσία, του αναγκαίου άλλοθι για τη διατήρηση της φυλακής σαν χώρου εξόντωσης αλλά και για τον εκσυγχρονισμό και την μετατροπή της πλέον και σε μηχανισμό χειραγώγησης - αφομοίωσης - ισοπέδωσης του ατόμου.

Η φυλακή όμως δεν υπάρχει ξε-

(Όσο για τους «αντιεξουσιαστές» των εκλογών, ως έχουν υπ' όψιν τους πως όπου λαλούν πολλά κακόρια αργεί να ξημερώσει και ίσως να μην ξημερώσει ποτέ)

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Εχοντας εξετάσει στο σύνολό της την σημερινή κατάσταση η θέση μας απέναντι στις εκλογές είναι σαφής: **Συνειδητή αποχή η άκυρο, με άλλα λόγια σαμποτάρισμα των εκλογών.**

Με ποιά όμως προοπτική;

Τώρα που όλες οι πολιτικές δυνάμεις, από την άκρα δεξιά μέχρι την άκρα αριστερά, τους «αντιεξουσιαστές» και τους εναλλακτικούς, έχουν μπει στο παιχνίδι των εκλογών αναγνωρίζοντας στο κράτος μια δύναμη τόσο ενισχυμένη που ποτέ άλλοτε δεν είχε, η πρόταση της αυτοοργάνωσης του αντικρατικού αγώνα, είναι επίκαιρη όσο ποτέ. Η σύγκρουση και η σήξη με το σύστημα κυριαρχίας και με τις δυνάμεις που το συγκροτούν απαιτούν αποφασιστικότητα, καθημερινή δράση και προσοχή, όχι μόνο γιατί το κράτος φαίνεται πιο ισχυρό απ' τους επαναστάτες, αλλά και γιατί τα πρόσωπα της κυριαρχίας καθημερινά αλλάζουν, παίρνοντας άλλες φορές αντιδραστική κι άλλες φορές ριζοσπαστική μορφή. Ο αντιθεσμικός αγώνας κατά του κράτους προβάλλει σήμερα, τουλάχιστον σαν αναγκαία συνθήκη για την διαφύλαξη των επαναστατικών αξιών.

από σελ. 3

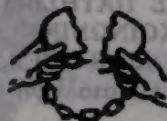
δρυματική αρωγή» που εκδηλώνεται σαν εβδομαδιαία ή και συχνότερη προσωπική ή τηλεφωνική επικοινωνία με τον απολυόμενο και σαν προετοιμασία του εργασιακού και οικογενειακού του περιβάλλοντος, μπορεί να κρατήσει μέχρι 2 χρόνια (!!!).

Η επιτήρηση λοιπόν συνεχίζεται και μετά την αποφυλάκιση του ατόμου, ενώ τα αποτελέσματα της τιμωρίας, ο εναρμονισμός του δηλ. με το μοντέλο της κοινωνικά επιθυμητής συμπεριφοράς, ελέγχεται ακατάπαυστα. Μ' αυτόν τον τρόπο, με το στιγματισμό δηλ. του αποφυλακισμένου διευρύνεται η απόσταση ανάμεσα σε νομοταγείς-μη νομοταγείς πολίτες και νομιμοποιούνται τα μέτρα για την χειραγώγηση ή εξόντωση των δευτέρων.

Με αυτό το κείμενο δεν σκοπεύουμε να επικεντρώσουμε την κριτική μας στο ότι με τη φυλακή δεν μειώνεται το ποσοστό της «εγκληματικότητας» (φαινόμενο της υποτροπής), ούτε να αναζητήσουμε εναλλακτικούς τρόπους έκτισης της στερητικής της ελευθερίας ποινής. Δεν σκοπεύουμε να ζητήσουμε από το κράτος να χορηγήσει τους οικονομικούς πόρους που είναι αναγκαίοι για την υλοποίηση των παραπάνω θεσμών και μέτρων, ούτε μας απασχολούν οι θεωρίες περί

κοιμμένη από την υπόλοιπη κοινωνία. Συνδέεται και συνεχίζει το έργο ενός μεγάλου αριθμού πειθαρχικών μηχανισμών που βρίσκονται και λειτουργούν μέσα στην κοινωνία. Οικογένεια, σχολείο, πανεπιστήμιο, στρατός, μέσα μαζικής ενημέρωσης, εργοστάσιο, νοσοκομείο, ψυχιατρείο, δικαστήρια, αστυνομία και πλήθος άλλοι παρόμοιοι μηχανισμοί, φαινομενικά πολύ διαφορετικοί, όλοι ασκούν την ίδια εξουσία με στόχο την κανονικοποίηση. Οι κριτές των αποτελεσμάτων αυτής της λειτουργίας είναι πανταχού παρόντες και πάντα πρόθυμοι να επέμβουν.

Γιαυτό πρέπει σήμερα, όλοι όσοι επιμένουν ν'αντιστέκονται, είτε «μέσα» στη φυλακή βρίσκονται, είτε «έξω» απ' αυτήν, να αρνηθούν την προοπτική μιας κοινωνίας που η άψογη λειτουργία των μηχανισμών της θα παρεμποδίζει από τη γέννησή της κάθε παράνομη πρακτική, να αμφισβητήσουν έμπρακτα τους μηχανισμούς εκείνους που τείνουν στην επέκταση του θεσμού της φυλακής, στην δημιουργία τελικά της κοινωνίας - φυλακής.

Για τα πυρηνικά αποβλήτα του Δημόκριτου

Τα πυρηνικά απόβλητα αποτελούν τον σημαντικότερο παράγοντα οικολογικής και περιβαλλοντολογικής καταστροφής του πλανήτη. Ακριθώς επειδή είναι τα κατάλοιπα των πυρηνικών αντιδράσεων, και ο χρόνος ζωής τους ανάγεται από μερικές χιλιάδες χρόνια μέχρι και εκατοντάδες χιλιάδες. Το αποτέλεσμα είναι να εκπέμπουν ραδιενέργεια μολύνοντας το περιβάλλον όπου βρίσκονται, μιάς και καμιά από τις υπάρχουσες μεθόδους, όπως ταφή, καύση, δεν είναι απόλυτα σίγουρη - αντίθετα προσφέρουν μηδαμινές εγγυήσεις.

Στην Ελλάδα λειτουργεί ένας πυρηνικός αντιδραστήρας στο Κέντρο Πυρηνικών Ερευνών «Δημόκριτος». Ο «Δημόκριτος» κατασκευάζει ραδιοϊσότοπα, δηλαδή στοιχεία όπου παρατηρείται το φαινόμενο της έκλυσης ραδιενέργειας, όπως ιώδιο, καίσιο κλπ, τα οποία όπως λένε οι «ειδικοί», έχουν μικρή διάρκεια ζωής. Όμως τα όρια ασφαλείας για λόγους σκοπιμότητας είναι ευμετάβλητα και έτσι αποκρύπτεται η πραγματική έκταση της επικινδυνότητας της έκλυσης ραδιενέργειας. Για παράδειγμα, η ποσότητα ακτινοβολίας που έχουν δεχτεί τα χόρτα και τα σιτηρά που τρώμε, τα καθιστά άκρως επικίνδυνα, όμως μένουν ακόμα στην αγορά. Την ραδιενέργεια που εκλύεται κατά την πυρηνική αντίδραση και στη συνέχεια εμπεριέχεται στα παράγωγά της (ραδιοϊσότοπα - κατάλοιπα) δεν μπορεί να την σταματήσει κανείς (π.χ. το πλουτώνιο έχει 23000 χρόνια ζωής).

Έτσι από τη λειτουργία του Δημοκρίτου υπάρχουν σοβαρά προβλήματα διάθεσης των αποβλήτων προς ταφή, φύλαξη, αποθήκευση. Ένα μέρος των αποβλήτων βγαίνει στην ατμόσφαιρα κατά την αντίδραση, ένα άλλο μένει ένα περίπου χρόνο μέσα στον αντιδραστήρα μέχρι να μειωθεί η ακτινοβολία

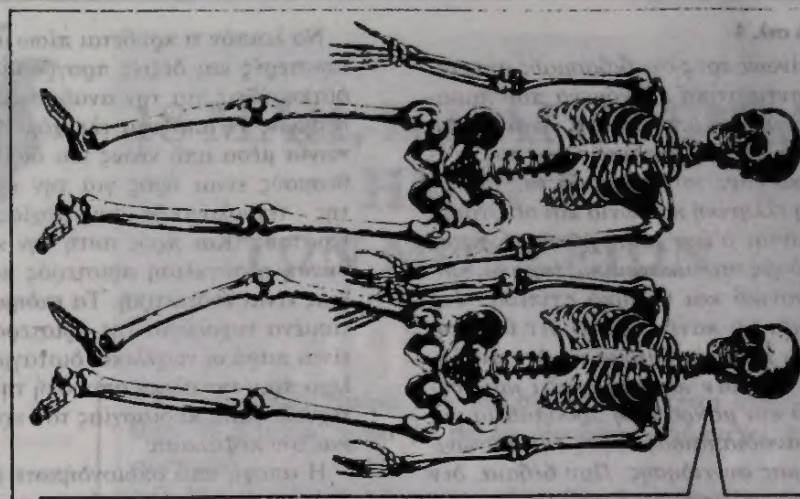
του και ένα μέρος που η διάρκεια ζωής του είναι πολύ μεγάλη αποθηκεύεται σε βαρέλια από μόλυβδο.

Όμως αυτή η μέθοδος δεν είναι καθόλου ασφαλή, γιατί ο μόλυβδος λόγω της χημικής του σύστασης είναι μακροπρόθεσμα ευάλωτος στο νερό και στον αέρα. Έτσι καμιά εμπιστοσύνη δεν μπορεί να υπάρξει σε ένα βαρέλι που πρέπει να εμποδίζει να διαρρεύσει ένα υλικό που ζει 30000 ή 50000 χρόνια. Συχνά τα βαρέλια θάβονται σε παλιά ορυχεία. Ο Δημόκριτος που τα απόβλητά του προέρχονται και από την αλλαγή καυσίμου, τα συσκευάζει σε μεγάλα βαρέλια, τα οποία μένουν εκτεθειμένα στις καιρικές συνθήκες πολύ καιρό. Από και πέρα τα ίχνη τους χάνονται. Κανείς δεν ξέρει με σαφήνεια που πάνε.

Έτσι γεννιέται το πρόβλημα: που πάνε και πως φυλάσσονται τα απόβλητα του Δημόκριτου.

Σίγουρα η βολικότερη και πιο οικονομική μέθοδος για τους είναι η ταφή και αν υπήρχε συγκεκριμένο μέρος με «προδιαγραφές» θα ήταν λίγο πολύ γνωστό. Έτσι λόγω της γεωμορφολογίας της Αττικής, αλλά κυρίως επειδή ο «Δημόκριτος» βρίσκεται στον Υμηττό, τα πιο πρόσφορα μέρη από άποψη «ασφάλειας», οικονομίας, άνετης και όχι εμφανούς μεταφοράς είναι οι στρατιωτικές εγκαταστάσεις στον Υμηττό (Παιανίας - Βάρης) και τα εγκαταλελειμένα ορυχεία στην ευρύτερη περιοχή του Λαυρίου.

Ο Υμηττός είναι ένα βουνό με μεγάλα καρστικά έγκοιλα (σπήλαια - θάραθρα κλπ) και συγκεκριμένα στις στρατιωτικές περιοχές υπάρχουν θάραθρα στα οποία απαγορεύεται η πρόσβαση ακόμα και στους σπηλαιολόγους. Και αν σκεφτούμε ότι τα σπήλαια λόγω του ασβεστόλιθου που είναι πέτρωμα αδιαπέραστο από τη ραδιενέργεια (σύμφωνα με μελέτες, τα σπήλαια θεω-

ΚΑΙ ΜΑΣ ΤΟ ΞΑΝ ΠΕΙ ΤΟΤΕ ΟΤΙ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΕΚΕΙΝΟ ΉΤΑΝ ΑΚΙΝΔΥΝΗ... ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΑ...

ρούνται από τα πιο ιδανικά καταφύγια σε περίπτωση πυρηνικού πολέμου), βλέπουμε ότι είναι ότι βολικότερο μπορούσε να υπάρχει για την αποθήκευση των αποβλήτων, χωρίς έξοδα και με αρκετή μυστικότητα. Έτσι υπάρχουν φυσικές αποθήκες χωρίς κόστος κατασκευής και μακριά από τις ερωτήσεις «ενοχλητικών».

Στην περιοχή κοντά στα ραντάρ στον Υμηττό υπάρχουν 2 θάραθρα (Πύργος - Παρεξήγηση) στα οποία δεν έχουν μπει σπηλαιολόγοι από το 1956 γιατί δεν βρίσκουν την είσοδο, ενώ άλλα ανώνυμα θάραθρα μέσα στην απαγορευμένη περιοχή έχουν κλειστεί με τσιμέντο.

Η ίδια περιοχή κοντά στα ραντάρ και στη Βάρη, ιδιαίτερα στα βουνά πάνω από τις εγκαταστάσεις της Σχολής Ευελπίδων (στην περιοχή μετά τον Κρεμαστό Λαγό).

Ας δούμε όμως και την περιοχή του Λαυρίου, όπου υπάρχουν χιλιάδες αφύλακτα ανοίγματα σε ακτίνα δεκάδων χιλιομέτρων. Καθώς το μεγαλύτερο πηγάδι, που έχει βάθος διακόσια μέτρα (πηγάδι του Σερπιέρη) είναι μέσα στο χωριό δεν θα μπορούσαν να το χρησιμοποιήσουν. Αλλά υπάρχουν οκτώ επίπεδα με χιλιάδες εισόδους που είναι αδύνατον να ελεγχθούν.

Σε ιατρικό συνέδριο που έγινε πρόσφατα στο Λαύριο στις 9-5-89 ορισμένοι παιδίατροι ανακοίνωσαν ότι πρέπει να ληφθούν μέτρα για την προστα-

σία των ανθρώπων και ειδικά των παιδιών από τον μόλυβδο, ο οποίος έχει επιπτώσεις στο αίμα. Κύρια περιοχή υψηλού κινδύνου είναι ύστερα από μετρήσεις το Λαύριο, χωρίς να προσδιορίζονται οι πηγές έκλυσης του. Με δεδομένη την ρύψη του Κλοφέν στον Διόνυσο κοντά στην λίμνη του Μαραθώνα από τους στρατοκράτες, τίποτε δεν αποκλείει να συμβαίνει το ίδιο και με τα πυρηνικά απόβλητα του Δημόκριτου. Αυτό λέει πολλά αν το συσχετίσουμε με το ότι κανείς δεν ξέρει που πάνε τα απόβλητα του Δημόκριτου, που συσκευάζονται σε βαρέλια από μόλυβδο. Από το 1961 που λειτουργεί ο Δημόκριτος μόλις πριν από λίγα χρόνια στείλανε δύο βαρέλια για φύλαξη στην Αμερική, αλλά κρίθηκε οικονομικά ασύμφορο. Το ίδιο και η σκέψη να σταλούν στην Κίνα, που είναι και η μόνη χώρα που αναλαμβάνει να γίνει πυρηνικός σκουπιδότοπος.

Όπως και να είναι τα πράγματα, όπου και αν φυλάσσονται τα απόβλητα καμιά εγγύηση δεν μπορούν να μας δώσουν τα βαρέλια από μόλυβδο εφόσον μια πιθανή διαρροή δεν πρόκειται να ανιχνευθεί ποτέ.

Είναι καιρός όχι μόνο να συμφωνήσουμε ότι η πυρηνική ενέργεια «ειρηνική» ή «πολεμική» είναι άχρηστη αλλά και να δράσουμε πριν βρεθούμε να κυκλοφορούμε στους δρόμους και να «ακτινοδολούμε».

ΠΑΤΗΣΙΑ - Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΠΑΤΜΟΥ ΚΑΙ ΕΥΓ. ΚΑΡΑΒΙΑ

Από 8-4-89 το κτήμα (ιδιοκτησίας του Οργανισμού Σχολικών Κτιρίων) που βρίσκεται στη συμβολή των οδών Πάτμου και Ευγ. Καραβία είναι ανοιχτό για τους κατοίκους της περιοχής. Ο χώρος έκτασης 2 περίπου στρεμμάτων, είναι κατάφυτος από 100 και πλέον δένδρα μεταξύ των οποίων πολλά είναι αιωνόβια. Στον ίδιο χώρο βρίσκεται και ένα τριώροφο κτίριο, με τα υποστατικά του, ιδιαίτερου αρχιτεκτονικού ύφους.

Σε μια περιοχή όπως τα Πατήσια όπου οι πολυκατοικίες αυτά τα τιμειντένια τέρατα όπου μας έχουν στοιβάξει έχουν εξαφανίσει κάθε χώρο πράσινου και το ξεπέρασμα των ορίων των διαφόρων ρυπαντών αποτελεί καθημερινή ρουτίνα, αυτό το κτήμα είναι πραγματικός πνεύμονας για την περιοχή. Αυτή λοιπόν την όαση αποφάσισε να καταστρέψει ο Ο.Σ.Κ. για να χτίσει στη θέση του σχολείο. Η αντίδραση των κατοίκων απέναντι σε αυτή την εγκληματική λογική που είναι ίδια με αυτή που έκανε την Αθήνα θάλαμο αερίων για τους κατοίκους της ήταν άμεση.

Έτσι με πρωτοβουλία του ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΣΕΩΝ και της ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΑΝΑΠΤΥΞΗ στις 8-4-89 πραγματοποιήθηκε κατάληψη στο χώρο.

Η συσπείρωση των κατοίκων γύρω από αυτή την ενέργεια είναι πρωτοφανής και αναδεικνύει το πραγματικό πρόβλημα της περιοχής, όπου οι κάτοικοι της έχουν ξεχάσει το χρώμα των φύλλων των δένδρων, ζώντας σε διμερίσματα κλουβιά.

Έτσι αφού καθαρίστηκε ο χώρος, πραγματοποιήθηκε η 1η Γενική Συνέλευση, η οποία εξέδωσε το εξής ψήφισμα:

- Από σήμερα 8-4-89 απελευθερώνεται ο χώρος και καταλαμβάνεται από τους κατοίκους.

- Διατηρούνται και αξιοποιούνται προς την κατεύθυνση της αναβάθμισης της ζωής μας τόσο η έκταση του πράσινου, όσο και το κτίριο.

- Όλος ο χώρος γίνεται αυτοδευθυνόμενο πολιτιστικό πάρκο. Διοργανώνονται πολιτιστικές και λοιπές εκδηλώσεις.

Η διαχείριση του χώρου ανήκει αποκλειστικά στην αρμοδιότητα της επιτροπής κατοίκων που προήλθε από την σημερινή Γενική συνέλευση.

- Οργανώνεται η παρέμβασή μας και σε άλλους χώρους για τη δημιουργία ζώνης πράσινου στη περιοχή.

Το ψήφισμα αυτό υπογράφεται από 1.500 περίπου κατοίκους μεταξύ των οποίων δημιουργείται ένα δίκτυο επικοινωνίας τέτοιο, που να επιτρέπει την ενεργοποίηση και δυναμική αντίσταση όλων, σε περίπτωση που έλθουν οι μπουλ-

τόζες.

Η ενεργοποίηση δεν περιορίστηκε στην έκδοση ενός ψηφίσματος και στην συλλογή υπογραφών συμπαράστασης. Έτσι τις αμέσως επόμενες μέρες αφού διαμορφώνεται ο χώρος, δημιουργείται αναψυκτήριο το οποίο το λειτουργούν κάτοικοι με θάρδιες. Παράλληλα διοργανώνονται πολιτιστικές εκδηλώσεις και με πρωτοβουλία κατοίκων διδάσκονται μαθήματα Γαλλικών και υψηλής ραπτικής σε όσους ενδιαφέρονται. Στις 15-4 γίνεται λαϊκό πανηγύρι με τη συμβολή όλων των κατοίκων που φέρνουν μεζέδες

από τα σπίτια τους και διασκεδάζουν μέχρι το πρωί.

Μια άλλη κοινωνική διάσταση αυτής της κατάληψης είναι ότι με αφορμή αυτήν, έσπασε για λίγο το μοντέλο της αδιαφορίας για το διπλανό, που αναπαράγει αυτή η μεγαλούπολη-τέρας. Μόνο έτσι μπορεί να εξηγηθεί αυτή η συνεχής ανθρώπινη σχέση και δράση μεταξύ πολλών ετερόκλητων πολιτικών ανθρώπων που μόνο τέτοιες ενέργειες μπορούν να δημιουργήσουν.

Πρόταση της επιτροπής κατοίκων απέναντι στο πραγματικό πρόβλημα της περιοχής που

είναι η έλλειψη Σχολείων, είναι να γίνει Σχολείο στις αποθήκες του Σαρακάκη 50 μόλις μέτρα πιο πάνω από το χώρο κατάληψης. Με αυτή τη λογική στις 20-4 γίνεται από τους κατοίκους περικύκλωση των αποθηκών, αναγράφονται συνθήματα στους τοίχους και πραγματοποιείται πορεία προς το 5ο Διαμέρισμα του Δήμου και συμβολικό κλείσιμο της Πατήσιων.

Όλο αυτό το διάστημα η Συντονιστική Επιτροπή της κατάληψης συνέρχεται τακτικότερα

συν. σελ. 10

Ποιος θα θεραπεύσει τους θεραπευτές;

Σ' αυτή την παρέμβασή μας δεν μιλάμε, ούτε σαν «ειδικοί», ούτε σαν αναλυτές των κοινωνικών φαινομένων. Η γνώμη μας προέρχεται μέσα από εμπειρίες που μαζέψαμε στην πορεία της επιστροφής.

Επίσης δεν θέλουμε το κοινωνικό ή επαγγελματικό κακό, κανέναν.

Απλώς υπερασπιζόμαστε έννοιες κι αξίες, που σε κάποια στιγμή της ζωής μας ακολουθήσαμε (από αδυναμία, από άγνοια ή από οτιδήποτε άλλο) σε δρόμο που περίτεχνα είχε διαστρεβλώσει η καταναγκαστική κοινωνία.

Στη προσπάθεια της εξουσίας, για την πλήρη αποχάυνωση της κοινωνίας, η πρέζα παίζει εδώ και αρκετά χρόνια πρωτογωνιστικό ρόλο. Βέβαια τελευταία παίρνει διαστάσεις κοινωνικής πληγής, αλλά αυτό είναι υπό τον έλεγχο των κρατούντων και οι ίδιοι δεν ανησυχούν καθόλου γι' αυτό.

Πέρα από κάθε φιλοσοφία, ψυχανάλυση, μυθοποίηση, η πρέζα επιλέχτηκε από τους εξουσιαστές σαν αντίδοτο στις ανησυχίες και αμφισβητήσεις των νέων, που εγκυμονούσαν μια κοινωνική ανατροπή. Μαζικές διαστάσεις πήρε την κρίσιμη δεκαετία του 60 στην Αμερική. Ένα αρκετά μαζικό κοινωνικό κίνημα, σαρώθηκε απ' αυτή. Η μυθοποίησή της από τους «ειδικούς» και άγνοια της νεολαίας την έφεραν στο προσκήνιο σαν τη μόνη δυνατή αντίδραση σ' όσους κουράστηκαν, σ' όσους δεν συγκινούνταν πια από τον απαρχαϊωμένο μαρξισμό, σ' όσους δεν έδρισκαν πια, κανένα νόημα και καμιά ουσία στην καταναγκαστική καθημερινότητα της ζωής.

Επόμενο ήταν λοιπόν, να εξαπλωθεί σε κάθε «πολιτισμένο και προοδευτικό κράτος». Πρέπει να πούμε, ότι σε μια ελεύθερη κοινωνία, θα μπορούσε κάποιος να δώσει ένα πιάτο ηρωίνη μπροστά του και να την τρώει με το κουτάλι χωρίς να ενοχλεί τους άλλους, αλλά ούτε και οι άλλοι αυτόν, εφόσον θα ήταν η επιλογή του. Όμως είναι πια ξεκάθαρο ότι η ηρωίνη είναι επιλογή μόνο για καταπιεσμένους. Σε μια ελεύθερη κοινωνία, η πρέζα θάνατο εντελώς άχρηστη. Μαζί με την ανατροπή του κοινωνικού καταναγκασμού, θα ανατραπεί και ο δικός της καταναγκαστικά μυθοποιημένος ρόλος.

Στην πορεία της υπάρχουσας κοινωνικής κατάστασης, είναι επίσης ξεκάθαρο ότι η πρέζα θα γίνει απαραίτητη στις παραγωγικές μάζες. Και οι κρατούντες θα γελάνε βλέποντας τον υπνωτισμένο συρφετό να εκτελεί την «ιστορική αποστολή του».

Ας κάνουμε όμως μια ανασκόπηση της πορείας για την προσπάθεια θεραπείας από την ηρωίνη. Πρώην πρεζάκια και αλκοολικοί με επικεφαλής τον Τζακ Ντένις, δγαίνοντας από την φυλακή, έχουν κατασταλάξει στην άποψη, ότι βασικός λόγος που ο εξαρτώμενος ξαναγυρίζει στις ντρογές, είναι η έλλειψη αυτοπειθαρχίας, εμπιστοσύνης στον εαυτό του καθώς και υπευθυνότητας, απέναντι στις ανάγκες της καθημερινής του ζωής. Αγοράζουν λοιπόν, ένα κτήμα στην Καλιφόρνια και εκεί δημιουργούν την πρώτη θεραπευτική κοινότητα. Το «Σίναον» θα μείνει φυσικά στην ιστορία, όπως κάθε γνήσια και αυθόρμητη κίνηση.

Τα αποτελέσματα λοιπόν, αυτής της κοινότητας, θορύβησαν τους «ειδικούς επιστήμονες» του Αμερικάνικου κατεστημένου. Αυτή η κίνηση χαλούσε την εικόνα του Κράτους-προστάτη κι αυτό φυσικά δεν άρεσε καθόλου στους εργοδότες τους. Έπρεπε αυτή η αυθόρμητη κίνηση να αφομοιωθεί. Για να το καταφέρουν όμως αυτό, έπρεπε πρώτα να υποθαμίσουν το «Σίναον». Το αποκάλεσαν δάρδαρο, απολίτιστο και αναχρονισμένο, και ανέλαβαν αυτοί να φτιάξουν ένα σύγχρονο και «πολιτισμένο» θεραπευτικό πρόγραμμα. Δελεάζοντας μερικώς από τους απόφοιτους του «Σίναον», τους ένταξαν στο θεραπευτικό προσωπικό και έτσι έδωσαν στο «επιστημονικό» τους δημιουργήμα και το απαραίτητο «αυθεντικό» προφίλ.

Έτσι μετά από μερικά χρόνια λειτουργίας αυτών των καθ' όλα εξαρτωμένων από το κράτος και την εκκλησία, κοινοτήτων, οι ειδικοί καυχόντουσαν περήφανοι, ότι οι εργοδότες ολόκληρης της Αμερικής, μάλλον μεταξύ τους, για το ποιός θα προσλάβει στις επιχειρήσεις του, τους τελειοφοίτους αυτών των «θεραπευτικών προγραμμάτων».

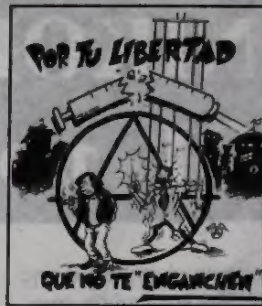
Με τους ίδιους κανόνες και όμοια ιδεολογία, λειτουργεί και η «Ιθάκη». Αυστηρά κάθετη ιεραρχία, χωρίς αντίθεση αποδοχής των εντολών του ανωτέρου, τιμωρία για τις παραβάσεις των κανονισμών, μικροαστική ψευτοηθική. Δομή και ηθική λοιπόν, πάραμνη: από την σύγχρονη καταναγκαστική κοινωνία. Κι αν σηκώσουμε τα μάτια μας και δούμε ποιός στέκεται πάνω από τον διευθυντή-Θεό, στην κρατική ιεραρχία, τότε καταλαβαίνουμε τι αέρας κοπανιστός, είναι οι υστερικές φανφάρες του διευθυντή-Θεού περί αυτονομίας, αυτοδιαχείρισης και διάφορων άλλων ριζοσπαστικών τοιτάτων.

Το δόγμα της θεραπείας βασίζεται στην εξής «επιστημονική» άποψη: «Ο πρεζάκιας είναι ένα ανώριμο άτομο χωρίς εσωτερικές δομές». Αυτό λοιπόν, που του χρειάζεται είναι να δομηθεί εκ νέου. Εδώ ακριβώς, βρίσκεται και το μυστικό της «θεραπείας». Ποιός θα είναι αυτές οι δομές; Φυσικά είναι κομμένες και ραμμένες στα μέτρα του κοινωνικού κατεστημένου. Η καλλιέργεια της ενοχής στο άτομο για πράξεις, σκέψεις και συναισθήματα έξω από την οριοθέτηση του κοινωνικά αποδεκτού είναι ο θεμέλιος λίθος της καινούργιας δομής του πρεζάκια.

Οι «θεραπευτές» ξέρουν καλά ότι η πλειοψηφία των «ασθενών» έχει πρόβλημα με την εξουσία, όπως επίσης έχει και υπερβολική τάση για αμφισβήτηση. Η «κοινωνική επανένταξη», απαιτεί αυτά τα «κακά» χαρακτηριστικά, να αντικατασταθούν με την πλήρη αποδοχή του κοινωνικού κατεστημένου και την άνευ όρων προσαρμογή του θεραπευμένου πια πρεζάκια, στα καλούπια της καταναγκαστικής κοινωνίας. Κάθε τάση λοιπόν, για αμφισβήτηση κυλιέται σαν αντιθεραπευτική, σαν δείγμα ότι ο πρεζάκιας δεν θέλει να αλλάξει. Έτσι ο μύθος διαιωνίζεται.

Για τους «ειδικούς» θεραπευτές, πιά καλά στη θεραπεία του, πάει αυτός που δείχνει με χριστιανική ευλάβεια την ευγνωμοσύνη του προς τους «Σωτήρες-Θεραπευτές». Το ίδιο κάνουν κι αυτοί προς τον «Θεό-Διευθυντή», ο οποίος είναι ο απόλυτος άρχων, ο αδιαμφισβήτητος ηγεμών. Αλλοίμονο σ' αυτόν, που θα τολμήσει να πει ότι: «το ήθελα ΕΓΩ και έγινα καλά, εσείς απλώς με βοηθήσατε». Ακόμη δε, χειρότερα για αυτόν αν τολμήσει να κάνει τις δικές του επιλογές και να τραβήξει το δικό του δρόμο, έξω από τις φόρμες του «Θεού-Διευθυντή». Φτάνει αυτός ο απόλυτος άρχων, στο σημείο να αμφισβητεί, ότι ο θεραπευμένος είναι πράγματι θεραπευμένος. Με έμμεσο και πλάγιο τρόπο, περνάει μηνύματα στους συγγενείς, ότι «κάτι δεν πάει καλά μ' αυτόν». Οι δε γονείς, που τον έχουν σαν Σωτήρα τους και είναι έτοιμοι να αυτοκτονήσουν αν αυτός τους το ζητήσει, χάρτουν το παραμύθι χωρίς καν να σκεφτούν. Αφού το λέει ο «Διευθυντής-Θεός» έτσι θάνατο!

Στο τεύχος 34 της «Ρήξης» διαβάζουμε με στόμα ανοικτό από την έκπληξη, τον «Διευθυντή-Θεό» να δηλώνει κατηγορηματικά: «Πιστέψτε ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερος φασισμός απ' αυτόν που ασκεί ένας χαρισματικός ηγέτης σε μία ομάδα, που λειτουργεί χωρίς καμιά διαδικασία». Εδώ βρίσκεται και η διαστροφή της πραγματικότητας. Είναι το σημείο, όπου η θεωρία με την πράξη δεν συναντώνται ποτέ σε μια κοινή συνιστή. Όλα αυτά τα επαναστατικά μηνύματα, έχουν απλώς σαν στόχο, να ξεριζώσουν από τον θεραπευμένο πια πρεζάκια και την παραμικρή εστία αντίδρασης και αμφισβήτησης. Στην

πραγματικότητα είναι απλώς τεχνάσματα των «ειδικών» της κοινωνίας του θεάματος για να κρατήσουν τις ισορροπίες ανάμεσα στην αποχαύνωση και την φυσική τάση του ανθρώπου για αμφισβήτηση.

Έτσι λοιπόν, ο «Διευθυντής-Θεός» βαπτίζει πλήρως θεραπευμένους, μόνο αυτούς που ζουν, εκφράζονται και αντιδρούν σύμφωνα με τους νόμους και τις επιταγές της καταναγκαστικής κοινωνίας, δηλαδή στη πορεία που δείχνει το ιερό δάκτυλό Του. Κάποιοι θεραπευτές, στα πρώτα χρόνια λειτουργίας της Ιθάκης, που προσπάθησαν να εφαρμόσουν στην πράξη αυτές τις πραγματικά επαναστατικές θεραπευτικές θεωρίες, εξαναγκάστηκαν σε παραίτηση.

Μα το κυριότερο δείγμα του χάσματος, που υπάρχει ανάμεσα σ' αυτά που ο «Διευθυντής-Θεός» λέει, και σ' αυτά που κάνει στη πράξη, είναι το ότι χρησιμοποιεί τα θεραπευόμενα μέλη, υποβάλλοντάς τους απαντήσεις σε επιθέσεις που δέχεται ο ίδιος, από άτομα ή οργανώσεις. Δείχνει λοιπόν ότι, είναι πράγματι ο χαρισματικός ηγέτης που καθοδηγεί μια ομάδα, χωρίς δημοκρατική διαδικασία. Σ' αυτό το σημείο, όμως θέλουμε να του εκφράσουμε την κατανόησή μας. Είναι πολύ δύσκολο για έναν θεωρητικό, να δεχτεί την καθημερινή επαναστατική έκφραση της ζωής. Όπως επίσης είναι, πολύ δύσκολο να ξεφύγει από την μικροαστική ηθική που είναι βαθιά ριζωμένη σε κάθε ιδεολόγο. Δεν αμφισβητούμε, ότι πράγματι τα σκέφτεται όλα αυτά τα επαναστατικά τοιτάτα. Όμως η διαπαιδαγώγηση και η θεαματική του δόμηση δεν αντέχουν την πρακτική εφαρμογή αυτών των θεωριών.

Τελειώνοντας συμφωνούμε απόλυτα με τον Κλ. Γρίβα που λέει, ότι η Ιθάκη δεν είναι η μόνη λύση, αλλά μία από τις λύσεις. Πολλά είναι τα όπλα που μπορεί να πάρει κάποιος που τελειώνει το πρόγραμμα της Ιθάκης.

Αυτοπειθαρχία, αυτογνωσία ως προς τα συναισθήματα καθώς επίσης και αρκετά ανεπτυγμένη υπευθυνότητα απέναντι στις ανάγκες της καθημερινής ζωής. Για τα υπόλοιπα είναι υπεύθυνος ο ίδιος ο θεραπευμένος.

ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΙΝΑΙ ΠΟΙΟΝ ΔΡΟΜΟ ΘΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ. ΤΟΥ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΟΧΑΥΝΩΣΗΣ Η ΤΗΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΠΛΗΡΩΣΗΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΡΑΜΑΤΩΝ ΤΟΥ.

Υ.Γ. Ξανατονίζουμε ότι, η άποψή μας δεν είναι απόλυτη και ότι δεν ισχύει για το σύνολο των πρεζάκηδων και των θεραπευμένων. Απλώς μέσα από την προσωπική μας εμπειρία πιστεύουμε ότι, ένας μεγάλος αριθμός απ' αυτούς που πέφτουν στη πρέζα, έχει πρόβλημα με την εξουσία και την καταναγκαστική κοινωνία. Ας μας συγχωρήσουν οι «ειδικοί» για το γραψιμό μας. Η μόρφωσή μας είναι σχετικά μικρή και έχουμε κάποια δυσχέρεια να χρησιμοποιούμε όρους και εκφράσεις που χρησιμοποιούν οι ίδιοι, καθώς και να συνδέουμε συντακτικά όλα αυτά μεταξύ τους.

Τέλος καλούμε τ' αδέρφια μας πρεζάκια που αυτή την στιγμή παίζουν, στις πιάτσες της Ελλάδας και του κόσμου, το ρόλο δοχείου απορριμάτων αυτής της ανούσιας και καταναγκαστικής κοινωνίας, να σπάσουν τα δεσμά που σε καμιά περίπτωση δεν αποφάσισαν οι ίδιοι να δάλουν στον εαυτό τους. Η πορεία της σύριγγας, του μπάτσου, του δικαστή, της απαίσιδας φυλακής δεν είναι αυτή που πράγματι έψαχνε πριν πάρει την πρώτη «μυτιά». Πρέπει να δρουν τη δύναμη να ορθώσουν το ανάστημά τους, να πατήσουν γερά στα πόδια τους και να πετάξουν πάνω στον πεπλανημένο συρφετό, το μύθο που συντηρούν, ποτίζοντάς τον καθημερινά με το αίμα τους. Δεν έχουν να φοβηθούν ΤΙ-ΠΟΤΑ.

Π.Σ.

«ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΙ» και «ΑΔΙΑΦΟΡΟΙ» ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ των ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Οι ενδοκαθεστωτικές αναστατώσεις, που προκλήθηκαν από την έκρηξη του «σκάνδαλου Κοσκωτά», συνεισφέρουν τις δικές τους αποκαλύψεις σχετικά με τη δυναμική και την αληθινή ταξική φύση βασικών θεσμικών λειτουργιών της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, της «δημοκρατικής» δικτατορίας των αφεντικών. Με επίκεντρο τη νομή της πολιτικής εξουσίας, στο επίκαιρο πλαίσιο των ανακατατάξεων και τριδών που καθορίζονται από την εφαρμοζόμενη στρατηγική της εκσυγχρονιστικής αναδιάρθρωσης, τα διάφορα κέντρα ισχύος (οικονομικής, πολιτικής, κοινωνικής) αποδύονται σε έναν θυελλώδη ανταγωνισμό, ο οποίος (πέρα από τη ψευδέστατη ταύτισή του με μια μαρινχαιοτική αναμέτρηση των «έντιμων» με τους «ανέντιμους») σε ορισμένες εκδηλώσεις του και όψεις του μετατρέπει την κοινωνία σε ανυπεράσπαστο θύμα της δάναυσης υποκρισίας των ανθρώπων του Τύπου και των δικαστών. Η επιστημονικά οργανωμένη δημαγωγία των εφημερίδων και η αδιάστατη υστεροβουλία της δικαστικής συμμορίας, προσδιορίζουν το κατάφυρο ψέμα μιας «κρίσης» που

τα όρια και η κοινωνική σημασία της μας δίνονται από την αγωνιώδη αναζήτηση της αποτελεσματικότερης διαχειριστικής στρατηγικής και τις κομματικοπολιτικές αντιπαλότητες που αυτή καθορίζει. Πίσω από τα τείχη που οικοδομεί όλη αυτή η σκηνοθετημένη «συντέλεια», κρύβεται η αντιφατική προσπάθεια της ελληνικής κρατικοκαπιταλιστικής κυριαρχίας να οργανωθεί σε ένα επίπεδο ανταγωνιστικής λειτουργικότητας σε σχέση με τα σημαντικά παγκόσμια στάνταρς για τον οικονομικό ανταγωνισμό και την πολιτική κυριαρχία. Αυτό σημαίνει, εκτός των άλλων, ότι τα αφεντικά θέτουν ως επίκαιρο και ζωτικό πρόταγμα για την προοπτική της κυριαρχίας τους την περιθωριοποίηση του άμεσου λόγου των καταπιεσμένων με συνθήκες και τεχνικές που θα συμπληρώνουν αλλά και θα ξεπερνούν την «παραδοσιακή» καταστολή. Έχει αποδειχτεί (και η εξουσία το έχει καταλάβει) ότι ο κοινωνικός έλεγχος και η ταξική επιβολή είναι μια πολύ... δύσκολη «δουλειά» για να ανατίθεται αποκλειστικά στις «ικανότητες» του μέσου μπάτσου!

διορίζουν τη φενάκη του αστικού πλουραλισμού. Στη πραγματικότητα, το μεγαλύτερο μεταπολεμικό «σκάνδαλο» είναι η υπόθεση των περιδότηων «προβληματικών επιχειρήσεων». Όμως στην περίπτωση αυτή η συζήτηση-αντιμετώπιση δεν ξεπέρασε τα όρια μιας τεχνοκρατικής ανάλυσης και πυροδοτικής παρέμβασης για τον απλούστατο λόγο ότι δεν υπήρχε σχέ-

ση με τη διαχείριση του κράτους και μάλιστα σε λίαν κρισιακή φάση μετάβασης (όπως τώρα ενόψει της «ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης»). Δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε ότι το άνοιγμα της επαναστατικής προοπτικής συναρτάται με την κατάρρευση της πολιτικής ηγεμονίας της άρχουσας τάξης και των συνεταίρων της.

ΟΙ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Ο ρόλος του Τύπου, τόσο στην αποκάλυψη όσο και στη κατασκευή του «σκάνδαλου», ήταν πράγματι καθοριστικός. Ωστόσο, ούτε το εαυτό τους δεν πείθουν οι μεγαλοεκδότες όταν αρθρογραφούν και κόπτονται υπέρ του «σεβασμού στην αλήθεια» και της «προστασίας των δημοκρατικών θεσμών», και γιατί αυτές οι «αξίες» έχουν αντικειμενικά τη σχετικότητα της ταξικής μονομέρειας και γιατί είναι εύκολο να εκτιμηθεί ότι πίσω από την όψιμη και θεαματική «ευαισθησία» των μεγαλεμπόρων της πληροφόρησης λειτουργεί μια συγκεκριμένη αντιπαλότητα προς τον κυβερνητικό ρεφορμισμό και τις δικές του προθέσεις και επεμβάσεις στο ζήτημα της πολιτικής ισχύος. Προθέσεις και επεμβάσεις που δεν πρέπει ούτε να απλοποιήσουμε ούτε να αγνοήσουμε αν δεν θέλουμε να εμπλακούμε στην δίνη που μας πλάσσουν. Το ΠΑΣΟΚ, εκφράζοντας κατά έναν ειδικό τρόπο ριζοσπαστικοποιημένα μικροαστικά στρώματα και μια ετερόκλητης υφής αστικοδημοκρατική παράδοση, αναλαμβάνει την διαχείριση του κράτους με αιχμή της στρατηγικής του τον γενικό εκσυγχρονισμό της Ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας. Η ποπουλίστικη σοσιαλδημοκρατική φύση του (μα ιδιότυπη σύνθεση του περονισμού, του σκανδιναβικού ρεφορμισμού και του μικροαστικού επιστημονισμού), θεωρημένη στο πλαίσιο που ορίζουν οι αντιφάσεις της μικροιδιοκτητικής ελληνικής κοινωνίας, του στερούν τα στέρεα ταξικά ερίσματα και το χρεώνουν με μια κατάδηλη προσωρινότητα: η «απάντηση» του ΠΑΣΟΚ, στα προβλήματά του

αυτά, είναι μια προσπάθεια να υπερφαλαγγίσει τα παραδοσιακά κέντρα δύναμης και να κτίσει ένα δικό του πλέγμα δύναμης και επιρροής, ανεξάρτητα από την πελατεία που του εξασφαλίζει το κυβερνητικό έργο. Έτσι, ταυτόχρονα με τα ΚΑΠΗ και το ΕΣΥ, τη καταστολή ή το μανιπουλάρισμα των εργατικών και κοινωνικών αγώνων και την πολλαπλή ενίσχυση του κεφαλαίου: αποδέχεται την «πρόκληση» Κοσκωτά, με στόχο-σχέδιο τον ουσιαστικό έλεγχο των μηχανισμών διαμόρφωσης της κοινής γνώμης και τη δημιουργία μιας ΠΑΣΟΚικής μερίδας μέσα στη πλουτοκρατία. Τα «οράματα» του Βοναπάρτη - Παπανδρέου ξεπερνούν κατά πολύ τη μπακαλίστικη συναλλαγή με μερικά πεντοχίλιαρα και εκτινάσσονται στην επικήνδυνη προοπτική ενός «λαϊκίστικου δημοκρατικού ολοκληρωτισμού». Αυτός ο μακρόπνοος σχεδιασμός, όμως, προσέκρουσε στην άπληστη παραδοπιστία και αρχομανία του μέσου μικροαστού, δίνοντας το πάτημα και την ευκαιρία, σε όσους κινδυνεύουν από τον κομματικό μεγαλοιδεατισμό του ΠΑΣΟΚ, για μια εκστρατεία ανατροπής της υπάρχουσας κυβέρνησης. Η γενική έλθειψη ήθους, εντιμότητας και συνέπειας που χαρακτηρίζει το συνάφι των εξουσιαστών, εκδηλώνεται με ιδιαίτερη ένταση και θρασύτητα κατά την έκρηξη των μεταξύ τους διενέξεων-συγκρούσεων, απ' αυτό το βασικό αξίωμα των πολιτικών σχέσεων της κρατικής κοινωνίας δεν μπορούσαν να ξεφύγουν το ΠΑΣΟΚ και οι ανταγωνιστές του.

ΣΤΟΧΟΙ ΚΑΙ ΜΕΣΑ

Σε αυτό το πλαίσιο βασικά εγγράφεται και το γεγονός ότι, για πρώτη φορά στη πολιτική ιστορία της Ελλάδας, δημοσιογράφοι και δικαστικοί αναλαμβάνουν την εργολαβία της διεκπεραίωσης ενός πολιτικού ζητήματος. Αυτό καθαυτό το γεγονός αλλά και οι τρόποι με τους οποίους συντελείται, δικαιολογούν έναν ουσιαστικό προβληματισμό αναφορικά με τον επιχειρούμενο αναπροσδιορισμό των όρων της καθεστωτικής νομιμότητας και την επιχειρούμενη ανασυγκρότηση του κεντρικού πολιτικού λόγου της Κυριαρχίας. Το περιεχόμενο αυτών των τροποποιήσεων, στο επίπεδο της πολιτικής οργάνωσης του συστήματος, είναι η εμπέδωση μιας κατάστασης ελέγχου ο θεμελιωμένης στην επίκληση της συμμετοχής και εξασφαλισμένης με την απαλλοτρίωση κάθε συγκρουσιακής προβληματικής πέρα από τον ανταγωνισμό της κομματικής δημαγωγίας. Με άλλα λόγια (και σε σχέση με το πολυσυζητημένο «σκάνδαλο»), η διαχείριση ενός πολι-

τικού προβλήματος στα επίπεδα του ποινικού ζητούμενου («ποιοί, πως και πόσο ενέχονται») και της λαϊκίστικης καθαρο-ολογίας («κάτω οι κλέφτες») αποπολιτικοποιεί το πρόβλημα και, επομένως, διαμέσου της λογικής του αντιπροσωπευτικού συστήματος, το παραπέμπει στην αφηρημένη πολιτικότητα του καθολικού εκλογικού δικαιώματος-όπου η ταξικότητα (με την έννοια του δεδομένου των κοινωνικών συγκρούσεων) είναι απύσχα αλλά η κυριαρχία της τάξης (του Κεφαλαίου και του Κράτους) είναι η ουσία. Κατ'αυτόν τον τρόπο, το σύστημα πετυχαίνει να αποφορτίσει το πρόβλημα από κάθε ταξική σημασιολόγηση, να εντάξει τη κοινωνική προβληματική σε ένα σχήμα διαχειριστικής-συναινετικής ηθικολογίας, να επανακαθορίσει-ενδυναμώσει το κύρος των θεσμών του κοινοβουλευτισμού, να αναδείξει-επιβάλλει τη Πολιτική σε θέση πρωτεύοντος πεδίου έκφρασης-σύνθεσης των διαφωνιών και αντιθέσεων που προσ-

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Αυτή ακριβώς την εκστρατεία οργανώνει και προωθεί μια πρωτότυπη «Αγία Τριάδα»: οι μεγαλοεκδότες Τεγόπουλος, Μπόμπολας και Βουδούρης. Όσο στο πρόσωπο των Παπανδρέου, Κουτσόγιωργα και ΣΙΑ ενσαρκώνονται τα «ιδεώδη» της εκμετάλλευσης και του κυβερνητισμού άλλο τόσο στο πρόσωπο και το ήθος των μεγαλοεκδοτών βάζουν τη σφραγίδα τους όλες οι ποταπές αξίες της εμπορευματικής ανάπτυξης, όλη η υποκρισία και η στυγνότητα που καθορίζει ο νόμος του κέρδους, όλη η δημαγωγική αθλιότητα που εκπαιδεύεται για την διανοητική χειραγώγηση των καταπιεσμένων. Μια εφημερίδα που κουρέλιασε εν ψυχρώ τα αρχικά «αυτοδιαχειριστικά» της ντεκόρ και σπεκουλάρισε όσο κανείς άλλος με τις ανάγκες δημοσιότητας των «εκτός των τοιχών» κοινωνικών και πολιτικών χώρων (Ελευθεροτυπία). Μια κατακίτρινη φυλλάδα που καθορίζει τον λόγο της με κριτήριο τα μεγαλοεργολαβικά συμφέροντα του αεριτζή ιδιο-

κτήτη της και δγάζει κέρδη ανατροφοδοτώντας τα αντιδραστικά συμπλέγματα του μέσου δολεμένου ηδονοβλεψία (Εθνός). Ένα τιποτένιο παλιόχαρτο που δρήκε χρυσορυχείο στον αμοραλισμό του Μητσόταξη και ενεργεί ως μαζικός συνήγορος του Κοσκωτά με κεντρικό επιχείρημα τις σεξουαλικές δραστηριότητες της Λιάνης (Ελ. Τύπος). Ο ιστός που συνέχει αυτό το μέτωπο είναι μια σύνθεση αυτοάμυνας, πολιτικής σκοπιμότητας και ταξικής στρατηγικής. Και το αποτέλεσμα που προκύπτει είναι μια πολιτική απάτη φυτεμένη σε νωθρά μυαλά καταναλωτών-με ψυχολογία φτηνού αστυνομικού φίλμ μέσα στη δινεόπληκτη μιζέρια τους. Ο Τύπος δεν αποσπάται από τις βασικές αρχές αυτής της μιζέριας, είναι ενόρακωσ και επιβεβαιώσ της. Ο τυχοδιωκτισμός και η υποκρισία των μεγαλοεκδοτών ανασυνθέτει, ωραιοποιεί και διαχέει τον λεγόμενο «αυριανισμό» - εφ'όσον αποσιωπάται κάθε στοιχείο που ανα-

από σελ. 8

τρέπει το σενάριο, καταργείται η μνήμη και η κρίση στην επιλογή των πυρών, εκτρέφεται έμμεσα η μαζική ψυχολογία των μαγισσών, η ρητορική διαπερνάται από μία πληκτική ψυχαναγκαστική ηθικολογία. Σαν έκφραση των ενδοκαθεστωτικών ανταγωνισμών, το προφίλ του αντι-ΠΑΣΟΚ-τύπου, προσδιορίζεται από την θεαματική σκανδαλολογία και τη φασίζουσα δία του απολίτικου αφορισμού. Το ΠΑΣΟΚ εισπράττει το κόστος από τον εκχυδαισμό, τον μανιχαϊσμό την αφοριστική απλουστευτικότητα του πολιτικού λόγου-που αυτό ανήγαγε σε συνθήκη εξουσίας. Πάντως, σε επίπεδο διαχείρισης, η ΠΑΣΟΚική οκταετία έχει πλούσια επιχειρήματα απέναντι στους ενδοκαθεστωτικούς επικριτές της. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με την αποπολιτικοποίηση της πολιτικής (βασική συνιστώσα της εκσυγχρονιστικής στρατηγικής), καθιστά αναγκαία την παρέμβαση των εφημερίδων για την άρθρωση μιας διαφορετικής κριτικής. Το μόνο που απομένει είναι η υποκατάσταση του πολιτικού επιχειρήματος από μία αγοραία κριτική των προσωπικών σχέσεων, από μια συλλογιστική βασισμένη στη όσφρηση των αστυνομικών σκυλιών και από μια φιλοσοφία ανδροκρατικής υποκρισίας. Σ' ένα πρώτο επίπεδο, η πολιτική ουσία εκτοπίζεται στα αζήτητα (η κατεύθυνση βρίσκεται στη δημιουργία ενός «πολίτη» χωρίς ταξικότητα στον πολιτικό του προσανατολισμό) και σε ένα δεύτερο επανέρχεται σαν λόγος ενός εξελιγμένου νεοσυντηρητισμού. Οι εφημερίδες εξυπηρετούν την ανάγκη του καθεστώτος να ενισχύσει την κομματικοπολιτική γραφειοκρατία δημιουργώντας μια συναινετική πολιτική δομή. Στο πτώμα της κρίσης και της κριτικής των καταπιεσμένων θα πατήσει η ανακατανομή της ισχύος στο εσωτερικό του ντόπιου κοινοβουλευτισμού. Το κλιμακούμενο όργιο κίτρινισμού και κούφιας μεγαλοστομίας, όλος αυτός ο κενός και επιτηδευμένος φανατισμός, στριμώχνει την κοινωνία σε ένα πολύτροφο πλυντήριο εκκεφάλου που στοχεύει στη τελική μαζική εκλογίκευση της ριζικής προοπτικής της με τη ηρωποιοποιητική ανάδειξη και την επίμονη επίκληση των δικαστικών μηχανισμών. Οι εφημερίδες δεν μπορούν από μόνες τους να επιβάλλουν την «κάθαρση», εφόσον η έννοια της ενοχής αφορά στη διωκόμενη παράδοση κάποιας εντολής του εθιμικού ή του θετικού δικαίου. Το σκηνικό της διαφθοράς, δημιουργημένο με αλήθειες και ψέμματα, αποκτά την απαιτούμενη αληθοφάνεια μόνο πατώντας στα ντούσι ανακριτών και εισαγγελέων. Ο μέσος ψηφοφόρος θα πιεστεί να σχηματίσει κρίσεις με παραστάσεις συγκεντρωμένου ανακριτικού υλικού - όπου κάποια φυσικά πρόσωπα θα εισπράττουν το αντίτιμο της εξουσιαστικής ματαιοδοξίας τους και οι πολιτικές στρατηγικές των αφεντικών θα απολαμβάνουν τον υπέρτατο εξαγνισμό. Ετσι, η δικαιοσύνη (σαν θεμελιακό θεσμικό πεδίο της Κυριαρχίας) δγαίνει από την κωλότση μιας ξεφωνημένης αριστεροδημοκρατικής και ανθρωπιστικής ψευδοαντι-

δουτάνε στην πιάνα της αντιστροφής και δημιουργούν μια νομιμότητα-νευτήρι χωρίς προηγούμενο: Ο Βότσης μετέρχεται διάτρητες σοφιστείες για να συναινέσει στην αποφυλάκιση των χουντικών, ο πρώην ΚΥΠατζής Διακογιάννης της Αυριανής πλέκει το εγκώμιο των κομμουνιστών του εμφύλιου, ο γραφικός Μασσαδέας προτείνει γενική απεργία για την ανατροπή του ΠΑΣΟΚ... διαμέσου της απλής αναλογικής, η ΠΡΩΤΗ διαθέτει στήλες σε γυιό μεγαλομεσάζοντα-αντιπροσώπου πολυεθνικής, κ.λ.π.

Την ίδια ώρα που η σχετική ανωνόμηση του ΠΑΣΟΚικού ρεφορμισμού από τα κλασσικά στερεότυπα του νεοελληνικού πολιτικού τζόγου προκαλεί τριδές και εντάσεις στο εσωτερικό των πολιτικών διαρθρώσεων: οι συνασπισμένοι μονοπωλητές της ενήμερωσης και οι πουλημένοι γραφιάδες (της καριέρας και του μισθολάκου), δεν έχουν ούτε την αρετή ούτε τη βούληση να ενεργήσουν ως διεργενυτές των λαϊκών αναγκών, και κατά βάθος είναι συνένοχοι το ΠΑΣΟΚ στο ατιμώρητο ταξικό έγκλημα της γενικευμένης εκμετάλλευσης, του θεσμισμένου δεσποτισμού, της καθολικής διαφθοράς. Η εμπειρία του τελευταίου καιρού είναι λίαν αποδεικτική, της ριζικής ανεπάρκειας του Τύπου από την άποψη του βαθμού ανταπόκρισης στο κοινωνικό αίτημα της δημοσιότητας. Από όλες τις μεριές του καθεστωτικού πολιτικού μπερντέ διακινούνται κατασκευασμένες πληροφορίες που βασίζονται στην ηθική του εμπορεύματος, στη λογική του θεάματος, στην τεχνική της γκαϊμπελικής προπαγάνδας. Για τους μηχανισμούς αυτής της «πληροφόρησης», σημασία έχει μόνο το μοντάρισμα μιας πειθαρχημένης καταναλωτικής μάζας εθισμένης στο συνεχές ξαναγράψιμο της ιστορίας και εξοικειωμένης με την οργανωμένη αντιστροφή. Ο «αυριανισμός» εξελίχθηκε σε άλλοθι για τον γενικευμένο κίτρινισμό και έναν ραφινάτο ολοκληρωτισμό, ενώ η ηθικολογική και παραπολιτική κριτική της ΠΑΣΟΚικής αθλιότητας γίνεται όργανο προάσπισης των εμπορικοπολιτικών συμφερόντων των φορέων της και προοπτική ισχυροποίησης των «κύρους» των κατεξοχήν εστιών διαφθοράς - του Κεφάλαιου και του Κράτους.

τους πλευρίζουν οι πλουτοκράτες - κοινωνικοί ληστές: αυτοί είναι οι δικαστές της Ελληνικής Δημοκρατίας, τα νομικά πόνια των αφεντικών που προωθούν (με τη δική τους απατεωνίστικη σαβαροφάνεια) τη διενθέρηση των ενδοκαθεστωτικών ανταγωνισμών και την εξουδετέρωση των κοινωνικών αγώνων, τα ρεβανσιστατικά σχέδια της νεοφιλελεύθερης Δεξιάς και τον επαναπροσδιορισμό του κύρους της αντιλαϊκής συντεχνίας τους.

Τώρα μάλιστα που ένας διακεκριμένος παράγοντας του συναφιού τους κατέχει το αξίωμα του προέδρου της δημοκρατίας, η παρουσία τους είναι ενισχυμένη σε τούτο το σικέ παιχνίδι. Πρόσφατα, η ΠΡΩΤΗ (πρωταθλήτρια της δερμαλιστικής αριστερόστροφης δημαγωγίας), απευθύνθηκε στους φανατικούς της δικαστηριακής αντιλαϊκότητας με την ανισόροχη προτροπή: «γίνετε Σαρτζετάκηδες». Πράγματι, χρειάζεται και η μετακαρμανλική δεξιά τον Σαρτζετάκη της για να αποδειχτεί και εδώ το ταυτόσημο περιεχόμενο όλων των Σαρτζετάκηδων. Ο ρόλος του δικαστή είναι να υπερασπίζεται γενικά την τάξη που τον σπούδασε και τον προσέλαβε και η τάξη, σαν κατάσταση κοινωνικής οργάνωσης, ξεπερνά και συνεχίζει τους κομματικούς επιμερισμούς της κυριαρχίας. Η ταξική φύση της ιδιότητας - λειτουργίας του δικαστή δεν

μπορεί να παραγραφεί και να αγνοηθεί δια μέσου μιας περιστασιακής και μερικής «προοδευτικότητας» που δεν χτυπά τα βάθρα της εξουσίας των αφεντικών. Μισεί και σιχαίνεται τους ομοφυλόφιλους, αποφυλάκιζει χουντικούς και νεοφασίστες ενώ εξουθενώνει τον κάθε Τσουβαλάκη, θέλει τη γυναίκα απρόσωπη τεκνοποιητική μηχανή, σέβεται την ατομική ιδιοκτησία και τα χριστιανικά ιδεώδη, λατρεύει τα θυζαντινά αυτοκρατορικά πρωτόκολλα και τη γλωσσική προγονοπληξία του πατριαρχείου: να η απέραντη χυδαιότητα και η συνειδητή αντιδραστικότητα που προσδιορίζουν τον επικίνδυνο συντηρητισμό και την ολοκληρωτική νοοτροπία των Σαρτζετάκηδων.

Γιατί βέβαια οι μύθοι έχουν καταργήσει από καιρό. Η δικαιοσύνη είναι συνθήκη εγγύησης για μία τάξη πραγμάτων βασισμένη στα προνόμια και την εκμετάλλευση. Δεν έχουν καμμία αυτονομία οι δικαστές: καθαγιάζουν την ηθική της εξουσίας, εφαρμόζουν τους νόμους των αφεντικών, αμοιβούνται από τον κλεμμένο μόχθο των προλετάρων. Εκπαιδευμένοι εχθροί του λαού, στην υπηρεσία του κεφάλαιου και του κράτους, που χωτεύονται από την εμπορεύσιμη 'αξιοπρέπεια' του τσάτσου παίζοντας ένα ορισμένο ρολάκι σε έργα σκηνοθετημένα από τους κυρίους του.

Ο ΡΟΛΟΣ

ΤΩΝ ΔΙΚΑ ΣΤΩΝ

Όλο αυτό το γελοίο όργιο των τυπωμένων αλλαγαμών, όλο αυτό το εκκωφαντικό ψέμα της καθεστωτικής λογοκοπίας, όλη αυτή η σχεδιασμένη υστερία - σε πεδία που δεν εκτείνονται πέρα από τη λογική της αστικής διαχείρισης, ολοκληρώνει την ταξική αποπολιτική της με τη ηρωποιοποιητική ανάδειξη και την επίμονη επίκληση των δικαστικών μηχανισμών. Οι εφημερίδες δεν μπορούν από μόνες τους να επιβάλλουν την «κάθαρση», εφόσον η έννοια της ενοχής αφορά στη διωκόμενη παράδοση κάποιας εντολής του εθιμικού ή του θετικού δικαίου. Το σκηνικό της διαφθοράς, δημιουργημένο με αλήθειες και ψέμματα, αποκτά την απαιτούμενη αληθοφάνεια μόνο πατώντας στα ντούσι ανακριτών και εισαγγελέων. Ο μέσος ψηφοφόρος θα πιεστεί να σχηματίσει κρίσεις με παραστάσεις συγκεντρωμένου ανακριτικού υλικού - όπου κάποια φυσικά πρόσωπα θα εισπράττουν το αντίτιμο της εξουσιαστικής ματαιοδοξίας τους και οι πολιτικές στρατηγικές των αφεντικών θα απολαμβάνουν τον υπέρτατο εξαγνισμό. Ετσι, η δικαιοσύνη (σαν θεμελιακό θεσμικό πεδίο της Κυριαρχίας) δγαίνει από την κωλότση μιας ξεφωνημένης αριστεροδημοκρατικής και ανθρωπιστικής ψευδοαντι-

πολίτευσης και ενδύεται τον χιτώνα του αδέκαστου κριτή. Δηλαδή, με την απώθηση της πολιτικότητας στο συλλογικό υποσυνείδητο, τα νευρωτικά ανθρωπάκια των δικαστηριακών εδρών μπορούν άνετα και εύκολα να ενεργούν ως «έντιμοι θεματοφύλακες» της ηθικής και των αξιών του κοινοβουλευτισμού. Η μούχλα του νόμου θα σκεπάσει την ταξική αλήθεια και η μεθοδευόμενη απαγγελία κατηγοριών θα αποτρέψει την κοινωνική έκρηξη. Και ποιοι είναι όλοι αυτοί οι «έντιμοι» που κλήθηκαν από την ...ιστορία να καθαρίσουν την πολιτεία από το «άγος»;

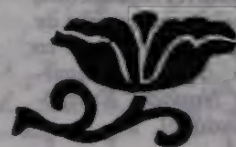
Πορρωμένοι επίτροποι των χουντικών στρατοδικείων, διώκτες των εργατικών αγώνων και «τιμωροί» των κοινωνικών αγωνιστών, υπαλληλίσκοι φοβιτσιάρηδες που ζουν για την καριέρα και κάνουν καριέρα προσβάλλοντας κατά σύστημα κάθε έννοια δικαιοσύνης, θεράποντες και εγγυητές του εξουσιασμού στην πιο οργανωμένη μορφή του, με την γραδατωμένη ανεντιμότητα του αρμόδιου να φυλακίζει τον πρώτο τυχόντα διαρρηχτάκο και να προστατεύει τους μεγαλέμπορους της πρέζας, αδιάστατοι όταν πρόκειται για την έξωση του άνεργου προλετάρου και ευπροσήγοροι όταν

Η ΚΡΙΣΗ

ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Η παροχή της πληροφορίας και η απονομή της δικαιοσύνης, ενσωματώνονται στη γενική προσπάθεια του συστήματος να διαχειριστεί την κρίση του. Προβάλλοντας ως αιτήματα την «κάθαρση» και την «διαφάνεια» κατοχυρώνει ως διαμεσολαθητικές αξίες την «αλήθεια», την «αντικειμενικότητα», τη «δικαιοσύνη». Αυτή καθαυτή η έννοια - κλειδί «διαχείριση του κράτους» μένει εκτός πεδίου βολής. Το πρόβλημα μετατοπίζεται από την ποιότητα και τους όρους της ενοχής, στην ταυτότητα των ενόχων. Οι κολασμένοι αυτής της κοινωνίας λεηλατούνται από τη μεταφυσική των θεσμών της κυριαρχίας και τις χειραγωγικές τεχνικές των παπάδων της κομματικοπολιτικής γραφειοκρατίας. Η ΠΑΣΟΚική διαχείριση του κράτους, διαμέσου μιας άνωθεν προσδιορισμένης και ελεγχόμενης «συμμετοχής», παρόπλισε το κοινωνικό κίνημα και καλλιέργησε συνθήκες μαζικής ύπνωσης και απραξίας. Η ζωντανή σκέψη και κριτική και

η αγωνιστική απαίτηση καταχωρήθηκαν στα μουσεία μιας χειραγωγημένης μνήμης. Λογικά, λοιπόν, μεσολαβεί γιγαντωμένο το θέαμα και το ακρόαμα ενός αποστασιοποιημένου λόγου, διαμέσου του οποίου ο ταξικός αγώνας εκφυλίζεται αλλοτριωμένα σε κομματικοπολιτικό ανταγωνισμό, ο κομματικοπολιτικός ανταγωνισμός προσδιορίζεται στην ηθικολογική - παραπολιτική δημαγωγία και αυτή εξαργυρώνεται στις κάλπες σαν τελική νίκη της αυτομετααρρυθμιζόμενης εξουσίας των αφεντικών. Μέσα από τέτοιες διεργασίες σήμερα ο Κρόνος τρώει τα παιδιά του. Ας του ευχηθούμε καλή όρεξη (!!!), επιμένοντας σε μία αντιθεσμική εξεγερτική ΑΝΤΙπολιτική που θα οδηγήσει στο φάγωμα και του Κρόνου.

N.Δ.: «ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗ» Α ΓΥΡΤΕΙΑ

Στις μέρες μας βλέπουμε μια στρόφι της Ελληνικής κοινωνίας στον συντηρητισμό. Δεν είναι τόσο πρόβλημα η αύξηση των συντηρητικών πολιτικών τάσεων ή κομμάτων, όσο η καθολική επικράτηση των συντηρητικών αξιών στην κοινωνία. Με άλλα λόγια η αποδοχή του παρόντος συστήματος παραγωγής, η αποδοχή των κοινωνικών ανισοτήτων, της ιεραρχίας, του καπιταλισμού, της ιδιωτικής, του ατομισμού, της εργασίας, του «ρεαλισμού». Η στρόφι αυτή προς τον συντηρητισμό φαίνεται σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, και εκδηλώνεται μέσα από συμπεριφορές κοινωνικών στρωμάτων, τάξεων, αλλά και πολιτικών κομμάτων.

Η νεολαία για παράδειγμα, ο ευαίσθητος δείκτης των κοινωνικών διεργασιών, προετοιμάζεται από νωρίς να αγωνιστεί για τις κυρίαρχες αξίες, ακόμη και να γεράσει πρόωρα στο βωμό της καπιταλιστικής θάρβα-

ρότητας. Οι εργαζόμενοι έχουν ασπασθεί τον μισθωτό καταναγκασμό, ως αξία, αγωνιζόμενοι μόνο για κοινωνικά έπαθλα.

Όλα τα πολιτικά κόμματα έχουν βάλει στη σημαία τους την «ιδιωτική πρωτοβουλία», τον εκσυγχρονισμό, την τάξη, την ηρεμία του πολίτη. Ακόμη και η αριστερά κατάργησε, όχι μόνο το λιγιστικό λόγο που είχε, αλλά και το χρώμα της. Από το κόκκινο, στα χρώματα της ίριδας. Οι αριστεριστές με τον αγνή εργατισμό τους και τα μεγάλα σφυροδρέπανα αντικαταστάθηκαν από νέους οικολόγους ειδικούς στα δάση, στην καλοπέραση, στην υγιεινή τροφή, στο γάργαρο νερό κ.λ.π.

Διανοούμενοι και καλλιτέχνες τρέχουν να δηλώσουν κι αυτοί το παρόν στο βούρκο του νεοσυντηρητισμού. Και ο Θεόδωρος με το «ΧΡΕΟΣ» και ο Νιόνος με το σταυρό «θυσιάζονται» στο γολγοθά της δημοσίας μετάνοιας.

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ αλλά ΕΛΛΗΝΙΚΑ «ΙΔΙΩΤΙΚΗ» ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Η Ν.Δ. θέλει να εκφράσει όλη αυτή τη συντηρητική στρόφι της κοινωνίας κάτω από τη σημαία του ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΥ. Αν και ο φιλελευθερισμός είναι γέννημα μιάς ιστορικής περιόδου, όπου ο καπιταλισμός ως οικονομικό σύστημα δεν είχε ακόμη οργανωθεί, και η λογική του συντερίβη το 1930 (ΚΡΑΧ), ωστόσο η Ν.Δ. επιστρατεύει τέτοιου είδους ιδεολογίες μιάς και ντρέπεται να ομολογήσει ωμά το πρόγραμμα διαχείρισης του κράτους. Ιδιαίτερα στην Ελλάδα ουδέποτε ο ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ εφαρμόστηκε όσο κι αν ήταν η ιδεολογική αιχμή του δόρατος για την Ελληνική δεξιά. Δεν εφαρμόστηκαν οι οικονομικές αρχές του Φιλελευθερισμού γιατί απαιτούνταν: - ανεπτυγμένες δομές οικονομίας για να αυτορυθμίζεται στους μηχανισμούς της αγοράς. - Συγκροτημένες βιομηχανικές επιχειρήσεις όπου ο ανταγωνισμός θα λειτουργούσε για την ανάπτυξη. - Κράτος με θεσμούς ικανούς να ρυθμίζει ως συλλογικός καπιταλιστής, τη κάλυψη αδυναμιών της αγοράς, χωρίς να παρεμβαίνει άμεσα στις οικονομικές διαδικασίες. Στην πραγματικότητα όμως συνέβαι-

ναν τα εντελώς αντίθετα πράγματα.

Οι δεξιοί διαχειριστές εξασφάλιζαν εκ των προτέρων και εκ των υστέρων τα οφέλη των βιομήχανων, τα οποία θα έπρεπε να προέλθουν από την αγορά. Έτσι το «φιλελεύθερο» κράτος πλήρωνε εκ μέρους της κοινωνίας τα κέρδη των μεταπρατικών επιχειρήσεων προφανώς για να συντηρεί τους απάτεωνες, την άρχουσα τάξη δηλαδή.

Οι περίφημοι μηχανισμοί της αγοράς είχαν αντικατασταθεί από την γραφειοκρατική-κομματική ιεραρχία μια και οι περισσότεροι διευθυντές επιχειρήσεων ήταν υπουργοί-βουλευτές της Δεξιάς.

Το κράτος παρέμβαινε, είτε για να καλύψει τα ελλείμματα των επιχειρήσεων και να τις ξαναδώσει στον ιδιώτη απατεώνα επιχειρηματία, είτε να ρουσφετολογήσει υπέρ του τάδε ή του δείνα σε πλειστηριασμούς μεγάλων έργων.

Που είναι λοιπόν ο Φιλελευθερισμός, όταν τα πάντα ξεκινούν από ένα γραφειοκρατικό κομματικό κράτος και καταλήγουν στις τσέπες των απατεώνων Ελλήνων-καπιταλιστών;

ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΚΡΑΤΟΣ;

Λιγότερο κράτος στην οικονομία, ούτε υπήρχε, ούτε μπορεί να υπάρχει. Η φιλοσοφία του λιγότερου κράτους από τη δεξιά, τι μπορεί να σημαίνει σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο;

Ο συντηρητικός πολίτης, είναι ο κατ'εξοχήν αδύναμος πολίτης. Προσφεύγει πάντα στη δύναμη. Το κουράγιο του, η ελπίδα του είναι το κράτος. Αδυνατώντας να πάρει τη ζωή στα χέρια του, φοβισμένος, ταυτίζεται με τους «ισχυρούς». Είναι ρεαλιστής και αποδέχεται πλήρως τις κάθε φορά κυρίαρχες αξίες.

Η Ν.Δ. εκφράζει αυτούς τους ανθρώπους. Πώς λοιπόν είναι δυνατόν να τους υπόσχεται λιγότερο κράτος;

«Ο Νεοδημοκράτης έχει το θάρρος να παίρνει δυσάρεστες αποφάσεις και να καταφεύγει σε μέτρα αντιδημοκρατικά, όταν το επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον» (έκδοση Νομαρχ. Επιτροπής Ν.Δ. Λευκάδας).

Σε πολιτικό επίπεδο η Δεξιά έχει ταυτιστεί με το κράτος και μάλιστα στην κατασταλτική-φασιστική εκδοχή. Το κράτος υπέρτατη αξία.

Η ενίσχυση της κυριαρχίας του κράτους μέσα από την καταστολή, την απόλυτη εξουσία της αστυνομίας, τη παντελή έλλειψη δικαιώματος υπαρχής για τους πολίτες, είναι τα χαρακτηριστικά ενός Δεξιού κράτους.

Στην Ελλάδα η Δεξιά, έχει ταυτιστεί μ' ότι πιο θωπευτικό παράγει το κράτος εναντίον της κοινωνίας και όχι μόνο αυτό.

Η παράταξη της δεξιάς προσέφευγε σε ακόμη πιο ισχυρισμούς (συμμάχους) όταν κλονιζόταν το κράτος της. Με τους Γερμανούς στη κατοχή και αργότερα με τους Αμερικανούς, τους οποίους δεν απαρνήθηκε ποτέ πλέον. Ταγματασφαλίτες, κουκουλοφόροι, ρουφιάνοι, απάτεωνες, παρακρατικοί, ήταν η ευλογία στη μεγάλη συντηρητική παράταξη.

Γαριδάκια μ' κεφτεδάκια, μ' εγώ τρώω και πίνω κι άλλους τους υφώνει η αρκούδα.

Ε... ΕΡΧΕΤΑΙ.

Σήμερα η παγκόσμια αναδιάρθρωση του κεφαλαίου, απαιτεί πλήρη υποταγή της κοινωνίας στις επιλογές της εξουσίας των αφεντικών. Οι μηχανισμοί καταστολής, ενοποιούνται και λαμβάνουν παγκόσμιο χαρακτήρα.

Η καινούργια επίφαση των αφεντικών, για την υποταγή της κοινωνίας, είναι ο κίνδυνος της «τρομοκρατίας». Με βάση αυτόν τον κίνδυνο, θεσμοποιούνται μέτρα περιστολής της ελευθερίας των πολιτών, θεσμοποιούνται μέτρα απόλυτου ελέγχου. Η ΤΡΕΒΙ και οι Αμερικάνοι, είναι η καινούργια συννομοσία ενάντια σ'όσους αντιστέκονται.

Στην Ελλάδα η καταστολή, προσλαμβάνει έναν ιδιαίτερο χαρακτήρα εν όψει του 1992. Η πορεία της Ελλάδας προς την Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία, σημαίνει πλήρη ομαλοποίηση και εξόντωση των κοινωνικών αντιστάσεων. Η Ν.Δ. είναι πρόθυμη να αναλάβει τα σχέδια των αφεντικών και των δυτικών συμμάχων.

Είναι χαρακτηριστικές οι δηλώσεις του γνωστού κουκουλοφόρου των Αμερικάνων, βουλευτή ΑΘ. ΚΡΙΚΟΥ πρόεδρο της ΟΚΕ (ομάδας κοινοβουλευτικής εργασίας) Δημόσιας τάξης της Ν. Δημοκρατίας- σχετικά με την αντιμετώπιση των αναρχικών. «Είναι απολύτως αναγκαίο να κτυπηθούν ανελέητα από τις αστυνομικές αρχές, για να ΕΚΛΕΨΟΥΝ μακροπρόθεσμα εντελώς. Προς τούτο απαιτείται:

α) Εποσημάνση και καταγραφή απάντων
β) Διαρκής έλεγχος (προσαγωγή, έρευνες κ.λ.π.)
γ) Επανάφορα σε ισχύ του Ν. 774/78 και θέσπιση νέου αντιτρομοκρατικού νόμου, που θα συμπεριλαμβάνει και ορισμένες πράξεις, όπως τις καταλήψεις, εμπρησμούς κ.λ.π. από εξτρεμιστικά στοιχεία.

δ) Συνεργασία δικαστικών και αστυνομικών αρχών
ε) Συνεργασία μεταξύ των κομμάτων με οποιοδήποτε κόστος
στ) Ριζική αλλαγή της κυβερνητικής πολιτικής έναντι των αναρχικών αλλά και έναντι της διεθνούς και εσωτερικής τρομοκρατίας.
ζ) Ξεκαθάρισμα των Εξαρχείων....»

Είναι προφανές, ότι η δεξιά αγυρτεία δεν προτείνει ασφαλώς λιγότερο κράτος. Εξ'άλλου κι ο ίδιος ο αρχηγός Κ. Μητσοτάκης δηλώνει στο Ρώτερ με περίσσεια υποτέλεια, ότι από τον πρώτο μήνα οι προτεραιότητες είναι:

1. Να εκδόσει τους υμνοκράτες
2. Να κρατήσει τις βάσεις
3. Να αναγνωρίσει το Ισραήλ
Αυτά θα κάνει η Ν.Δ. τον πρώτο μήνα, τον δεύτερο τι;

Εν πάση περιπτώσει, η δεξιά ούτε ιδιωτική πρωτοβουλία, ούτε λιγότερο κράτος θέλει. Τότε τι θέλει; Ας απαντήσουν οι νούδες των καλλιτεχνικών λεσχών, των ελευθεροραδιοφωνικών ερασιτών, των αυριανιστών, των αριστερών, των αριστεριστών, που έχουν μπει στην τροχιά του συντηρητισμού με σύνθημα: **Όσο πιο δεξιότερα, τόσο πιο ασφαλέστερα.**

από σελ. 6

και την Τετάρτη 17-5 διοργάνωσε ενημερωτική συζήτηση για το νέφος και στις 18-5 συγκέντρωση και πορεία που συμμετείχε στο κλείσιμο της Πατησίων, -διαμαρτυρία για το νέφος- που διοργανώθηκε από το Συντονιστικό Φορέων του δου Διαμερίσματος.

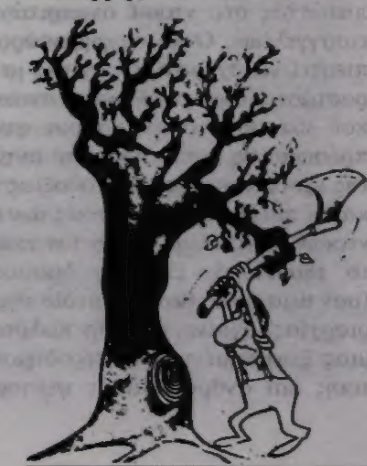
Στην κατάληψη λοιπόν στα Πατήσια γίνεται ένα πείραμα προς την κατεύθυνση του αυτοδιοικητού πολιτιστικού πάρκου, που παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον κοινωνικό και πολιτικό. Εκφρασμένη διάθεση των κατοίκων είναι ότι ακόμη και αν ο ΟΣΚ παραχωρήσει το κτήμα στο Δήμο για να το κάνει πάρκο να μην φύγουν, αλλά να έχουν οι ίδιοι την διαχείρισή του. Με την λογική που λέει, ότι όπου μπαίνει το Κράτος και ο Δήμος, αυτόματα απομακρύνονται οι κάτοικοι.

Η ανάδειξη της λειτουργικότητας του χώρου, έχει λοιπόν αρχίσει. Στο χέρι μας είναι αυτή η κατάσταση που έχει διαμορφωθεί να αντέξει όχι μόνο στο χρόνο, αλλά να γίνεται και πιο ποιητική. Για να γίνει συ-

νείδηση των κατοίκων ότι οι ίδιοι με τοπικές πρωτοβουλίες, πρέπει να εξασφαλίζουν την αξιοπρεπή διαβίωσή τους στην πόλη τους, γιατί κανένας δεν πρόκειται να τους την προσφέρει. Το μόνο που έδωσαν μέχρι τώρα προς αυτήν την κατεύθυνση το κράτος, οι κυβερνήσεις, οι δημοτικές αρχές, ήταν λόγια... πολλά λόγια. Τίποτε όμως δεν άλλαξε. Και η αναπνοή σ'αυτή τη πόλη έχει γίνει πραγματικά επικίνδυνη για τους κατοίκους της.

Ας πάρουμε λοιπόν μέτρα πριν μας πάρουν μέτρα. 23-5-89

Δ. Τσ., Μέλος της επιτροπής κατάληψης

ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΕΚΔΩΣΕΤΕ ΚΑΠΟΙΟΝ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΠΡΕΣΒΥΣ ΚΑΙ ΟΧΙ Ο ΧΑΜΝΤΑΝ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΑΙ ΣΙΩΝΙΣΤΕΣ
ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΥΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΧΑΜΝΤΑΝ

«Ας ποδοπατήσουμε κάθε
εμπόδιο στη νομιμότητα
του δίκαιου αγώνα μας»
Ζωρζ Ιμπραήμ Αμπνιαλά

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ: Προπύλαια
Τετάρτη 24 Μάη ώρα 7μ.μ.

ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Η Ελληνική Αστυνομία συνέλαβε τον Χαμντάν μετά από απαίτηση των Αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών και της ΜΟΣΑΝΤ.

Οι δικαστές αποδέχτηκαν σαν αξιόπιστους μάρτυρες τους πράκτορες του ΕΦ ΜΠΙ ΑΙ, της ΣΙΑ και της Μοσάντ.

Διεθνείς πολυεθνικές εταιρείες και τράστ που χρηματοδοτούν τις επεκτατικές ενάντια στους τρομοκράτες είναι έτοιμα να καταβάλλουν τα λύτρα.

Τα αφεντικά και τα όργανά τους σ'όλο τον κόσμο ενώθηκαν για να εξοντώσουν όποιον αντιστέκεται επιβάλλοντας την απόλυτη κυριαρχία πάνω στο ανθρώπινο γένος.

Η γενικευμένη εξολόθρευση των Παλαιστίνιων ολοκληρώνει τα σχέδια του Ισραήλ για την καθολική κυριαρχία του στη Μ. Ανατολή.

ΣΑΜΠΡΑ - ΣΑΤΙΛΑ - ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ: οι Σιωνιστές έχουν αναλάβει τη διαχείριση των κρεματορίων, των σύγχρονων Νταχάου και Άουσβιτς. Οι δολοφονίες παιδιών, οι βασανισμοί, οι φυλακίσεις, οι απελάσεις είναι η πάγια πρακτική των Εβραίων στρατοκρατών ενάντια στους Παλαιστίνιους. ΟΜΩΣ δεν χορταίνουν αίμα. Θέλουν ΟΛΟΥΣ τους Παλαιστίνιους.

Στην Ελλάδα σήμερα κρατούν τον Παλαιστίνιο μαχητή Χαμντάν.

Η κυβέρνηση παίζει στις πλάτες ενός ανθρώπου που έχει ταυτίσει τη ζωή του με την αντίσταση του λαού του. Η κυβέρνηση κάνει παζάρια με τους Αμερικάνους, η κυβέρνηση κάνει προεκλογικό παιχνίδι στις πλάτες του Χαμντάν.

ΤΟΝ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ ΣΑΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗ, ΕΞΤΡΕΜΙΣΤΗ, ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟ.

ΠΟΙΟΙ ΟΜΩΣ ΤΟΝ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ;

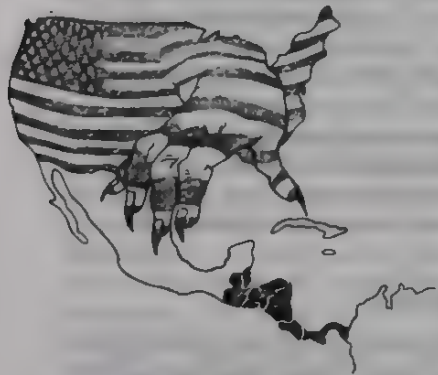
ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΨΑΧΝΟΥΝ ΓΙΑ ΚΟΥΚΟΥΛΟΦΟΡΟΥΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

ΕΙΣΤΕ ΔΙΑΤΕΘΕΙΜΕΝΟΣ Κ. ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΗ;

Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΧΑΜΝΤΑΝ.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ:

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ Ή ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ

Η επίσκεψη του προέδρου της Νικαράγουας Ντιανέλ Ορτέγκα στην Ελλάδα και όσα επακολούθησαν της επίσκεψης, αποτέλεσαν την αφορμή για να θυγεί το ζήτημα του επαναστατικού διεθνισμού.

Όπως είναι γνωστό, μετά τη συμφωνία Ρήγκαν-Γκορμπαντόφ και την πολιτική ύφεσης στον ανταγωνισμό για την παγκόσμια κυριαρχία των δύο «υπερδυνάμεων» γίνονται προσπάθειες να αμβλυνθούν και να ξεπεραστούν οι περιφερειακές συγκρούσεις. Έτσι οι σοβιετικοί αποχωρούν απ'το Αφγανιστάν, έχοντας εκπληρώσει τον «επαναστατικό διεθνισμό» (σύμφωνα με το ΚΚΕ), το Βιετνάμ θα αποχωρήσει από την Καμπότζη, τελειώσει ο πόλεμος Ιράν-Ιράκ, οι Κουβανοί αποχωρούν από την Αγκόλα και οι Νοτιο-Αφρικανοί ρατσιστές από την Ναμίμπια.

Παράλληλα, στην Κεντρική Αμερική γίνονται και εκεί προσπάθειες για «ειρήνευση» στο συνεχιζόμενο πόλεμο των δεξιών Κόντρας και των Σαντινίστας. Η πίεση των Αμερικάνων στους Σαντινίστας, η συνεχιζόμενη βοήθεια στους Κόντρας και ο οικονομικός αποκλεισμός έχουν φέρει σε δύσκολη θέση το καθεστώς της Νικαράγουας. Σ'αυτή τη συγκυρία το καθε-

στώς των Σαντινίστας αποδέχεται ένα σχέδιο ειρήνευσης με τον εκδημοκρατισμό του συστήματος και την προκήρυξη εκλογών. Με την περιοδεία του Ντιανέλ Ορτέγκα στην Ευρώπη γίνεται προσπάθεια να αναζητηθεί οικονομική και στρατιωτική βοήθεια, με αντάλλαγμα τις πολιτικές μεταρρυθμίσεις και τις επερχόμενες εκλογές.

Σ'αυτό το πλαίσιο έγινε και η επίσκεψη Ορτέγκα στην Ελλάδα. Όπως ήταν φυσικό το ΠΑΣΟΚ προσπάθησε να εκμεταλλευτεί την επίσκεψη. Έτσι η εμφάνισή του στο προεκλογικό μπαλκόνι πλάι στο «σύντροφο και αγωνιστή της ειρήνης» Παπανδρέου και τα γλέντια στο σκυλάδικο με τους «διεθνιστές και φίλους του λαού της Νικαράγουας» Γεωργιάκη Παπανδρέου και Ακη Τσοχατζόπουλο, για μας δεν αποτέλεσε έκπληξη. Εκπληξή αποτέλεσε για τους Κνίτες που πήγαν στην Νικαράγουα να βοηθήσουν στη συλλογή του καφέ - όπως μας πληροφόρησε ο Οδηγητής η «μπριγάδα» τους εκπλήρωσε το στόχο ξεπερνώντας κάθε προσδοκία - αλλά και για όσους ετοιμαζαν εκδήλωση με ομιλητή τον Ορτέγκα για να μας ενημερώσουν για την πορεία της ε-

πανάστασης και η οποία ματαιώθηκε. Είναι ευνόητο ότι ο Ορτέγκα θα προτιμούσε τα όπλα και την οικονομική και πολιτική βοήθεια του ΠΑΣΟΚ, παρά τις εκδηλώσεις των επιτροπών αλληλεγγύης στην Νικαράγουα.

Η εναντίωση στη δικτατορία και στον ιμπεριαλισμό δεν είναι οι μοναδικοί λόγοι για την οικοδόμηση της επαναστατικής αλληλεγγύης. Εξάλλου αστικές και εξουσιαστικές δυνάμεις μπορούν να παλεύουν για τους ίδιους στόχους. Με αποτέλεσμα οι αγνές προθέσεις και η διάθεση για αλληλεγγύη να εξελίσσονται σε συμπληρωματικά στοιχεία της πολιτικής των διακρατικών συμμαχιών ή να συνθλίβονται όταν ο αυθορμητισμός και η εγρήγορση του επαναστατημένου λαού αντικαθίστανται από καθεστώτα πιο βάρβαρα και πιο καταπιεστικά.

Ο διεθνισμός ως έμπρακτη στάση απέναντι στα απελευθερωτικά κινήματα έχει ιστορική μνήμη για να μην είναι αφέλης και εξυπηρετεί τελικά άλλους στόχους. Αν κάποτε επικρατούσε στα κινήματα αλληλεγγύης σε εθνικο-απελευθερωτικά κινήματα, η άποψη των τροτσκιστών και μaoικών με κυρίαρχο άξονα αναφοράς την αντίθεση του δυτικού καπιταλισμού και ιμπεριαλισμού με το «σοσιαλιστικό στρατόπεδο» (δηλ. τη Ρωσία και Κίνα), είναι εύκολα κατανοητή και η εξέλιξη των εθνικο-απελευθερωτικών κινήματων σε μονοκομματικές και προσωπικές δικτατορίες σταλινικής ή μaoικής έμπνευσης. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά το Βιετνάμ, τους Κόκκινους Χμερ στη Καμπότζη, την Αλγερία, την Κούβα και την Αιθιο-

πία.

Τα εθνικο-απελευθερωτικά κινήματα όταν δεν έχουν ως στόχο την εξάλειψη της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης και την αυτοοργάνωση του λαού, με την επέμβαση των εξουσιαστών μετατρέπονται σε βάρβαρα δικτατορικά καθεστώτα και τα κινήματα αλληλεγγύης βοηθούν στην εδραίωσή τους.

Σίγουρα θα πρέπει να αντιδράσουμε στις σφαγές των Παλαιστίνιων από τους Ισραηλινούς, στην επέμβαση των Αμερικάνων στο Ιράν, στη Νικαράγουα, στη Λιβύη, όπως έπρεπε να αντιδράσουμε για την επέμβαση των Ρώσων στο Αφγανιστάν. Να φτιάξουμε όμως κινήσεις και επιτροπές συμπαράστασης στο Ιράν του Χομεϊνί, στους Αφγανούς αντάρτες, στον Καντάφι, στον Αραφάτ, είναι βέβαια αδιανόητο.

Σήμερα που η παγκόσμια κυριαρχία του Κεφάλαιου είναι γεγονός και ο παγκόσμιος καταμερισμός της εργασίας τείνει να γίνει μια πραγματικότητα-

τα, η Αντίσταση στο Κεφάλαιο και στους απανταχού διαχειριστές του μπορεί να έχει επαναστατικό και διεθνιστικό χαρακτήρα και να μην αφομοιώνεται και εκφυλίζεται. Όπως οι αντιρατσιστικές επιθέσεις στη SHELL και όσες εταιρίες παράγουν προϊόντα και στηρίζουν ρατσιστικά καθεστώτα, τα κτυπήματα σ'εταιρείες στη Γερμανία που θησαυρίζουν καταλήστευοντας τους εργάτες που αγωνίζονται και απεργούν στη Νότια Κορέα, έχουν διεθνιστικό χαρακτήρα. Όπως και η συμπαράσταση στους κρατούμενους απεργούς πείνας στη Γερμανία, Γαλλία, Βέλγιο, έχει διεθνιστικό χαρακτήρα εναντίωσης στη διεθνοποιημένη καταστολή των κρατιστών-εξουσιαστών.

Με λίγα λόγια ο διεθνισμός θα πρέπει να έχει ξεκάθαρη στάση απέναντι στους εξουσιαστές για να μπορεί να αυτονομείται από τις επιδιώξεις των κάθε λογής κρατιστών-κεφαλοκρατών

ΑΠΟ ΜΑΘΗΜΑΤΙΩΝ ΑΠΩΣΗ

ΑΝ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΖΕΙ ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ

ΑΝ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΖΕΙ ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΡΩΤΗΣΗ:

ΜΕ ΠΟΙΑΝΟΥ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΖΟΥΝ ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

ΖΟΥΝ ΑΠΟ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ:

ΔΙΑΒΟΛΕ! ΑΡΧΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΚΟΤΕΥΣΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ!

Βιβλιοπαρουσίαση

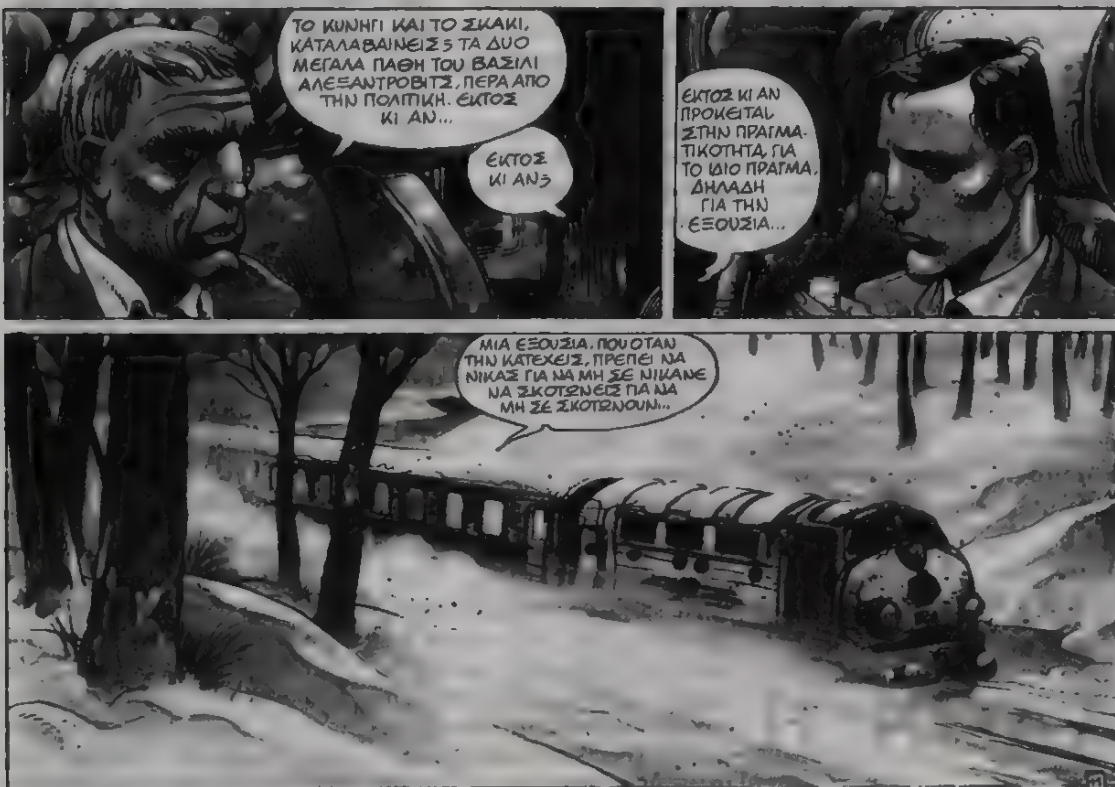

18 ΜΑΗ, Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΜΟΥΣΕΙΩΝ

«ΠΑΡΤΙΔΑ ΚΥΝΗΓΙΟΥ»

των Christin-Bilal

εκδόσεις BABEL

Αυτοί που ασχολούνται με τα Ακόμικς, συνηθίζουν να λένε ότι κάθε καινούργια δουλειά των Christin-Bilal προοιωνίζει πάντα σοβαρά πολιτικά γεγονότα. Η εντύπωση δημιουργήθηκε για πρώτη φορά όταν κυκλοφόρησαν «οι Φάλαγγες της Μαύρης Τάξης», η ιστορία μιας ομάδας μαχητών του Ισπανικού Εμφύλιου που, γεροί πια, διασχίζουν την Ευρώπη καταδιώκοντας μια συμμορία ακροδεξιών δολοφόνων. Η έκδοση του άλμπουμ συνέπεσε με την τελευταία έκρηξη της τρομοκρατίας στο τέλος της δεκαετίας του '70: σύμπτωση που επαναλήφθηκε αργότερα όταν, σχεδόν ταυτόχρονα με τις εξελίξεις στην Πολωνία, εμφανίστηκε στο Περιοδικό «Pilote» ή «Παρτίδα Κυνηγιού» μια πολιτική ιστορία σχετικά με την πραγματικότητα στις ανατολικές χώρες.

Ο Bilal αποδίδει αυτές τις συμπτώσεις στο δημοσιογραφικό του ένστικτο, που τον σπρώχνει να μελετάει εξαντλητικά τις συνθήκες και τα μέρη που εξελίσσονται οι ιστορίες του επιδιώκοντας να αποδώσει ένα σκίτσο απόλυτα ακριβές και ντοκουμενταρισμένο, αλλά το αποτέλεσμα της δουλειάς του, παρά την πιστή απεικόνιση των χώρων της πραγματικότητας, είναι τόσο ιδιόμορφο ποιητικό που κάθε άλλο παρά δημοσιογραφικό ρεπορτάζ μας θυμίζει.

Στην «Παρτίδα», (κυνηγιού, ή σκακιού, ή πολιτικής) ο τίτλος τα περιλαμβάνει όλα), οχτώ επιφανείς κομμουνιστές συγκεντρώνονται κάπου στην Πολωνία για ένα κυνήγι. Όλοι έχουν παίξει σημαντικό ρόλο στην ρυθμισμό του σοσιαλισμού στις χώρες τους, που σημαίνει ότι όλοι έχουν ένα παρελθόν γεμάτο ελιγμούς, παιχνίδια κυριαρχίας, συμμετοχή σε κάθε είδους βαρβαρότητες. Καθώς ξετυλίγονται σιγά σιγά οι προσωπικές τους ιστορίες, ζωντανεύουν αποσπάσματα από ιστορικές αφηγήσεις, περιγράφονται περιστατικά αληθινά ή παραποιημένα, αλλά κυρίως γεννιέται η απορία: Τι συμβαίνει πραγματικά μέσα στο μυαλό αυτών των ανθρώπων που ξεκίνησαν σαν ήρωες της επανάστασης, και κατέληξαν γκρανάζια γραφειοκρατικών μηχανισμών; Ο κεντρικός ήρωας της ιστορίας είναι μουγγός και οι υπόλοιποι μιλάνε με υπονοούμενα, έτσι δεν το μαθαίνουμε ποτέ. Η φράση με την οποία αρχίζει το άλμπουμ: «Έχετε συνηθίσει στην εξουσία, όπως στο ωμό κρέας» δίνει σίγουρα μια απάντηση, αλλά δεν αρκεί για να περιλάβει όλο το πολύπλοκο πλέγμα συμβάντων, κινήτρων και εξαναγκασμών που τους οδήγησαν ως εκεί.

Σχόλιο, πάνω στην σύγχρονη πραγματικότητα στο Ανατολικό Μπλοκ, δοσμένο με μια δουλειά

που συνδυάζει ταυτόχρονα πολλές τέχνες. Τον κινηματογράφο, στο υπολογισμένο καθάρισμα των σκισμών, τη ποίηση με ένα κείμενο σπάνιας λογοτεχνικής αξίας που καμιά φορά φαίνεται να λειτουργεί ανεξάρτητα από την εικόνα κινούμενο σ' ένα διαφορετικό επίπεδο ερμηνείας, και φυσικά την ζωγραφική με την χρήση αυτού που ο δημιουργός αποκαλεί «γλώσσα των χρωμάτων» για να εκφραστούν τα συναισθήματα των ηρώων και οι χρονικές καταστάσεις (γκρι-μπλε για το παρόν, σέπια και κόκκινο για το παρελθόν, έντονα αντιθέσεις στην κορύφωση της δράσης).

Οι επαναλαμβανόμενοι συμβολισμοί επιτείνουν την ονειρική ατμόσφαιρα που κυριαρχεί, χωρίς να δημιουργούν καμιά αμηχανία στην ερμηνεία τους, καθώς η σκοτεινιά του χιονισμένου Πολωνικού τοπίου και τα ματωμένα θηράματα του κυνηγιού μας παραπέμπουν αυτόματα στην πραγματικότητα ενός κόσμου στοιχειωμένου από ανθρώπινο αίμα και κυκλωμένου από το παχύ χιόνι, ψυχρών ανθρώπινων αισθημάτων απ' όπου κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει.

Η μετάφραση, η εμφάνιση του εξωφύλλου, και όλες οι δουλειές που χρειάστηκαν για την ελληνική έκδοση είναι από κάθε άποψη άψογες.

Η Παγκόσμια Ημέρα των Μουσείων γιορτάζεται στις 18 Μάη. Η Ελλάδα, χώρα με πολλά Μουσεία, συμμετέχει στο γιορτασμό.

Οι Μπάτσοι δεν θα μπορούσαν νάναι έξω από αυτή τη γιορτή του «ωραίου» και του «αληθινού». Μπορεί να μην είναι αυτοί που έφτιαξαν τον ΗΝΙΟΧΟ ή τον ΕΡΜΗ, έφτιαξαν όμως το δικό τους Μουσείο όπου επιδεικνύουν τις δικές τους «ευσαιθησίες». Έτσι λοιπόν η Αστυνομική Επιθεώρηση μας καλεί να απολαύσουμε το δημιουργικό παρελθόν των μπάτσων στο Εγκληματολογικό Μουσείο. Μας πληροφορεί επίσης ότι εκτίθεται και τα κεφάλια τεσσάρων ληστών. Προλογίζοντάς τους λέει:

Οι κεφαλές των ληστών.

Ο γιορτασμός της Παγκόσμιας Ημέρας Μουσείων στις 18 Μάη ήταν η αφορμή για να επισκεφθούμε το λιγότερο, ίσως, γνωστό από τα μουσεία της Αθήνας, το Εγκληματολογικό Μουσείο. Ένα Μουσείο με πλουσιότατο και ανεκτίμητο υλικό που πολλά μπορεί να προσφέρει στον απλό επισκέπτη αλλά και τον επιστήμονα και παραμένει «απρόσιτο» στους ενδιαφερόμενους.

Με την ελπίδα ότι σύντομα θα αποκτήσει άνετη και μόνιμη στέγη που θα επιτρέψει στο πλατύ κοινό να γνωρίσει από κοντά τους «θησαυρούς» του, πραγματοποιήσαμε στο χώρο του ένα μικρό οδοιπορικό – πρώτη παρουσίασή του.

Οι ληστές.

Το πρώτο κι εντυπωσιακότερο ίσως κομμάτι του υλικού του μουσείου που πέφτει στην αντίληψή μας και μονοπωλεί για αρκετό διάστημα την προσοχή μας είναι τα κεφάλια των επικηρυγμένων ληστών που κατά καιρούς απασχόλησαν τη διοίκηση (Γιαγκούλας, Καραντώνης, Κουνελάκης, Καραπάνος, Γκαρβέλης, Μπελάρας κλπ.). Βαλσαμωμένα τα περισσότερα σε πολλή καλή κατάσταση βρίσκονται τοποθετημένα στα ράφια μιας μικρής ξύλινης ντουλάπας με διάφανο τζάμι. Παρά το χρόνο που έχει περάσει είναι τέτοια η εκφραστικότητα των χαρακτηριστικών τους και τόσο έντονα αποτυπωμένη η αγκυρά τους που και να μην ξέρεις πως πρόκειται για ληστές της δικής τους «στάθμης» το μαντεύεις.

Με εξαίρεση τη φυσιογνωμία του Γιαγκούλα η οποία ενώ έχει μείνει στη μνήμη μας σαν η πλέον φοβερή (το κεφάλι του είναι και το πιο καλοδιατηρημένο) φανερώνει μια ηρεμία και πραότητα που αν μη τι άλλο ξαφνιάζουν τον παρατηρητή.

Είναι δύσκολο να βρει κανείς και να μεταφέρει στοιχεία της ιστορίας του καθενός από τους ληστές. Το σίγουρο είναι ένα. Ήρθαν σε αντίθεση με το νόμο της εποχής.

Πάντως ΕΜΕΙΣ ΜΟΥΣΕΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΦΤΙΑΣΟΥΜΕ.

ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ
ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Η εξέλιξη του αναρχισμού στην Ελλάδα, φαίνεται να παρουσιάζει μια σειρά από ιστορικά παράδοξα που έχουν να κάνουν αφ' ενός με την μακρόχρονη απόκρυψη στοιχείων από τις επίσημες ιστορικές πηγές, ή την συστηματική τους διαστρέβλωση όποτε χρειάζεται να τα παρουσιάσουν, και αφ' ετέρου με τη δυσκολία ερμηνείας των γεγονότων σε μία εποχή που τα υπό διαμόρφωση ιδεολογικά ρεύματα της Ευρώπης έφταναν στη Ελλάδα με την αναπόφευκτη ιδεολογική σύγχυση που προκαλούσαν οι διαφορετικές τοπικές συνθήκες.

Σχετικά με το πρώτο, δηλαδή το τρόπο παρουσίωσης από τη επίσημη ιστορία, αρκεί να αναφέρουμε ενδεικτικά τα παρακάτω αποσπάσματα:

«Ούτε οι αναρχικές ομάδες της Πάτρας και του Πύργου, ούτε οι πρώτες εργατικές ενώσεις στη Σύρο, το Λαύριο και τον Πειραιά... ήταν αρκετές αριθμητικά ή συγκροτημένες για να αποτελέσουν τη νόμιμη βάση μιας παγιωμένης κοινοβουλευτικής παράταξης... Δεν απέκτησαν ποτέ μόνιμο λαϊκό έρεισμα εκφράζοντας μία αυθόρμητη, απροσχευατόληστη και επομένως συγκυριακή λαϊκή οργή...» (ιστορία του Ελληνικού Έθνους, τόμος ΙΔ, σελ. 16).

Στο ίδιο τόμο λίγο πιο κάτω φαίνεται να αλλάζουν γνώμη σχετικά με την αποτελεσματικότητα αυτών των ομάδων:

«Έτσι ο αναρχισμός, στάθηκε και στη Ελλάδα μία πολύ σημαντική στιγμή στη εξέλιξη του Νεοελληνικού κράτους: έθεσε με οξύτητα το πρόβλημα των μεταρρυθμίσεων, αγωνίστηκε για μεταρρυθμίσεις, πολλές φορές μάλιστα τις επίσημους...» (σελ. 85).

Παρόμοιες αντιφάσεις υπάρχουν κάθε φορά που επανέρχεται στο θέμα.

Όσο αναφορά το δεύτερο, την ιδεολογική ρευστότητα που χαρακτηρίζει την εποχή, μπορεί να εξηγήσει το φαινομενικά περίεργο γεγονός ότι η πρώτη αναρχική εφημερίδα που κυκλοφόρησε στην Ελλάδα, ονομαζόταν «Ελληνική Δημοκρατία». Τίλος αρκετά προκλητικός αν πάρουμε υπόψη ότι η λέξη δεν χρησιμοποιούνταν με το σημερινό της νόημα. Σήμαινε όχι μόνο την αντίθεση προς την μοναρχία, αλλά και όλο το φάσμα των προβληματισμών που σχετίζονται με την αμφισβήτηση του κράτους και των θεσμών.

Μια πολύ προωθημένη κριτική του Ανατολικού ζητήμα-

τος που ήταν κυρίαρχο τότε, έντονα επηρεασμένη από τις ιδέες των Μπακούνιν - Προυντόν στοίχισε την κατάσχεση του φύλλου, και την σύλληψη των μελών του «Δημοκρατικού Συλλόγου» Πάτρας που την εξέδιδε. Ήταν οι πρώτοι που τέθηκαν στα υπόψη των δικαστικών αρχών ως «αναρχικά στοιχεία».

Στις 20 Μάη 1894 οι Ελληνικές αρχές έλαβαν ένα έγγραφο από την «Διεθνή υπηρεσία διώξεως των αναρχικών» με το οποίο τους ζητούσαν κατάλογο και φωτογραφίες Ελλήνων αναρχικών. Μπορούμε να υποθέσουμε πως το γεγονός σχετίζεται με την δράση που είχαν αναπτύξει κάποιοι Έλληνες στο διεθνές επαναστατικό κίνημα. Ανάμεσά τους μπορούμε να αναφέρουμε τον Πλωτίνιο Ροδοκανάτη που συμμετείχε ενεργά στο κίνημα της Λατινικής Αμερικής, το δικηγόρο Παύλο Αργυριάδη που πήρε μέρος στη Κομμούνα του Παρισιού και αργότερα δημιούργησε ένα κύκλο από Έλληνες επαναστάτες διατηρώντας ταυτόχρονα διασυνδέσεις με τους συντρόφους της Πάτρας, τη Μαρία Δασυδόγλου που επίσης συμμετείχε στη Κομμούνα και εκτελέστηκε για την δράση της από τους Βερσαλλιέτους.

Δεν ξέρουμε τι απάντησε η Ελληνική κυβέρνηση σ' αυτή την «υπηρεσία», το σίγουρο όμως είναι ότι εκείνες τις μέρες συστηματοποιήθηκαν οριστικά οι ανακρίσεις και οι διώξεις που είχαν αρχίσει με την κατάσχεση της «Ελληνικής Δημοκρατίας».

Λίγες μέρες πριν την αποστολή του εγγράφου είχε προηγηθεί μια διακοπή της συνεδρίασης της Βουλής με πολύ επεισοδιακό τρόπο: Ο σοσιαλιστής Καλλέργης άρχισε να διαβάει από τα θεωρεία το ψήφισμα της Πρωτομαγιάτικης συγκέντρωσης, όταν διαδόθηκε σαν αστραπή η είδηση ότι οι αναρχικοί θα ρίξουν βόμβες, και ο πανικός γενικεύτηκε.

Στην «ιστορία του εργατικού κινήματος» (σελ. 68) ο Κορδάτος περιγράφει το περιστατικό έχοντας το διακωμωδησει: «τέτοιες κραυγές απόγνωσης ακούστηκαν μέσα στη Βουλή. Και πατείς με πατώσε οι πατέρες του Έθνους», σαν παλαβοί καθαλίκεψαν τα καθίσματα και τρέχαν να θγούν έξω».

Ωστόσο η πληροφορία είναι πολύτιμη. Αποδεικνύει σε ποίο βαθμό ο φόβος του επικίνδυνου τρομοκράτη είχε ήδη ριζώσει

στη συνείδηση των Νεοελλήνων. Χρειάστηκε να περάσουν δύο χρόνια μέχρι να σημειωθεί το πρώτο πραγματικό κρούσμα ατομικής τρομοκρατίας.

Στο χρονικό διάστημα μετά το 1893 οι αναρχικοί της Πάτρας διαχωρίζονται οριστικά από τη κίνηση του σοσιαλιστή Πλάτωνα Δρακούλη, μετά από τη συμμετοχή του στις εκλογές. Οι σοσιαλιστικοί όμιλοι (όπως παραδέχεται ο Κορδάτος) συρρικνώνονται μπροστά στη συστηματική δράση τους, και οι αναρχικές ιδέες επηρεάζουν ένα μεγάλο τμήμα του ήδη αναστατωμένου αγροτικού πληθυσμού, της Δ. Πελοποννήσου.

Οι αλληπάλληλες κρίσεις του εμπορίου της σταφίδας στάθηκαν η βασική αιτία οικονομικών και κοινωνικών αναστατώσεων τη περίοδο 1893 - 1900. Οι άνεργοι σταφιδεργάτες και αγρότες κάτω από την απειλή της πείνας κινητοποιήθηκαν με διαδηλώσεις, ένοπλα συλλαλητήρια και βαιοπραγίες ενάντια στους κρατικούς υπαλλήλους.

«Η έντονη παρουσία των αναρχικών εκδηλώσεων εκείνα τα χρόνια θα έπρεπε να μην εξηγηθεί αποκλειστικά από την αντίστοιχη ακμή αυτών των κινήσεων στη Δύση» (ιστορία του Ελληνικού Έθνους, ΙΔ, σελ. 405).

Η σταφιδική κρίση στάθηκε ο καταλύτης για την διαμόρφωση αυτών των νέων κοινωνικών κινήσεων.

Η ομάδα της Πάτρας ήταν η πρώτη που είχε μία τόσο συστηματική και πολύχρονη δραστηριότητα, συνδεδεμένη με τις διάφορες διεκδικήσεις και αγροτικές εξεργήσεις. Περιδεύοντες Προπαγανδιστές μοιράζοντες μπροσούρες και φυλλάδια, και συμμετέχουν ενεργά στα συλλαλητήρια, ενώ τα τεύχη του «επί τα Πρόσω», εξηγούν την κατάσταση στους αγρότες και με εκλαιοειδικό στυλ παρουσιάζουν τους διάφορους σταθμούς της εξέλιξης της ανθρωπότητας και των αιτιών που οδήγησαν στη σημερινή κατάσταση ανισότητας.

Στις 3 Γενάρη 1896 στο Σκουροχώρι Πύργου έγιναν συγκρούσεις μεταξύ αργατών και χωροφυλακής, όπου σκοτώνεται ένας χωροφύλακας και τραυματίζονται άλλοι δύο. Το ίδιο χρόνο, ο Δημήτρης Μάτσας, μέλος της αναρχικής ομάδας Πάτρας, σκοτώνει με μαχαίρι τον τραπεζίτη Διονύση Φραγκόπουλο, και τραυματίζει τον μεγαλέμπορο Ανδρέα Κόλια.

Η αναστάτωση γενικεύεται. Ο Μάτσας συνελήφθη αμέσως. Στη απολογία του είπε:

«Ότι έκανα, το έκανα χάριν της Ιδέας. Κανένας δεν μ' έβαλε. Μόνος μου ενήργησα. Φονεύσας δεν απέθλησα εις τα πρόσωπα, αλλά εκτύπησα το Κεφάλαιον. Είμαι αναρχικός και ως αναρχικός είμαι υπέρ της βίας. Ο Χριστογιανόπουλος και οι σοσιαλισταί είναι καταγέλαστοι και τίποτα με αυτούς δεν μας συνδέει. Αυτοί θέλουν να επιβάλλουν τις ιδέες των με την πειθώ, ενώ εγώ ως αναρχικός είμαι υπέρ της τρομοκρατικής βίας».

Τρεις μέρες αργότερα θρέθηκε νεκρός μέσα στη φυλακή. Διαμελισμένος από δυναμίτιδα. Η επίσημη εκδοχή ήταν αυτοκτονία.

Νέες συλλήψεις και διώξεις άρχισαν με αφορμή το γεγονός.

Με την κατηγορία της «συνομοσίας κατά του καθεστώτος» συλλαμβάνονται 14 μέλη της ομάδας της Πάτρας, ανάμεσά τους ο τυπογράφος Γ. Μαγκανάρας, και ο δικηγόρος Δ. Καραμπήλιας. Καταδικάζονται σε 11 μήνες φυλακή, και σταματά προσωρινά το «επί τα πρόσω».

Ένα χρόνο αργότερα γίνεται νέα προσπάθεια για την έκδοσή του, αυτή τη φορά με διευθυντή σύνταξης το Σταυρόπουλο και υπεύθυνο τον Δ. Καραμπήλια. Η οικονομική ανέχεια και οι συνεχείς διώξεις έχουν εξαντλήσει την ομάδα, που τώρα επιδίδεται κυρίως σε μεταφράσεις κειμένων της αναρχικής φιλολογίας.

Δύο αναρχικές εργάτριες (ράφτρες) αναλαμβάνουν τη χρηματοδότηση της εφημερίδας, συνεισφέροντας κάθε βδομάδα από το μεροκάματό τους.

Στον Πύργο, η δράση του αναρχικού ομίλου δεν παρουσίασε ιδιαίτερη έξαρση όσον αφορά τις αγροτικές κινητοποιήσεις, όπως συνέβη στην ομάδα της Πάτρας, πράγμα που τους βοήθησε να αποφύγουν προσωρινά τις διώξεις, και να κατευθύνουν τη δράση τους στην έντυπη προπαγάνδα, με τη διανομή φυλλαδίων, μετάφραση κειμένων, και την έκδοση της εφημερίδας «ΝΕΟΝ ΦΩΣ». Ο όμιλος είχε συνδεθεί με την αναρχική Διεθνή, και είχε πολλές επαφές με τις αντίστοιχες ομάδες του εξωτερικού.

Εν όψει των βουλευτικών εκλογών του 1899 το «Νέον Φως» δημοσιεύει κύριο άρθρο παρακινώντας τον λαό σε αποχή. Διαβάζουμε στο Φύλλο 17: «ΟΧΙ. Δεν ψηφίζωμεν, η Βουλή δεν είναι δι' ημάς, ούτε οι νόμοι, τα συντάγματα, ούτε ο στρατός, ούτε οι αστυνομικοί, ούτε η χωροφυλακή, ούτε τα δικαστήρια, ούτε τίποτα εξ' όσων αποτελούν το παρόν τυραννικόν καθεστώς, αλλά δι' εκείνους που μας κλέπτουν, που μας τυραννούν, που μας ποτίζουν καθημερινώς δηλητήριο...».

Το επόμενο φύλλο, μας πληροφορεί πως ένα μέρος του πληθυσμού του Πύργου αποδέχτηκε το αποτέλεσμα των εκλογών με μαύρες σημαίες και γιουχαίσματα, ενώ επικρίνει τους εργάτες που πήγαν να ψηφίσουν.

Μερικούς μήνες αργότερα η έκδοση της εφημερίδας σταματά, και η δομή της ομάδας χαλάρώνει με την εισβολή διαφόρων ιδεών με χριστιανοκοινωνικό περιεχόμενο, χωρίς όμως να διαλυθεί εντελώς. Η δολο-

φονική απόπειρα ενάντια στον βασιλιά Γεώργιο από τον Καρδίτση, έδωσε νέα αφορμή να γενικευθούν οι διώξεις στην Αθήνα, την Πάτρα και τον Πύργο. Οι Μαγκανάρας και Καραμπήλιας συλλαμβάνονται για τρίτη φορά. Οι υπόλοιποι καταζητούνται. Το κίνημα, αποδυναμωμένο ήδη, δεν μπορεί ν' αντέξει και οι όμιλοι διαλύονται οριστικά.

Οι τελευταίες πληροφορίες που έχουμε από τη δράση στο Πύργο, είναι ένα γράμμα που έστειλαν το 1900 στο διεθνές εργατικό επαναστατικό συνέδριο του Παρισιού.

Είναι ένα ντοκουμέντο μεγάλης ιστορικής αξίας με τις πληροφορίες που μας παρέχει, για το πώς βλέπουν οι ίδιοι τη δράση τους, για τις εξεργήσεις των ένοπλων χωρικών, για την αντίθεσή τους με τους σοσιαλιστές, για τις εκδοτικές και μεταφραστικές τους δραστηριότητες.

Οι αιτίες της παρακμής αυτών των κινήσεων με τον ερχομό του νέου αιώνα, που δώθηκαν μέχρι τώρα, διακρίνονται για τη θολούρα και την ιδεολογική προκατάληψη των πηγών από όπου προέρχονται.

Σύμφωνα με τους κομμουνιστές ιστορικούς Κωστή Μοσκόφ και Γιάννη Κορδάτο, ο αναρχισμός ήταν ένα απροσχευατόληστο και αυθόρμητο ξέσπασμα των πρωτοεμφανιζόμενων μικροαστικών στρωμάτων που βρήκε έδαφος να αναπτυχθεί επειδή δεν υπήρχε συγκεκριμένη εργατική τάξη με την αντίστοιχη «προλεταριακή» συνείδηση.

Η επίσημη εκδοχή είναι ότι η διάλυση των ομίλων οφείλεται στη γενικευμένη καταστολή, αλλά κυρίως στην αντίφαση που παρουσίασαν ανάμεσα στα διεκδικητικά τους προγράμματα που ζητούσαν από το κράτος κοινωνικών μεταρρυθμίσεων υπέρ των αγροτών, ενώ ταυτόχρονα επηρεαζόμενοι από τις θεωρίες που κυκλοφορούσαν στην Ευρώπη, αρνιόντουσαν οποιαδήποτε συμμετοχή στους μηχανισμούς του Κράτους.

Υπάρχει ακόμη η αμφιλεγόμενη άποψη, ότι τα μέλη τους παρασύρθηκαν από το μεγάλο μεταναστευτικό ρεύμα προς την Αμερική στο οποίο οδήγησε η σταφιδική κρίση.

Απομένει στους άμεσα ενδιαφερόμενους, η δύσκολη δουλειά της έρευνας και του προβληματισμού για να δώσουν την δική τους εκδοχή για αυτή την περίοδο που η μέχρι τώρα συσκότισή της, τους στερεί από μία πολύτιμη πείρα.

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΦΑΚΕΛΛΩΜΑ (ΕΚΑΜ) 'Η «Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ»

Το παρακάτω κείμενο μας δόθηκε από την πρωτοβουλία που το υπογράφει και δραστηριοποιείται προς την κατεύθυνση της δημιουργίας μιας ευρύτερης κίνησης για την κατάργηση του ΕΚΑΜ.

— Από 11/6/86 ισχύει νόμος για καινούργια ταυτότητα — καθιερώνεται ενιαίος κωδικός αριθμός μητρώου (ΕΚΑΜ) για κάθε πολίτη.

— Ο αριθμός αυτός θα ισχύει σε κάθε συναλλαγή με δημόσιο ή ιδιωτικό φορέα και θάνατι κοινός για ταυτότητα, ληξιαρχική πράξη εκλογ. βιβλιάριο, φορολογικό μητρώο, άδεια οδήγησης, μητρώο αρρένων, προξενικό μητρώο, δημοτολόγιο, εκλογ. κατάλογο κτλ.

— Σχηματίζεται από δεκατρία ψηφία και σύμβολα που αφορούν ένδειξη αιωνόβιου, κωδικό νομού γέννησης, αύξοντα αριθμό καταχώρησης γέννησης, χρονολογία γέννησης και ψηφίο ελέγχου του οποίου η χρήση δεν εξηγείται ούτε στο σχετικό νόμο (εφημερίδα κυβέρνησης 11/6/86, τεύχος 1ο, αρ. φύλλου 75).

Στη νέα ταυτότητα, θα αναγράφονται επίσης τα εξής επιπλέον στοιχεία: εκπλήρωση ή μη των στρατιωτικών υποχρεώσεων, ομάδα αίματος, ενώ δεν θα αναγράφεται πλέον η διεύθυνση κατοικίας (και θα εξηγήσουμε το γιατί).

— Ορίζει επίσης ο νόμος από την 1/7/87 ότι υποχρεώνονται οι γονείς με παιδιά κάτω των 12 χρονών, ακόμα και νεογέννητα, να τα εφοδιάσουν με... ταυτότητα.

— Με υπουργική απόφαση, με πρόσημα τον ΦΠΑ, εφοδιάζονται όλες ανεξαιρέτα οι επιχειρήσεις, με ηλεκτρονικές ταμειακές μηχανές, που θα συνδέονται με το ηλεκτρονικό κέντρο του υπουργείου Οικονομικών (βλ. Ελευθεροτυπία, 19/11/86).

— Χρόνια τώρα, προωθείται η πιστωτική κάρτα για κάθε συναλλαγή που ήδη σε ξένα κράτη τείνει ν' αντικαταστήσει τελείως το ρευστό χρήμα, ενώ παράλληλα τοποθετούνται μηχανήματα, με ειδική σχισμή-υποδοχή για τις κάρτες που θα τις ελέγχουν (COMPUTER για όλους τευχ. 52, Νοέμβ. 87). Συγκεκριμένα μάλιστα, στην τράπεζα Πίστωσης, χρησιμοποιείται κάρτα σε συνδυασμό με ηλεκτρον. μηχανήμα-δέκτη, για να ελέγχεται η είσοδος-έξοδος των υπαλλήλων στην επιχείρηση, ο χρόνος παραμονής ακόμα και στην καντίνα ή την τουαλέτα... Οι δε υπάλληλοι, διαμαρτυρήθηκαν έντονα ('Εθνος, 4/7/87).

— Ο νόμος αναφέρεται επίσης, στη μηχανογράφηση όλων των αρχείων πληροφοριών, που σημαίνει τη μεταφορά όλου του περιεχομένου των φακέλλων στα κομπιούτερ καθώς και στην διασύνδεση όλων των ηλεκτρονικών πλέον αρχείων (ΚΥΠ, Ασφάλειας, μαγαζιών, τόπων δουλειάς, νοσοκομείων, συνόρων κ.τλ.). Συνεπώς, όλες οι παλιότερες δηλώσεις της κυβέρνησης, για κάψιμο των φακέλλων, κατάργηση του φακέλλωματος των πολιτών και κατάργηση της γραφειοκρατίας, δεν είναι παρά ένα προπέτασμα καπνού.

— Προφανές είναι ότι με την κάρτα και τις ταμειακές μηχανές, στοχεύεται ο απόλυτος έλεγχος της κάθε δοσοληψίας, απ' τον οποίο προκύπτει-ελέγχεται ακόμα και η κατά τόπους μετακίνηση του καθένα μας ('Αρθρο για την παγκόσμια διασύνδεση αρχείων, στις 24 'Ωρες, 24/8/88).

— Απ' τα παραπάνω βγαίνει το συμπέρασμα ότι παραβιάζεται το απόρρητο της προσωπικής ζωής, και μεθοδεύεται η σταδιακή κατάργησή του. Ενώ ήδη βλέπουμε να καταργούνται επιμέρους απόρρητα όπως: κατάργηση απόρρητου επιστολών ανταποκρίσεων (Βραδυνή, 10/11/87), κατάργηση τραπεζικού απόρρητου (Τα Νέα, 9/10/87) κτλ., πράγματα που θυμίζουν το φακέλλωμα της δικτατορίας και τον μεταδικτατορικών χρόνων, ως και τις μέρες μας (φακέλλωμα πολιτών, απεργών, φαντάρων, κομμάτων, συνδικαλιστικών φορέων, παρακολούθησεις τηλεφώνων κτλ. — ΕΝΑ, 3/12/87, Ριζοσπάστης, 23/1/88, Ελευθεροτυπία, 29/1/88, Σχολιαστής, Μάης '86). Επίσης, μες στο όλο κλίμα της παρακολούθησης-αστυνόμευσης του πολίτη, βρίσκεται και κάθε στατιστική από κρατικό ή ιδιωτικό φορέα.

— Εδώ και λίγα χρόνια, έχει έρθει και στην Ελλάδα, το σύστημα του γραμμωτού κώδικα (BAR CODE) που τυπώνεται πάνω στα προϊόντα. Πρόκειται για μια δέσμη παράλληλων, κάθετων, μαύρων γραμμών, διαφορετικού πάχους με έναν αριθμό από κάτω. Δεν πρόκειται για αύξοντα αριθμό παραγωγής, ώστε να ξέρει η εταιρία πόσα παράγει το συγκεκριμένο είδος προϊόντος, αλλά για κωδικό αριθμό προϊόντος. Όταν σε λίγο καιρό θα ψωνίζουμε, πλέον αναγκαστικά και μόνο με κάρτα που θα γράφει τ' όνομά μας, ο υπάλληλος θα χτυπά στα πλήκτρα της ταμειακής μηχανής, τους κωδικούς των προϊό-

ντων που αγοράζουμε και έτσι το κέντρο πληροφοριών θα ξέρει ως και τι νούμερο εσώρουχα φοράμε ή ποιο βιβλίο αγοράζουμε ή τι φαγητό τρώμε, πράγμα που σημαίνει πλέον ότι ο Μεγάλος Αδελφός του 'Οργουελ στο «1984» γίνεται πλέον πραγματικότητα.

— 23.000.000.000 δρχ. δίνει η ΕΟΚ για προώθηση του ηλεκτρονικού φακέλλωματος των πολιτών (Ελευθεροτυπία, 9/10/87) ενώ παράλληλα τα προϊόντα καταλήγουν στις χωματερές (Μεσημβρινή 23/9/87), στο Ρέντη επιβάλλονται οι χονδρέμποροι (Κυρ. Ελευθεροτυπία 16/8/87), κόβονται επιδοτήσεις στους ανέργους (Πρώτη, 14/9/87), ξεπουλιέται ο ΟΤΕ σε ιδιωτικές επιχειρήσεις, ελεγχόμενες από πολυεθνικές, (Πρώτη, 2/2/89), 4.000 ψαράδες βγαίνουν στην ανεργία στο Αιγαίο, και γίνονται υπάλληλοι μεγαλέμπορων (Ελευθεροτυπία, 29/8/87), στοχεύεται η σταδιακή αποδέσμευση του ωραρίου λειτουργίας καταστημάτων σε βάρος του καταχτημένου δωρου με σκοπό να οδηγηθούν σε κλείσιμο χιλιάδες μικρά καταστήματα ('Εθνος, 23/7/87), κόβεται η ΑΤΑ, στην τελευταία επίσκεψή του ο Μπέηκερ απαιτεί άμεση υποταγή, ο Παπανδρέου καταπίνει τη γλώσσα του και εκ των υστέρων, ρητορεύει περί «Εθνικής Ανεξαρτησίας».

— Το σχέδιο νόμου που κατατίθεται στη Βουλή για δήμευση προστασία από την Πληροφορική, μιλάει στα πρώτα του άρθρα για συλλογή πάσης φύσεως πληροφοριών για κάθε πολίτη που αφορούν: εθνότητα, θρησκεία, φυλή, σχέσεις συζύγων, γονέων και τέκνων, επαγγελματική κατάσταση, υγεία, ποινικές διώξεις, ερωτική συμπεριφορά, πολιτική και συνδικαλιστική δραστηριότητα κτλ., φτάνοντας στο εξωφρενικό σημείο να ορίζει ότι χρειάζεται άδεια για να έχει κανείς ακόμα και αποκόμματα εφημερίδων. Προκύπτει λοιπόν το ερώτημα, σε τι χρειάζονται όλες αυτές οι πληροφορίες, που και πώς θα χρησιμοποιούνται ώστε να μην αποβεί η χρήση τους όργανο για τον απόλυτο εκφασισμό της κοινωνίας, τη στιγμή μάλιστα που το σχέδιο νόμου προτείνει σύσταση ολιγομελούς επιτροπής (με εκπρόσωπο τον υπουργό Δημοσίας Τάξης) για τον έλεγχο του γενικού δικτύου πληροφοριών... (Δηλαδή, Γιάννης κερνάει, Γιάννης πίνει, ή βλέπε Τσελεμεντέ: πώς να μαγειρέψετε πάμπας με πουλημένες συνειδήσεις) τη στιγμή που δεν αφήνονται ίσα περιθώρια πρόσβασης στο αρχείο στον κάθε πολίτη.

Όταν κάποτε στη Γερμανία ο Χίτλερ κυνηγούσε και έσφαζε τους Εβραίους, τους ομοφυλόφιλους κτλ. πολλοί απ' αυτούς κατόρθωσαν ν' αποφύγουν τη σύλληψη και το θάνατο διαφεύγοντας με πλαστά διαβατήρια στο εξωτερικό, όπως ακριβώς έκαναν οι κ.κ. που σήμερα προωθούν τον παραπάνω νόμο επί χούντας. Και το κατάφεραν αυτό, επειδή ο Χίτλερ και τα άλλα κατά τόπους και καιρούς φασιστικά επιτελεία, δεν είχαν στα χέρια τους τόσο προηγμένη τεχνολογία ώστε να ξέρουν ανά πάσα στιγμή πού ακριβώς βρισκόταν πάνω στον πλανήτη, ελέγχοντας κάθε δοσοληψία σου. Ποιο δικτατορικό καθεστώς δεν θα χρησιμοποιούσε την τριωνή τεχνολογία για να εξουδετερώσει τους πολιτικούς αντιπάλους του και γενικότερα όποιον διαφωνεί όταν μάλιστα πρόσφατα η Ασφάλεια Αττικής πρότεινε επαναστασιακή τήρηση εκτόπισης (Κυρ. Ελευθεροτυπία 29/1/89); Τη στιγμή που ήδη ποινικοποιούνται οι απεργίες (άρθρο 4), 11 πολίτες είναι νεκροί τα τελευταία χρόνια από σφαίρες αστυνομικών, (Πρώτη, 15/3/89), τη στιγμή που εξοντώνονται άνθρωποι σε φυλακές και ψυχιατρεία, όταν τα ΜΑΤ ξυλοκοπούν απεργούς και διαδηλωτές (οδοκαθαριστές, ναυτεργάτες, αντιπυρηνικοί διαδηλωτές, μπανανοπαραγωγοί στο Ηράκλειο κτλ.), τη στιγμή που χρησιμοποιείται κι ο στρατός σαν απεργοσπαστικός μηχανισμός, τη στιγμή που με την εξέλιξη της ρομποτικής, διώχνονται εργάτες και υπάλληλοι και αντικαθίστανται από μηχανές...

Βρισκόμαστε ήδη ένα βήμα πριν την απόλυτη επιβολή της τεχνολογίας πάνω στην ανθρώπινη οντότητα. Με αυτά τα δεδομένα, το ηλεκτρονικό φακέλλωμα των πολιτών, είναι από μόνο του η χειρότερη μορφή ολοκληρωτικού καθεστώτος. Απευθυνόμαστε σε όλους όσους ακόμα διατηρούν κάποιες ευαισθησίες — κάποια όνειρα. Αν δεν κατορθώσουμε ν' αποτρέψουμε την προώθηση-εφαρμογή αυτού του συστήματος της απόλυτης αστυνόμευσης μες στα επόμενα χρόνια, τότε κάθε ιδεολογία, άποψη, πολιτική δράση, ανθρώπινη σχέση, κάθε οραματισμός για ένα καλύτερο κόσμο, θα είναι πλέον για τα ιστορικά αρχεία και μόνο.

Ξεκινάμε με το παραπάνω κείμενο μια προσπάθεια πλατιάς πληροφόρησης των πολιτών, γιατί αυτό θεωρούμε απαραίτητο σαν προϋπόθεση για μαζικές κινητοποιήσεις.

Τη στιγμή που η IBM, βασικός κατασκευαστής και προωθητής του όλου συστήματος (πολυεθνική βιομηχανία ειδών πληροφορικής) καυχείται ότι πλέον η φαντασία υποκλίνεται στην ηλεκτρονική πραγματικότητα (διαφήμιση στο Βήμα, 26/6/88), δηλώνουμε πως:

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΣΤΙΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΠΕΙ ΑΚΟΜΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥΣ ΛΕΞΗ

Πρωτοβουλία ενάντια στο ΕΚΑΜ

Σημείωση: Για όσους δυσανασχετούν από αναφορές σε έντυπα που δεν είναι της αρεσκείας τους, αντιπαραθέτουμε την άποψη, ότι ανεξάρτητα από την πηγή της, η κάθε πληροφορία για να είναι ντοκουμέντο, οφείλει να είναι διαπιστώσιμη, και ότι ευτυχώς για μας, διαθέτουμε την ανάλογη κρίση.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Α Π Ο Χ Η Α Π Ο Τ Ι Σ Ε Κ Λ Ο Γ Ε Σ.

Ο Δ Ο Ι Σ Τ Η Ν Σ Υ Γ Κ Ε Ν Τ Ρ Ω Σ Η - Σ Υ Ζ Η Τ Η Σ Η

Τ Ω Ν Α Ν Α Ρ Χ Ι Κ Ω Ν

ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑ, 12 ΙΟΥΝΙΟΥ, ΣΤΙΣ 8.30μ.μ., ΣΤΟ Ε Λ Λ Η Ν Ι Σ.

Α Ν Α Ρ Χ Ι Κ Ο Ι

ΑΓΡΙΝΙΟΥ.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ

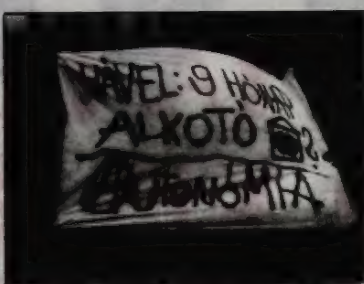
Μετά την Πολωνία, το αναρχικό κίνημα αναπτύσσεται σε μια δεύτερη χώρα της Ανατολής: την Ουγγαρία.

Ήδη στα 1986, εμφανίστηκε η πρόταση για την δημιουργία αναρχικών ομάδων.

Ενώ όμως το ενδιαφέρον για τις αναρχικές ιδέες ήταν σημαντικό, έλειπε ακόμα η συνειδητοποίηση της αναγκαιότητας της οργάνωσης. Την εποχή αυτή εμφανίζεται η παράνομη εφημερίδα «Egtajak Kozoth» («Ανάμεσα στα σημεία του ορίζοντα»), της οποίας οι θέσεις καθιέρωσαν ένα είδος αναρχισμού που ήταν άγνωστος στο κόσμο.

Η έκδοση της εφημερίδας θα οδηγήσει σε πολλές ανακρίσεις και έρευνες των συντακτών της, οι οποίες όμως το μόνο που καταφέρνουν είναι να ενισχύσουν την αποφασιστικότητά τους.

Στα 1988, η ιδέα της δημιουργίας μιας αναρχικής ομάδας στη Βουδαπέστη, φέρνει αποτέλεσμα. Είκοσι περίπου άτομα, επεξεργάζονται τις βασικές αρχές της ομάδας και της δίνουν το όνομα: Αυτονομία.

Την ίδια εποχή δημιουργούνται και άλλες τρεις ομάδες σε άλλες πόλεις.

Η ομάδα Αυτονομία σε διακήρυξή της που κυκλοφόρησε τον Νοέμβριο του 1988, στη Βουδαπέστη, αναφέρει ότι είναι μια ανεξάρτητη πολιτική ομάδα, της οποίας κοινωνικός στόχος είναι μια κοινωνία χωρίς αφεντικά, ιεραρχία και εκμετάλλευση, ότι οι αρχές της είναι η αυτοδιεύθυνση των οικονομικών μονάδων από τους εργαζόμενους, η κοινωνική αυτοοργάνωση σε κομμούνες, που θα καθορίζουν τις βάσεις λειτουργίας τους πάνω στις αρχές της άμεσης δημοκρατίας, η κατάργηση της πατριαρχίας και

κάθε ιεραρχικής δομής. Δηλώνει δε ότι, αν και τελικός στόχος της είναι μια κοινωνία χωρίς κόμματα και κράτος, στη παρούσα πολιτική κατάσταση της Ουγγαρίας υποστηρίζει όλες τις ανεξάρτητες πρωτοβουλίες που θέλουν να καταστρέψουν την εξουσία αυτού του ολοκληρωτικού συστήματος του μοναδικού κόμματος.

Σήμερα η ομάδα συμμετέχει αρκετά ενεργά στον αγώνα της Ουγγρικής αντιπολίτευσης. Πολλά μέλη της ομάδας είναι ανάμεσα στους ιδρυτές του ανεξάρτητου εργατικού συνδικάτου «Εργατική αλληλεγγύη». Η Αυτονομία ήταν παρούσα στη μεγάλη διαδήλωση των 100.000 ατόμων που έγινε στις 15 Μάρτη στους δρόμους της Βουδαπέστης.

Ακόμα οι σύντροφοι της Αυτονομίας συμμετείχαν στις κινησεις συμπαράστασης στον Vaclav Havel.

Παράλληλα συνεχίζουν τη θεωρητική επεξεργασία των θέσεών τους και ετοιμάζουν την έκδοση μιας εφημερίδας και βιβλίων πάνω στον Αναρχισμό.

Οι προοπτικές βέβαια για την ανάπτυξη και εξέλιξη του αναρχισμού στην Ουγγαρία δεν είναι συγκεκριμένες και καθορισμένες. Οι ιδέες του Αναρχισμού είναι οπωσδήποτε κάτι καινούργιο για τον Ουγγρικό λαό. Σε αντίδραση στο ολοκληρωτικό σύστημα του μοναδικού κόμματος, έχουμε συχνά στη βάση, μια στάση άρνησης, α-

πόρριψης κάθε αυστηρής και ιεραρχικής δομής. Κι αυτό μπορεί να είναι τόσο ένα ατού του Αναρχισμού, όσο και μια μεγάλη δυσκολία, γιατί αυτή η στάση οδηγεί μερικές φορές μέχρι το απολιτικό, ή τον μηδενισμό.

(από την Le monde libertaire No 750)

ΠΙΝΕΛΛΙ, 20 ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

Ο Καλαμπρέζι στο δικαστήριο

Στα μέσα του 1988, ο Λεονάρντο Μαρίνο παρουσιάστηκε μόνος του στο δικαστήριο του Μιλάνου και «ομολόγησε» ότι αυτός και 3 άλλοι (πρώην ηγέτες της LOTTA CONTINUA), είναι υπεύθυνοι για την εκτέλεση του επιθεωρητή Καλαμπρέζι, που έγινε το 1972.

Ο επιθεωρητής Καλαμπρέζι ήταν υπεύθυνος της δολοφονίας του αναρχοσυνδικαλιστή σιδηροδρομικού Τ. Πινέλλι. Ο Πινέλλι δολοφονήθηκε κατά τη διάρκεια ανάκρισης στις 16.12.69. Τον πέταξαν από το παράθυρο του 4ου ορόφου της αστυνομικής διεύθυνσης του Μιλάνου.

Ας θυμηθούμε το κλίμα εκείνης της εποχής: τα γεγονότα του '68 ήταν ακόμη νωπά. Το Θερμό Φθινόπωρο του '69, οι αγώνες σχετικά με την ανανέωση των συμβάσεων για τους μισθούς είχαν ξεφύγει από τον έλεγχο των συνδικάτων. Οι αναρχικοί, περισσότερο εξαιτίας του ρόλου που θα μπορούσαν να παίξουν στο μέλλον παρά για την πραγματική παρουσία τους σ' αυτούς τους αγώνες, έπρεπε να εμφανιστούν σαν αποδιονομιαίοι τράγοι.

Όπως πάντα συμβαίνει, όταν το κράτος βλέπει ότι απειλείται και οι συνηθισμένες μέθοδοι διατήρησης της κοινωνικής συναίνεσης δεν είναι επαρκείς, και σ' αυτή την περίπτωση έθεσε σε λειτουργία άλλους μηχανισμούς. Φασίστες και μυστικές υπηρεσίες κατασκεύαζαν τη δόμνα που

εξεργάγη στην πλατεία Φοντάνα, στο Μιλάνο στις 12.12.69, σκοτώνοντας 17 άτομα. Την ίδια μέρα η ένωση χημικών βιομηχανιών υπέγραψε τη σύμβαση για τους μισθούς, σπάζοντας έτσι το μέτωπο των εργατών. Το κράτος φοβούμενο την αντίδραση των εργατών έπρεπε να κάνει μια παραπλανητική ενέργεια για να στρέψει εκεί την προσοχή όλης της χώρας και συγχρόνως να δημιουργήσει κλίμα φόβου για να σπρώξει τους εργάτες πάλι μέσα στις γραμμές των συνδικάτων.

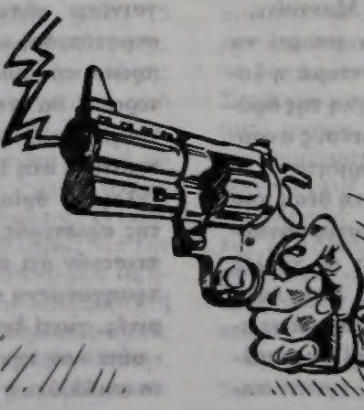
Αυτό όμως δεν ήταν αρκετό. Έπρεπε να στρέψει την κοινή γνώμη ενάντια στους αναρχικούς. Ο Βαλπρέντα και άλλοι 2 αναρχικοί συνελήφθησαν. Ο Πινέλλι κλήθηκε για ανάκριση. Στην πραγματικότητα ο Καλαμπρέζι ήταν ήδη γνωστός για την ανακριτική του τεχνική: έκανε τα θύματά του να κάθονται στο περβάζι του παραθύρου και τα προκαλούσε να πέσουν κάτω. Σε συνέντευξη τύπου που δόθηκε στις 17.12.69 οι αναρχικοί δήλωσαν ότι ο Πινέλλι δολοφονήθηκε, ο Βαλπρέντα ήταν αθώος και ο βομβισμός στην πλατεία Φοντάνα ήταν μία δολοφονική ενέργεια του κράτους. Αρκετό διάστημα μετά η ιταλική αριστερά ακόμα και η μετριοπαθής κοινή γνώμη αποδέχθηκαν αυτήν την άποψη. Όταν ο Καλαμπρέζι αργότερα εκτελέστηκε, υπήρχε ένα γενικό αίσθημα ανακούφισης

και δικαίωσης ανάμεσα στους συντρόφους. Είχε παρθεί εκδίκηση για τη δολοφονία του Πινέλλι.

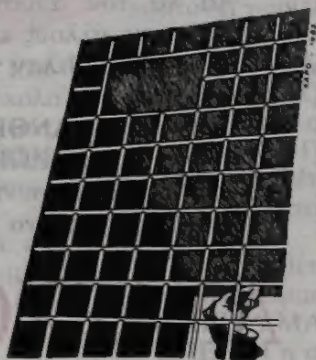
Τώρα ο Μαρίνο, κατηγορεί τους πρώην ηγέτες της LOTTA CONTINUA σαν εκτελεστές του Καλαμπρέζι. Και οι τρεις αρνήθηκαν κατηγορηματικά τους ισχυρισμούς αυτούς. Η κατηγορία αυτή είναι αστήρικτη και γελοία, όπως αναφέρει η εβδομαδιαία εφημερίδα της FAI, UMANITA NOVA, καθώς χιλιάδες διαδηλωτές στο παρελθόν φώναζαν το σύνθημα «θα εκδικηθούμε για τον Πινέλλι». Ο Καλαμπρέζι είχε μηνύσει την LOTTA CONTINUA επειδή τον είχαν κατηγορήσει στην εφημερίδα τους ότι ήταν ο δολοφόνος του Πινέλλι. Όμως στο δικαστήριο που έγινε αφού ο Καλαμπρέζι είχε πεθάνει, η ιστορία που είχε κατασκευάσει η αστυνομία για δήθεν αυτοκτονία του Πινέλλι, άρχισε να καταρρέει.

Παράλληλα με τη δίωξη ενάντια στους 3 ηγέτες της LOTTA CONTINUA, σε μια προσπάθεια αποκατάστασης του επιθεωρητή Καλαμπρέζι μετά θάνατον, ο δήμαρχος του Μιλάνου ανακοίνωσε ότι η πλάκα που υπάρχει στην πλατεία Φοντάνα, σε ανάμνηση της δολοφονίας του Πινέλλι, πρόκειται να βγει. Σ' αυτές τις μεθοδεύσεις του κράτους, οι αναρχικοί απάντησαν με συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις.

(από το INSURRECTION, φθινόπωρο 1988)

ΙΤΑΛΙΑ: Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ JUAN SOTO PAILLACAR

ρό ατύχημα, εγχειρίστηκε 2 φορές στο γόνατο, αλλά από έλλειψη παρακολούθησης και φυσιοθεραπείας, χρειάζεται και τρίτη ειδική επέμβαση, η οποία μπορεί να πραγματοποιηθεί μακριά από τη φυλακή μόνο και χρειάζεται πολλά χρήματα.

Τον Νοέμβριο του 1986 στη φυλακή υψίστης ασφαλείας του Ascoli Piceno δέχτηκε την «επίσκεψη» της μυστικής αστυνομίας της Χιλής, η οποία, με την βοήθεια της ιταλικής, του πήρε φωτογραφίες. Αξιοσημείωτο παράδειγμα της συνεργασίας ανάμεσα στην πιο «δημοκρατική» χώρα του κόσμου και την αιματοβαμμένη δικτατορία της Χιλής, η οποία ήδη ζήτησε 2 φορές την έκδοσή του.

Ενάντια στις προσπάθειες έκδοσης και τον κίνδυνο φυσικής εξόντωσής του, ζητάμε την ενίσχυση της επιτροπής αλληλεγγύης για να προωθήσουμε πρωτοβουλίες και κινήσεις με στόχο την απελευθέρωσή του.

Περιμένουμε τα γράμματά σας και την ενίσχυση της επιτροπής. Σας στέλνουμε θερμούς αναρχικούς χαιρετισμούς: Επιτροπή Αλληλεγγύης για την απελευθέρωση του Juan Soto Paillacar

VIA SONDRIO, 19 A - 00176 ROMA ITALIA.
(μετάφραση από Solidari-
dad Obrera)

Στις 12 Μάρτη δημιουργήθηκε στη Ρώμη, η επιτροπή αλληλεγγύης για την απελευθέρωση του χιλιάνου αναρχικού Juan Soto Paillacar, ο οποίος διέφυγε από τη Χιλή του Πινοσέτ, γλυτώνοντας έτσι από μία καταδίκη σε θάνατο, επειδή ήταν αρχηγός της σοσιαλιστικής νεολαίας του Cuyhaique περιοχή της Παταγωνίας στη Χιλή. Καταγόμενος από εργατική οικογένεια, αρχίζει να ασχολείται με την πολιτική από 12 χρονών, και στα 1973 συμμετέχει ενεργά στην προσπάθεια αντίστασης ενάντια στους πραξικοπηματίες.

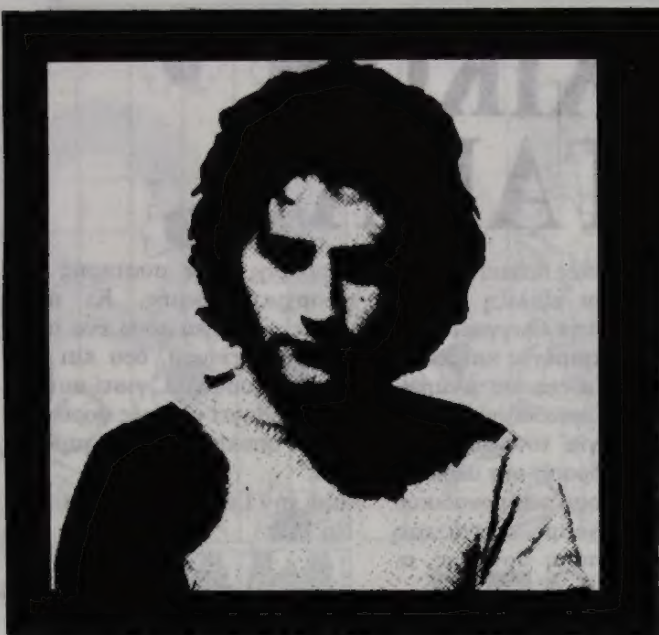
Από το 1979, βρίσκεται σε μία φυλακή υψίστης ασφαλείας εξαιτίας της πολιτικής του δραστηριότητας στην Ιταλία, κατηγορούμενος σαν μέλος της ένοπλης πολιτικής οργάνωσης «AZIONE RIVOLUZIONARIA», καθώς επίσης και για μία ληστεία, της οποίας οι μάρτυρες δεν τον αναγνωρίζουν σαν δράστη της επίθεσης.

Πληρώνει, με μία καταδίκη 16 χρόνων στη φυλακή, την επιθυμία να συνεχίσει τον πολιτικό και διεθνιστικό αγώνα για την ελευθερία και τη ριζική αλλαγή της κοινωνίας, τη διάθεση να μην αποβάλλει την αξιοπρέπεια και την επαναστατική του ταυτότητα.

Στην Ιταλία, σαν «πολιτικός πρόσφυγας», για να επιβιώσει, δούλεψε στις οικοδομές χωρίς ασφάλεια. Μετά από ένα σοβα-

LETTERS & REVIEWS

15 ΜΑΗ 85

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΧΡΗΣΤΟ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ

Ο Χρήστος Τσουτσουδής που ως γνωστόν, σκοτώθηκε σε ένοπλη συμπλοκή του Γκύζη, είχε ξεκινήσει τον αγώνα του ενάντια στο κοινωνικό σύστημα κατά τη διάρκεια της χούντας σε ηλικία 19 χρόνων.

Στα χρόνια της μεταπολίτευσης πήρε μέρος στους κοινωνικο-πολιτικούς ταξικούς αγώνες, που βρίσκονταν σε ένταση την πρώτη περίοδο, ενώ ήταν στον ΕΛΑ μέχρι το 1980, οπότε έφυγε και συνέχισε μ' άλλους συντρόφους του τον ένοπλο αγώνα.

Σε κείμενο που έστειλε ο ΕΛΑ μετά το θάνατό του κι είχε δημοσιευθεί στο ΠΟΝΤΙΚΙ αναφέρεται λεπτομερέστερα η δράση του από το 1974-1985.

Το θάνατό του ακολούθησαν τα γνωστά πλέον δημοσιογραφικά και αστυνομικά σενάρια. Τα πογκρόμ σε γνωστούς και φίλους. Οι κατηγορίες σε βάρος τους, με βάση δακτυλικά αποτυπώματα στο σπίτι του (όπως Μπαλάφας και Λεσπέρουγλου) για δήθεν συμμετοχή στην ένοπλη ομάδα του Τσουτσουδής. Το ολοφάνερο ψεύδος, ότι δήθεν τον σκότωσε ο σύντροφός

του που ήταν μαζί του την ώρα της συμπλοκής, για να μη μιλήσει! Και βεβαίως δεν έλειψαν και τα πρακτορολογικά μυθεύματα του τύπου.

Ο θάνατός του αναίρεσε το μύθο για τους ένοπλους αγωνιστές.

Η εικόνα του τρομερού, του αδίστακτου και απάνθρωπου «τρομοκράτη» που θέλουν να περάσουν στις συνειδήσεις των πολιτών, δεν μπόρεσε να ευσταθήσει στο πρόσωπο του Χρήστου Τσουτσουδής. Το γεγονός ότι ήταν ιδιαίτερα αγαπητός και συμπαθής σ' όσους τον είχαν γνωρίσει (συγχωριανοί, γείτονες, συμμαθητές, συναγωνιστές από την χούντα) δεν μπόρεσε να αποκρυφθεί από τον Τύπο.

Ο Χρήστος Τσουτσουδής όμως, ούτε ήρωας ήταν, όπως θάχαν ίσως την διάθεση να τον κάνουν, για να τον αποστασιοποιήσουν από τους άλλους ανθρώπους, οι ίδιοι που θάβελαν να τον κάνουν απεχθή.

Ήταν ένας ΑΝΘΡΩΠΟΣ που η αγάπη για την ΖΩΗ, την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ και τον συντρόφό του, δεν του άφηνε κανένα περιθώριο να

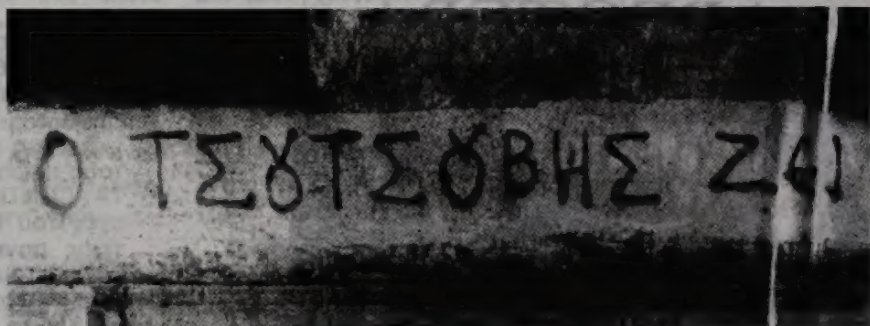
ζήσει αιχμάλωτος στα χέρια των εχθρών του ούτε στιγμή. Και αυτή η στάση του δεν έχει να κάνει σε τίποτα με τον ηρωισμό, αλλά με την επιβεβαίωση των ουσιοδέστερων αρχών της ανθρώπινης ύπαρξης, με την αγάπη για τη Ζωή, την Ελευθερία, την Αξιοπρέπεια και την Αλληλεγγύη.

Γιαυτό το κίνημα ανατροπής είναι επιφορτισμένο με το να κρατάει για πάντα ζωντανή την παρουσία στη μνήμη του αγωνιστής, όπως ο Χρήστος Τσουτσουδής, που η ζωή και ο θάνατός τους κάνουν αδύνατη και αδιανόητη την αφομοίωσή τους από τους φορείς της εξουσίας.

Η μνήμη του Χρήστου Τσου-

τσουδής, σε μια κοινωνία, όπου ο φιλοτομαρισμός, η παθητικότητα, το δόγμα, ο ρεαλισμός (με οποι-αδήποτε ιδεολογικά καλύμματα κι αν εμφανίζονται) είναι ο κανόνας, που σημαίνει για μας, ότι υπάρχουν ακόμα ΑΝΘΡΩΠΟΙ, που ακόμα και ο θάνατός τους, είναι η επιβεβαίωση της αγάπης τους για την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ και την ΖΩΗ.

Η μνήμη του σημαίνει, ότι η κοινωνική ειρήνη στη σημερινή εκμεταλλευτική και καταπιεστική κοινωνία, που αποφασίζει για τη μαζική παραγωγή θανάτου, είναι αδιανόητη για όσους επιδιώκουν την ριζική ανατροπή αυτού του απάνθρωπου συστήματος.

ΠΡΟΣ ΑΝΑΡΧΟΥΜΕΝΟΥΣ «ΦΙΛΟΥΣ», «ΓΝΩΣΤΟΥΣ» ΚΑΙ ΜΗ ΕΞΑΙΡΕΤΕΟΥΣ.

«Δεδομένου ότι δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει καμία αυθεντία που να αποκτά ή να χάνει το δικαίωμα να αποκαλείται αναρχικός, είμαστε αναγκασμένοι, από καιρό σε καιρό, να σημειώνουμε την εμφάνιση κάποιου ο οποίος στράφηκε στον κοινοβουλευτισμό και που συνεχίζει, τουλάχιστον για ένα διάστημα, να δηλώνει ότι είναι αναρχικός.

Δεν βρίσκουμε τίποτα το κακό, ούτε το ατιμωτικό, στο να αλλάζει κανείς γνώμη, όταν τον έχουν ωθήσει σ' αυτή την αλλαγή νέες και ειλικρινείς πεποιθήσεις και όχι το προσωπικό συμφέρον. Θα θέλαμε, ωστόσο, να δηλώνει κανείς ελεύθερα αυτό που έγινε και αυτό που έπαψε να είναι, για να αποφεύγονται άχρηστες συζητήσεις. Πιθανόν, όμως, κάτι τέτοιο να μην είναι δυνατό, γιατί αυτός που αλλάζει ιδέες δεν ξέρει, συνήθως, που θα καταλήξει. Επειτα, αυτό που μας συμβαίνει, συμβαίνει, σε μία μάλλον μεγαλύτερη αναλογία, σε όλα τα πολιτικά και κοινωνικά κινήματα. Οι σοσιαλιστές, π.χ., αναγκάστηκαν να υποστούν τους σοσιαλιστές εκμεταλλευτές και τους πολιτικάντηδες κάθε είδους που αυτοαποκαλούνταν σοσιαλιστές. Και οι ρεπουμπλικάνοι, είναι και αυτοί αναγκασμένοι σήμερα να υποστηρίζουν ότι ορισμένοι, που πουλήθη-

καν στο κυρίαρχο κόμμα, σφετερίζονται το ίδιο το όνομα του Μαντσίνι.

Ευτυχώς, η πλάνη δεν μπορεί να διαρκέσει πολύ. Πολύ σύντομα η λογική των ιδεών και η ανάγκη της δράσης ωθούν τους υποτιθέμενους αναρχικούς να αρνηθούν αυθόρμητα το όνομά τους και να πάρουν τη θέση που τους ταιριάζει. Οι εκλογιστές «αναρχικοί», που εμφανίστηκαν σε πολλές περιπτώσεις, έχουν όλοι, λίγο πολύ εγκαταλείψει τον αναρχισμό, όπως ακριβώς και οι δικτατορικοί, οι μπολσεβικίζοντες «αναρχικοί», έγιναν πο-

λύ γρήγορα αυστηροί μπολσεβίκοι που τέθηκαν στην υπηρεσία της ρωσικής Κυβέρνησης και των εκπροσώπων της...

...«Δεν θέλουμε να αμφισβητήσουμε, προκαταβολικά, την καλή πίστη των νεοφώτιστων, ακόμα περισσότε-ρο αφού ανάμεσά τους υπάρχουν περισσότεροι από ένας, με τους οποίους συνδεόμαστε με προσωπική φιλία. Γενικά, αυτές οι εξελίξεις - ή, αν θέλετε, μεταλλάξεις - αρχίζουν πάντοτε καλόπιστα, κι ύστερα η λογική ωθεί, η φιλαντία υπεισέρχεται, η φιλοδοξία υπερισχύει... και γίνεται κανείς αυτό που προηγούμενα σχαινόταν.

Ίσως στην περίπτωση αυτή, να μη συμβεί τίποτα απ' ό,τι φοβόμαστε, γιατί οι νεοφώτιστοι είναι πολύ λίγοι και είναι πολύ μικρή η πιθανότητα να συναινέσει κάποιος από το αναρχικό στρατόπεδο, κι αυτοί οι σύντροφοι ή πρώην σύντροφοι θα σκεφτούν καλύτερα ή θα αναγνωρίσουν το λάθος τους. Η νέα κυβέρνηση που θα εγκατασταθεί στη Γαλλία, ύστερα από τον εκλογικό θρίαμβο του συνασπισμού της αριστεράς, θα τους βοηθήσει να πειστούν ότι οι διαφορές της με την προηγούμενη κυβέρνηση είναι μηδαμινές, γιατί δεν θα κάνει τίποτα καλό - ούτε καν την αμνηστία - αν δεν της το επιβάλλει η μάζα με τη δράση της.

Εμείς θα προσπαθήσουμε, από τη δικιά μας οπτική γωνία, να τους βοηθήσουμε να δουν το σωστό, με μια παρατήρηση που, κατά τα άλλα, δε θα πρέπει να ναι καινούργια, για εκείνον που έχει κιόλας αποδεχτεί την αναρχική τακτική...

...«Εκείνος που θέλει ν' αφοσιωθεί στην κατασκευή ουρητηρίων και συντριβανιών, όπου αυτά είναι αναγκαία, που θέλει ν' αναλωθεί για να πετύχει την κατασκευή ενός δρόμου ή την ανέγερση ενός δημοτικού σχολείου, ή την ψήφιση οποιουδήποτε νόμου για την προστασία της εργασίας, ή την απόλυση κάποιου κτηνώδους αστυνομικού, ίσως θα κάνει καλά να χρησιμοποιήσει το εκλογικό του βιβλιάρειο, υποσχόμενος την ψήφο του σε αυτόν ή στον άλλο ισχυρό. Τότε, όμως - μια και θέλει να ναι «προσεχτικός», πρέπει να ναι ως την τελευταία συνέπεια του πράγματος, - τότε, αντί να περιμένει το θρίαμβο του κόμματος της αντιπολίτευσης, θα ήταν καλύτερα να ψηφίζει το κόμμα με τις περισσότερες πιθανότητες, να κολακεύει το κυρίαρχο κόμμα, να υπηρετεί την υπάρχουσα κυβέρνηση, να γίνεται πράκτορας του νομάρχη ή του δήμαρχου της κάθε περιόδου...» Ερρίκο Μαλατέστα («Πενσιέρο ε Βολοντά», αρ.10, 15 Μαΐου 1924)